

Barbarca Sömürücü ve Yerleşik, Emperyalist ve Asalak Bir Hasat

Barbarca Sömürücü ve Yerleşik, Emperyalist ve Asalak Bir Hasat

Revcom editörlerinin notu: [Juan Rojo tarafından “Emperyalist, Parazitik Bir Hasat: Barbarca Sömürücü ve Yerleşmiş... ABD’nin Meksika’ya Egemenlik Kurmasının Tarihsel Kökleri Konusunda Bir Katkı”](#) eserinin yayınlandığını bildirmekten gurur duyuyoruz. Rojo’nun ABD-Meksika ilişkileri üzerine yeni komünist analizi her dönemde önemli ve hoş karşılanacaktır. Ancak günümüzde, ABD’nin faşist rejimi gerçekliği tersine döndürmek ve Meksika’ya ve özellikle de Meksikalılara parazitler ve suçlular olarak iftira atmaktayken Rojo’nun bu çalışması kritik önem taşımakta ve gerçek parazitlerin ve suçluların kim olduğu konusunda değerli bir hakikat değerlendirmesi sunmaktadır. Sizleri bunu okumaya, üzerine çalışmaya ve bunu yaymaya davet ediyoruz.

Yazarın kişisel giriş notları:

Doğu Los Angeles’ta doğdum, Merkez Güney Los Angeles’ta büyüdüm. Ebeveynlerimin ikisi de Meksika’dan gelmişti ve ilk öğrendiğim dil de İspanyolca oldu. Erken bir yaştan beri sorgulayan bir çocuktum ve büyüdükçe nedenleri sorgulamaya başladım. Neden yaşadığımız bölgedeki insanlara polis bu kadar kötü davranıyordu? Neden babam çok çalışmasına rağmen hiç saygı görmüyordu? Bizim bölgemizdeki insanlara aşağılıklarmış gibi bakıldığını hissediyordum ve benim gibilere, Chicanolara ise değersiz gibi bakılıyordu. Bundan nefret ediyordum.

17 yaşında liseyi bıraktım ve Orduya katıldım. Cezayir halkının Fransa'dan bağımsızlık için savaşmakta olduğu bir dönemde Fransa'ya gönderildim ve orada Fransa'nın Cezayir kolonisindeki korkunç vahşiliği yakından gördükten sonra gözlerim adeta açıldı. Ayrıca Siyahi askerlerden de sadece kendi yaşadığım bölgede değil, bütün ülkede Siyahi halkın toplum ve polis tarafından kötü muamele gördüğünü öğrendim. Bunlar benim LA'de yaşadığım bölgede olanları açıklayan daha sistematik bir şey olduğunu görmemi sağladı, ancak hala altta yatan gerçek hikayeyi bilmiyordum. Ordudaki sürem dolduktan sonra LA içerisindeki yaşama geri döndüm, ancak sıradan bir iş bulamıyordum. İnsan hakları hareketi bütün ülkeyi etkilemekteydi ve kısa bir zaman içerisinde Vietnam Savaşı'na karşı protestolar binlerce insanı sokağa dökmeye başlamıştı. 1965'teki Watts ayaklanması -ki bizim yaşadığımız bölge ulusal muhafızların devriye ettiği alanlardan biriydi- halkın bu acımasız baskıya karşı nasıl direndiklerinde büyük değişimlere işaret ediyordu. Orduda olduğumdan üniversiteye gitmek için GI Tasarısından para alabilmiştim. Dünya tarihini öğrenme, felsefeyi keşfetme, sanat tarihi ve kültürel antropoloji hakkında bilgi sahibi olma fırsatım olmuştu. Ayrıca Meksika asıllı insanların bu ülkede maruz kaldıkları acımasız baskı hakkında açıkça konuşabildiğimiz ve buna karşı direndiğimiz Chicano öğrenci hareketi hakkında bilgi sahibi olma ve ona katılma konusunda da heyecanlıyordum. Bütün bunlar dünyanın her yerinde halkın hakları ve özgürlükleri için direnmekte oldukları bir dönemdi. Çok heyecan verici zamanlardı. Ancak ben hala sorgulayan o kişiydim. Hala bu sorunların -bütün eşitsizliğin- kökünde neyin olduğunu durmak bilmeden araştıran, yüzeyin altında neyin saklandığını açığa çıkarmak ve onu durdurmak için neyin yapılabileceğini öğrenmek isteyen kişiydim. Hakikati istiyordum, yüzeysel açıklamaları değil. Chicano hareketinin parçası olmaya bayılıyordum. Ancak bu hareketin hedeflerinin ihtiyacımız olduğunu hissettiğim radikal çözümden çok uzak kaldığını görmeye başlamıştım. Sadece Chicanolar için değil, bu ülkede ve dünyanın tüm başka yerlerinde "daha aşağı" görülen herkes için bütün baskıya son

verecek bir hareketin parçası olmak istiyordum.

Devrimci aktivizmimin ve hakikat konusundaki bitmek bilmeyen arayışımın beni Devrimci Birlik [Revolutionary Union] (1975 yılında Devrimci Komünist Parti'nin kurulmasına öncülük edecek organizasyon) ile bağlantıya geçirmiş olmasını sonsuza kadar hayatımın en şanslı anı olarak göreceğim. Bununla, özellikle de Devrimci Birliğin kurulmasında lider rol üstlenen ve sonrasında komünizmin yeni sentezini geliştiren Bob Avakian'ın yaklaşımından öğrenerek dünyayı anlamak ve değiştirmek için mücadele etmekte gerekli tamamen bilimsel yaklaşımla tanışma fırsatı buldum. Bu hayatımın izlediği yolu tamamen dönüştürdü ve zenginleştirdi. O zamandan bu yana Bob Avakian'ın önderliğini ve onun inşa ettiği metodu daha da bilinçli bir şekilde ele alarak mümkün olduğunu öğrendiğim özgürleştirici bir devrime fayda sağlayabileceğim her şeyi sonuna kadar yapmak konusunda daha da kararlı hale geldim. Sadece burada değil, bütün dünyada her formda baskı ve sömürüye son verecek bir devrim. Bu makalede geçen önemli konulara ve tarihe diyalektik ve tarihsel materyalizmin bilimsel yönteminin uygulanması ile günümüz gençlerini aynı bilimi, aynı önderliği, aynı metodu ele almak için ilham verebilmeyi ve bu özgürleştirici göreve her şeylerini adamakta ateşi onlara teslim edebilmeyi umuyorum.

Emperyalist, Parazitik Bir Hasat: Barbarca Sömürücü ve Kökleşmiş

Meksika'da bir söz vardır: "Pobre Mexico, tan lejos de Dios, y tan cerca de los Estados Unidos." Çevrisi şöyledir: "Zavallı Meksika, Tanrıdan çok uzak, ABD'ye çok yakın."

Bu sözün ilk kısmına bakarsak, kimse Tanrıya diğerinden daha yakın veya uzak değildir, çünkü basitçe, *tanrı yoktur*.¹ İkinci kısmı ise ABD'nin güney komşusunu yağmalamasının, sömürmesinin ve domine etmesinin uzun ve acı tarihini güçlü bir biçimde vurgulamaktadır – ne kadar ABD ile sınır paylaşmamak sizi

küresel ABD saldırganlığından korumasa da (Vietnam'dan Irak'a kadar).

Tıpkı dalları ve yaprakları görünür, kökleri ise görünmez olan ağaçlar gibi, ABD'nin Meksika üzerindeki dominasyonunun açık ve bilindik tarafları vardır, *ancak tarihsel kökleri saklanmış, gömülmüş ve daha az bilinen tarafları* da vardır. Bu makaledeki amacım, bunların esas bir özelliğini açığa çıkarmak ve gözler önüne sermektir ki günümüzdeki hakikati daha iyi anlayabilmek ve buna karşı ne yapabileceğimizi görmek için bir kıvılcım ve ilham kaynağı olsun.

ABD-Meksika savaşı (1846-1848) sonucu Meksika'nın kaybettiği topraklar

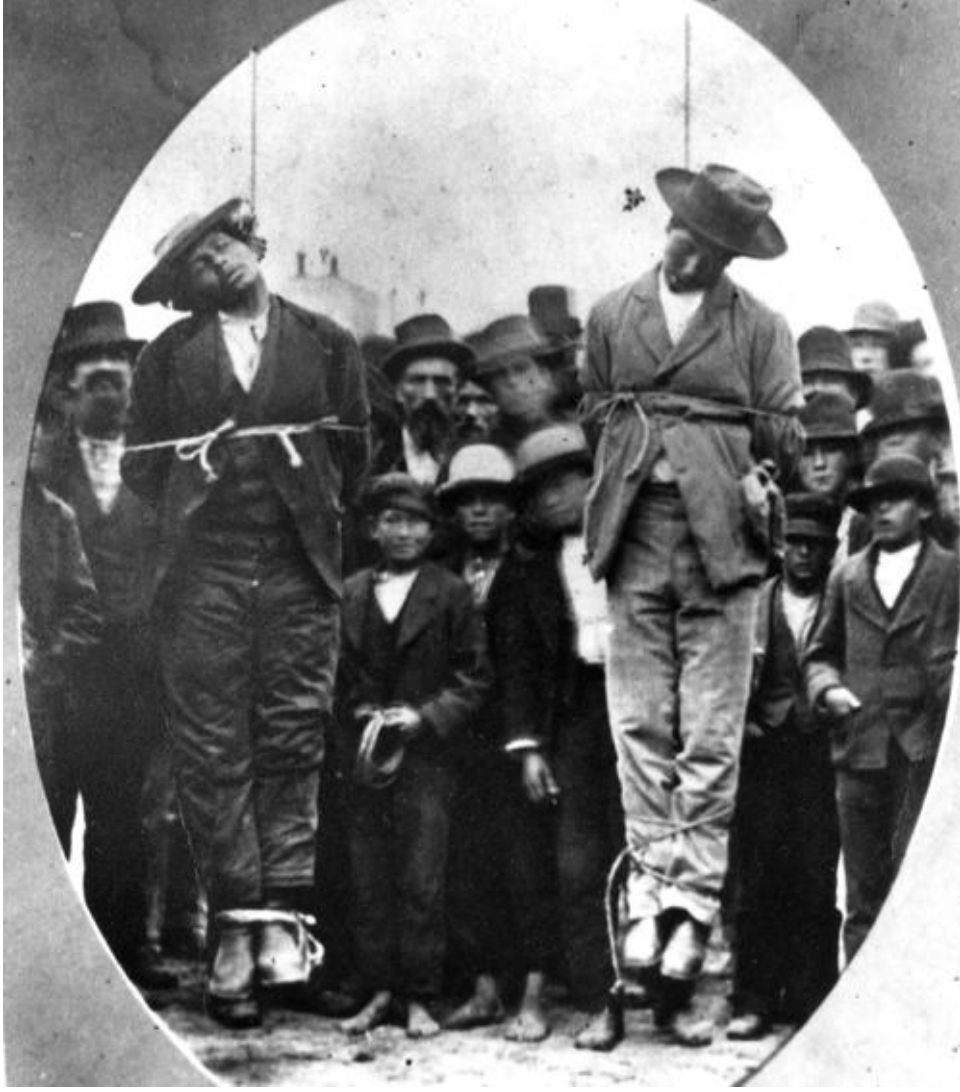
1846-1848 ABD-Meksika savaşını pek çok kişi bilir.² Bu savaşta ABD günümüzde California, Nevada, Utah, New Mexico, Arizona, Colorado ve Wyoming'in bir kısmı ve zaten "bağımsızlığını" ilan etmiş olan Texas dahil geniş çapta toprağı ele geçirmiştir ve sonradan ABD İç Savaşı'nda ün kazanmış pek çok general bu savaşın da bir parçası olmuştur. Saklı kalmış olan şey ise Meksika'nın İç Savaş sonrası dönemde nasıl acımasızca

sömürüldüğü ve *bunun ABD emperyalizminin şimdiki hakikatini şekillendirmekte ne kadar önemli ve tarihsel bir rol oynamış olduğu*, Meksika'nın boyunduruğa alınması ve yoksullaştırılması ve bu iki ülke arasındaki ilişkilerdir.

Meksika'nın tahakküm altına alınması 20. yüzyılda ABD'nin emperyalist bir güç olarak ortaya çıkması için gereken *ekonomik ve askeri gücün inşasında* bir değnek taşı olmuştur. Aynı zamanda bu tecrübe, ABD'nin şimdilerde bütün dünyaya yayılmış baskıcı ve sömürücü egemenliği için *bir erken laboratuvar ve çok yönlü ve adaptif bir şablon* olmuştur.

Bu ilişki aynı zamanda Batı'nın ve Güneybatı'nın kapitalist gelişimini besleyen kritik bir rol oynamıştır: Nasıl geliştiği, "Batı ve Güneybatıyı" hızlı tarım, ticaret ve öncesinde Meksika ve Amerikan Yerlilerinin toprakları olan bölgelerin işgaline -acımasız baskı ve kanlı muamele, bütün süreçte Meksikalı işçilerin linç edilmesi de dahil- açmakta yerel tren ağlarının etkisi.

Zenofobik (yabancı düşmanı), beyaz üstünlenmeci faşist Trump/MAGA rejiminin göçmenleri şeytanlaştırması ve onlara saldırıları alevlendirmesi sırasında Meksika'nın ABD'yi "istismar" ettiği konusundaki saçma söylemlerine bakıldığında gerçek ve anlatılmamış tarihi öğrenmek ve yaymak daha da acil önem taşır hale gelmiştir.

ABD'nin Güneybatısında yüzlerce Meksikalı işçi linç edildi. Bu fotoğrafta Francisco Arias ve Jose Chamales 3 Mayıs 1877 günü linç edildiler. Fotoğraf: John Elijah Davis Baldwin

Bu makaleyi yazmaktaki amacım sorulara cevap arayarak ve öğrenmeyle geçen bir hayatın üzerine inşa etmek, yeni önemli araştırmalardan yararlanmak, bütün bunları *diyalektik ve tarihsel materyalizmin bilimsel yöntemi ile* incelemek ve sentezlemektir. Bu, neden ABD sınırları içerisinde günümüzde yaşayan Meksika halkının ve onların soylarından gelenlerin ABD'deki hakim güçlerin yanında boyunduruk altındaki bir durumda bulunduklarının *gerçek dünyaya dayanan sebeplerini* açığa çıkarmaya yardımcı olacaktır. Ayrıca ABD'nin zenginliğinin, ırksal kimliğinin ve toplumsal bağlantılarının

bir kısmını nasıl Güney'deki komşusunu boyunduruğu altına alarak oluşturduğunu ve bunun nasıl ABD kapitalizm-emperyalizm sisteminin geniş çaplı dinamiklerinde yer edindiğini gösterecektir. Bunların hiçbirisi kader değildi. Bunların hiçbirisi bir ülkenin halkının diğerinin halkından üstün veya alçak "insan doğası" ile ilgisi yoktur. Bunların kesinlikle var olmayan tanrı veya tanrıların istekleri ile bağlantısı yok. Ancak bilimsel olarak bulunabilen sebepleri var.

Basitçe söylemek gerekirse, diyalektik materyalist yaklaşım ve bilgi, devrimci lider ve yeni komünizmin mimarı³ Bob Avakian'ın söylediği üzere: "dünyada gerçekten var olan, var olmuş ve var olacak olan her şey hareket halindeki maddeden başka bir şey değildir; hakikatte tüm var oluş, hareket halindeki maddeyi içerir. Bunu temel alarak ve bundan yola çıkarak tarihsel materyalizmin temel prensibi, en temel insan aktivitesinin hayatın maddi gereksinimlerinin -yiyecek, kıyafet vb. (ve bizzat insanların) üretilmesi ve yeniden üretilmesi olduğudur."⁴

Diyalektik ve tarihsel materyalizmin bu kanıta dayalı yaklaşımını, şeylerin neden bu şekilde geliştiklerinin gerçek dünyadaki sebeplerini ve *altta yatan tarihsel sebepleri* keşfetmek için kullanarak sadece nasıl günümüzdeki duruma geldiğimizi ve bunun nasıl değiştirilebileceğini göstermeyi değil, aynı zamanda diğerlerine de ABD'nin Meksika üzerindeki hakimiyetini keşfetmeye destek olmak ve *baskı altındaki halkların ve insanlığın tümünün karşılaştığı daha geniş çaptaki problemlere meydan okumak adına bu aynı bilimsel metodu ele alarak* nasıl günümüzdeki duruma varmış olduğumuzu anlamak ve nasıl gerçek dünyayı bütün baskı ve sömürü ilişkilerinden arındırma yolunda ilerleyebileceğimizi bulmak için ilham vermeyi ve onları öne çıkarmayı umuyorum.

Teksas Sınır Muhafızları göçmenleri silah hizasında tutuyor, 1948. Fotoğraf: PD

Bunların yanı sıra, bu tarihi -Meksika ve Amerika arasındaki bu tarihi- önceden yapılmamış bir şekilde incelemek için gerçek ve zamanımızla ilişkili bir neden de bulunmaktadır. ***Empire and Revolution: The Americans in Mexico since the Civil War [İmparatorluk ve Devrim: İç Savaş'tan Bu Yana Meksika'daki Amerikalılar]*** kitabının girişinde John Mason Hart, kitabının dünya olayları öncülü olarak Meksika'daki Amerikalıların karmaşık öyküsünü anlattığını söyler. Amerikalılar, dünyanın daha uzak yerlerinde güçlü bir nüfuza sahip olacak kapasiteyi geliştirmelerinden çok önce Meksika'ya girmişlerdir. *Bu anlamda Meksika, ABD'nin ekonomik ve dış politikası için bir laboratuvar olmuştur.*

Aşağıda bahsedeceklerimin önemli bir kısmı Hart'ın kitabından alınmıştır. Hart'ın araştırmasından ve biliminden çok şey öğrendim. Aşağıdakilerin bazıları direkt alıntılar, bazıları

dolaylı alıntılardır ve herhangi bir alıntılanmayan yer tamamen benimdir ve onun önemli çalışmaları hakkındaki genel minnettarlığımı ve takdirimi yansıtmamaktadır.

ABD İç Savaşı'nın sonunda büyümekte olan Amerikan nüfusunun toprak ve fırsat arayışında batıya doğru hareket etmeye başladığı sırada Meksika devleti Fransız 3. Napolyon'un işgal güçlerini püskürtmek uğruna mücadele vermektedir. Bu yüzyılın daha erken zamanlarında Fransa'nın Napolyon Bonaparte'ı İngiltere ile olası bir savaş için gereken parayı bulmak adına 1803 yılında Louisiana'yı ABD'ye satmıştı. Fransızlar sonrasında 1804 yılında Haiti devriminin zaferi ile Haiti'den püskürtülmüşlerdi.⁵ *ABD İç Savaş ile meşgulken Fransa'nın Meksika'da varlık göstermek için ideal ve avantajlı bir zamanı oluşmuştu.* Fransız askerleri 1861 yılında Meksika'nın belirli bölgelerini işgal etmeye başlamıştı ve sadece yeni pazarlar ve ham madde değil, aynı zamanda ABD'nin genişlemesini de yavaşlatmak için bir denizler arası imparatorluk kurmak umuduyla 1. Maximilian'ı imparator ilan etmişlerdi. 1. Maximilian yalan bir referandum sonrasında 1864 yılında Meksika'nın imparatoru ilan edilen Avusturyalı bir arşidüktör ve 1867 yılında Meksika Cumhuriyeti tarafından idam edilmiştir.

Benito Juarez hükümeti (1858-1872 yılları arasında Meksika başkanı, Meksika Cumhuriyeti'ne dönüşümde devlete ve silahlı kuvvetlere önderlik etmiştir) yaygın gerilla savaşı ile Fransız saldırganlığına direnmekteydi ve yardım için kuzeye başvurdu. *ABD İç Savaşı'nda Birliğin zaferinin ABD'den silah ve cephane almayı mümkün kılacağını fark etmişlerdi. Aynı zamanda ise ABD güneye bakmaktaydı, Amerikan elitleri Meksika üzerinde büyüyen isteklere sahipti.* Bu, İç Savaş sonrası dönemde iki ülke arasındaki ilişkileri benzersiz bir boyutta şekillendiren tarihsel bağlamdır.

Juarez devleti çalışmalarına Amerikalı yatırımcılara Meksika bonoları satarak başladı. Meksikalı vekiller ABD'nin her

yerinden şehirlerde çalıştılar ve ABD hükümeti onları destekledi. Bonolar büyük indirimlerle satılmaktaydı ve Meksika'da toprak destekleri vardı. Meksikalılar böylece bu son derece ucuz bonolarla ABD'nin en güçlü ve nüfuzlu bankacıları ve iş adamlarının desteğini aldılar. Bu bonoların satın alınması Meksika'nın Fransa'ya karşı savaşta gereken silah ve cephaneleri satın almasını sağladı ve *Meksika içerisinde* Amerika'nın etkisinin ilk adımlarını oluşturdu (Meksika-Amerika savaşı sonrasında). En nihayetinde Meksikalılar Fransızları yenmeyi başarmışlardı.

Avrupa'dan Meksika'ya uzanan bir Fransız imparatorluğu hayalleri ezilmişti. Ancak ABD'ye Meksika'da bazen hitap edildiği şekliyle kuzeydeki dev için aynısı söz konusu değildi. ABD için Fransa'nın yenilgisi bir fırsattı. Bu savaşı takip eden Meksika'ya yoğunlaşma ABD için kilit önem taşıyordu, çünkü ABD'nin Meksika ekonomisini kontrol altına almasını sağlamıştı.

Devrimci olmaya başladığım, dünyadaki korkunçlukların köklerini aramakta olduğum zamanda büyük Rus devrimci lider ve teorisyen Lenin'in bir sözü beni derinden etkiledi – emperyalist savaşlar bir “politik” tercih veya özel bir kötülüğün dışavurumu değildi, büyüme ve hükmetme ihtiyacından doğmakta ve bu ihtiyaçlarla sürdürülmekteydi. Bu emperyalist güçler arasında kaynak arayışı, pazarlar ve petrol zengini bölgeler veya ticaret yolları gibi stratejik önem taşıyan alanların kontrolü için mücadeleyi de içermekteydi ki çatışmalara ve savaşlara yol açan da buydu. Çığır açıcı *Imperialism: The Highest Stage of Capitalism* [Emperyalizm: Kapitalizmin En Yüksek Aşaması] kitabının yazarı ve bir teorisyen olan Lenin bu çalışmasında “kapitalizmin gelişmesi devasa tekellerin oluşumuna önderlik etti. Ulusal sınırlar bu endüstrilerin büyümesi için çok dardır ve onlar sürekli olarak “evleri olan” ulusun dışında yeni pazarlar, yeni hammadde kaynakları ve yeni yatırım imkanlarını ele geçirmeye teşvik edilirler. Dünya, dünyaya hükmeden güçler arasında tamamen

paylaşıldıktan sonra pazar rekabeti tarafından sonsuza kadar kimin neye sahip olduğunu yeniden düzenlemeye itilirler ve şiddet dışında kimin neyi alacağını belirlemeleri için hiçbir yol yoktur. Bu sebeple emperyalizm çağı tekrar tekrar açık askeri rekabete dönüşecek sürekli bir ekonomik rekabetten ibarettir.” şeklinde yazmıştır. Bununla ilgili daha çok araştırmak, öğrenmek ve bilimsel olarak anlamak isteyenlere Bob Avakian’ın *Imperialism–and Imperialist War: What is, and is not, its fundamental motivation, nature and role, and how it can be finally ended* [Emperyalizm ve Emperyalist Savaş: Nedir, Ne değildir, Temel motivasyonu, doğası ve rolü ve nasıl son verilebileceği] başlıklı [42 numaralı REVOLUTION](#) sosyal medya mesajını şiddetle tavsiye ederim.

Emperyalizmin gelişme sürecini bu şekilde anlayarak ABD’nin Meksika’da bulunmasının gerçek tarihi hakkındaki hakikati keşfedebildim. Ayrıca bunun nasıl ABD’nin kapitalist sınıfının genişlemesine ve rekabetçi bir emperyalist güç olarak yükselişine katkıda bulunduğunu da öğrenmiş oldum.

1860’lar ve 1870’ler

ABD İç Savaşı’nın sonunda ABD’deki kapitalistler dikkatlerini Batı ve Güneybatı topraklarına genişlemeye ayırabildiler, bu toprakların büyük çoğunluğu ABD’nin Meksika’dan çalmış olduğu topraklardı. Ancak Meksika topraklarına enerjik bir biçimde sızmaya da karar vermişlerdi. Meksika’nın ekonomisini olabilecek en büyük boyutta kontrol etme imkanlarını oluşturmak için bunun için gerekli olan altyapıyı inşa etmeye başladılar. Hart, “Önde gelen Amerikan kapitalistleri Meksika’da modern, çok boyutlu altyapı için ilk adımın bir raylı sistemin kurulması olduğunu fark ettiler”⁶ şeklinde yazar. Bu belirli bir boyutta Meksika devletinin birlikte hareket etmeye rıza göstermesini gerektirdi ancak bu “birlikte hareket etme” ABD kapitalistlerinin Meksika devletini domine ettiği eşitsiz bir ilişkinin de kurulmasına sebep oldu. Farklı ABD kapitalist gruplarının arasındaki rekabet süreci

Meksika'nın dönüşümünün itici bir gücüydü ve en nihayetinde ABD kapitalistlerinin farklı kesimlerini bir hükmetme ve yağmalama ağının içine entegre etti.

ABD'nin Meksika'ya nüfuz edişinin önemli bir aşaması Meksika'da demiryollarının geliştirilmesiyle olmuştur (1900'ler civarı).

Hart, raylı sistemlerin yanı sıra "1860'ların sonu ve 1870'lerde Meksika'da Amerikan varlığını geliştirmenin karmaşıklığı en nihayetinde bütün ülkeyi saracak olan raylı sistem makinesinden bağımsız ve hatta coğrafi olarak alakasız olan önemli girişimcileri ve endüstrileri de içermekteydi"⁷ diye belirtir. Raylı sistem ağının gelişimini takip eden dönem zenginlik ve kontrolün devasa boyutta el değiştirmesi ile birlikte milyonlarca Meksikalının topraklarından edilmesi ve Meksika'nın yerel pazarlarının bu raylı sistemler ile ABD'ye entegre edilmesine tanıklık etti.

İkinci Aşama – El Porfiriato

Porfirio Diaz 1876 yılında başkan oldu ve birkaç kesinti haricinde 30 yıl boyunca Meksika'ya önderlik etti, bu süreçte El Porfiriato adı verilen dönemi oluşturdu. Meksika içerisinde ABD'nin rolüne yaklaşımı ABD'nin büyük kapitalistlerinin hükmedici pozisyonunu daha da genişletti.

1883 yılında ABD'nin en önde gelen kapitalistleri ve politikacıları New York şehrinde Waldorf Astoria otelinin kutlama odasında Meksikalı eşdeğerleri ile bir araya gelerek ABD kapitalizminin Meksika ekonomisinin içine işlemesinde büyük bir sıçrayışın sinyallerini verdi.

Zamanının önde gelen Amerika raylı sistem endüstrisi sahibi ve finansçılarından Collis P. Huntington toplantıya başkanlık etti. Meksikalı yetkililer ekonomilerinin gelişiminde Amerika'nın baskın katkısının gerektiğini sundular, Amerikan yatırımcılar ise Meksika'nın yaygın doğal kaynaklarına erişim için pazarlık ettiler. Meksika'nın dış bölgelerinin serbest ticarete, yabancı yatırıma açılması ve özelleştirilmesi üzerine o gece üzerinde mutabık kaldıkları program ABD ve Meksika halkının ve devletlerinin arasındaki ilişkiyi günümüze kadar etkilemeye devam etmiştir. ABD ile Üçüncü Dünya arasında 21. yüzyıldaki ilişkileri etkileyecek kadar büyüyecek olan süreç içinde Amerika'nın attığı ilk adımdı bu.

Amerikan finansçıları dünyanın daha uzak bölgelerinde güçlü bir etki yaratma kapasitesini geliştirmeden çok önce Meksika'ya giriş yapmışlardı. Ancak aralarındaki en güçlülerin şimdiden dünyaya önderlik etme planları vardı. Frederick Engels ile birlikte komünizmin kurucusu Karl Marx'ın ünlü sözlerinde olduğu gibi: **“Sermaye dünyaya baştan aşağıya, bütün gözeneklerinden kan ve pislik akarak gelir.”**

Meksika'ya ABD tarafından yatırılan sermaye, ellerinden alınan toprakları ABD haline gelen Amerikan Yerlilerinin soykırımı uğratılmasından gelen kana bulanmıştı; Amerika'nın orijinal

zenginliğinin temel kaynaklarından olan yüzlerce yıllık aşkın kölelik yapan Siyahi kölelerin kanına, ABD işçi sınıfının kanına bulanmıştı.

Bu sermaye Meksika'yı Meksika halkının kanına bulayarak **gitti**, elde edilen kar ve çıkarılan dersler ise ABD'ye gelecekteki dünya gücü olma yükselişinde hizmet etti.

Raylı Sistemin Etkisi

ABD kıtalar arası raylı sistemini⁸ bazılarınız biliyor olabilir, ancak saklanan ve daha az bilinen ise ABD'nin Meksika'yı domine etmesinde yatay raylı sistemlerin önemidir.

Porfirio Diaz'ın başkanlığında Meksika'da yeni raylı sistemlerin kurulması ile ABD'nin Meksika'ya sızmasında önemli bir yeni aşamaya geçildi. 1880 yılında Meksika'nın 644 km'den az raylı sistemi vardı. Ticaretin büyük kısmı hala kasisli yollarda katır arabaları ile gidiyordu. Diaz, ürünlerinin taşınmasında önde gelen format öküz arabası olduğu sürece Meksika'nın dünya ekonomisinde yer almasının mümkün olmayacağını biliyordu.

1900'lerin başlarında Meksika'da ulaşımın temel aracı katır arabalarıydı. Bu fotoğraf 1912'de çekilmiş. Fotoğraf: LOC

Bu sebeple ABD'nin Meksika'da raylı sistemi geliştirmesi Diaz'ın hoş karşıladığı büyük bir yatırımdı. Ancak bu sistemler kuzeyden güneye, Meksika'nın hammadde zengini bölgelerini sınırın kuzeyinde, ABD'nin içindeki büyük ekonomik bölgelere götürmek için tasarlanmıştı. Amerika'nın Meksika'nın iç pazarlarını geliştirmek, toplumsal gelişimine yeniden yatırım yapmak veya Meksika ile teknik bilgi paylaşmak gibi hiçbir planı yoktu.

Meksika Merkez Raylı Sistemi Rockefeller-Stillman klanı tarafından yapılmıştı. Meksika Güney Hattı E.H. Harriman ve Güney Pasifik holdingi tarafından işletiliyordu. Meksika'nın raylı sistemlerine ilişkin hisse ve bonoların %80'i de diğer ABD'li yatırımcılar tarafından kontrol ediliyordu: Russel Sage, J.P. Morgan, Guggenheim ailesi, Grenville Dodge, Collis P Huntington, Henry Clay Pierce gibi niceleri. *Bunun sonucu olarak 1910 yılına gelindiğinde Meksika'nın mineral ihracatının %77'si direkt olarak ABD pazarına gönderiliyordu.* Aynı zamanda bu raylı sistemler Meksika **içerisinde** gönderilen ürünler için **sınır ötesi, ABD'ye gönderilen** ürünlere kıyasla %50 daha fazla fiyat biçerek Meksika'nın kendi içindeki ekonomik gelişimini yavaşlatıyordu.

Yatırım hareketleri devasa boyutta zenginlik transferine yol açtı. Boyut ve içerik anlayışı sağlamak adına: 1900 ile 1910 arasında Meksika'da ABD sahipli madenler yatırımcılara 95 milyon dolar temettü ödedi – aynı dönemde ABD içerisindeki bütün bankaların net gelirlerinin toplamından %24 daha fazla olan bir meblağ. Standard Oil'in Meksika iştirakleri her sene yaptığı yatırımın %600'üne tekabül eden senelik temettüler ödedi. Porfiriato döneminde petrol imtiyazları için pazarlık

eden şirketler gelirlerinden sadece %10 vergi ödediler – petrol üretimi gerçekleştirilen diğer ülkelerde böyle bir şey asla görülmemiştir.

Çıkarılıp ABD'ye gönderilmesi yoluyla zenginliğin Meksika'nın yerel gelişimi, sürdürülebilir maaşlar ve vergi dağıtımı ile daha adaletli bir dağıtım yapılması ve içeriye yeniden yatırılması yerine ABD'ye geçmesi, Meksika'nın yabancı yatırımın ağır olduğu bölgelerinde yerel ekonomilerin sekteye uğratılıp yok olması anlamına geliyordu ve var olan nüfusa oranla toprağa ve sürdürülebilir işlere erişim de azalmıştı.

Meksika'nın ihraçlarının değeri sadece Meksika içerisindeki birkaç yatırımcıyı ve spekülâtörü zenginleştirmekle kalmadı, aynı zamanda ABD tüketicilerinin işine de yaradı ve ABD'nin ekonomik gelişimini stimüle etti. 1918 yılına gelindiğinde Meksika'nın toplam ihracatı 183,6 milyon dolara dayandı, bunun 175 milyon doları ABD pazarına gitmekteydi. *ABD'nin elde ettiği gelirler ve çıkardığı dersler onun bir dünya gücü olarak yükselmesinin başlangıç aşamalarıydı.*

Yatırımı teşvik etmek amacıyla Meksika parlamentosu 1883 Toprak Reformu Kanununu onayladı. Bu kanun ölçme ve tespit şirketlerinin bulduğu ve incelediği toprakların üçte birini onlara teslim ediyordu. Kalan üçte ikisi ise açık arttırma ile satılabilirdi. 1893 yılında da Porfirio Diaz herhangi bir tespit şirketinin toplam ele geçirebileceği toprak sınırını kaldırdı.

Yatırımcılar hücum etti ve Meksika'yı yeniden inşa eden bir toprak kapmaca başladı. Milyonlarca Meksikalı, Meksika'nın köylü aileleri ve topluluklarının %98'i de dahil olmak üzere topraksız kaldı. ***Bad Mexicans [Kötü Meksikalılar]*** kitabında Kelly Lytle Hernandez bu kanunu kullanarak William Randolph Hearst'ün babasının 7.5 milyon dönüm araziye ve çok sayıda madeni ele geçirdiğini belirtmiştir. Meksika'dan sonra maden sahipliğini Latin Amerika ve dünyanın her yerine genişletmişti ancak hiçbir toprak yoğunluğu ve madencilik geliri ailenin

Meksika'daki tapuları ile baş edemez haldeydi. William Randolph Hearst babasının elindekileri miras alarak bunları bir ABD medya imparatorluğu kurmak için kullandı. Hearst'ün bir seferinde "Neden sadece Meksika'yı kendi keyfimizce yönetmediğimizi bilmiyorum" dediği rapor edilmiştir.

Bu üstünlenme ve hak görme sadece bu Amerikan kapitalistine özgü bir şey değildi. Meksika'nın topraklarını ve halkını ele geçirip sömürmeyi meşru kılan ve teşvik eden bir ideolojik parça bulunmaktaydı. Hart *Empire and Revolution* eserinde bunu anlatır: "Meksika projesini desteklemek için gerekli olan ancak en nihayetinde çok daha uzaklara erişen ve devam eden bir Amerikan ideolojisi ortaya çıkmıştı. ABD'nin İç Savaş sonrası son derece askeri politik önderliğinin Meksika'ya karşı ifade ettiği yayılımcı yaklaşım Amerikan halkının artan ısrarcılığını yansıtmaktaydı. Bu davranışları o büyük mücadeledeki zaferleri, ön cephelerde "vahşilere" karşı elde ettikleri kazanımlar, hızlı ekonomik ve teknolojik gelişmeler ile teşvik edilmekteydi. Meksikalıların "barbarlar", "yarı vahşiler" oldukları, "kendilerini yönetemeyecekleri" ve devletlerinin "ele alınması" gerektiği yönünde iddialar sadece kabul edilmekle kalmadı, aynı zamanda Amerikalıların hırslarını meşrulaştırdı." ⁹

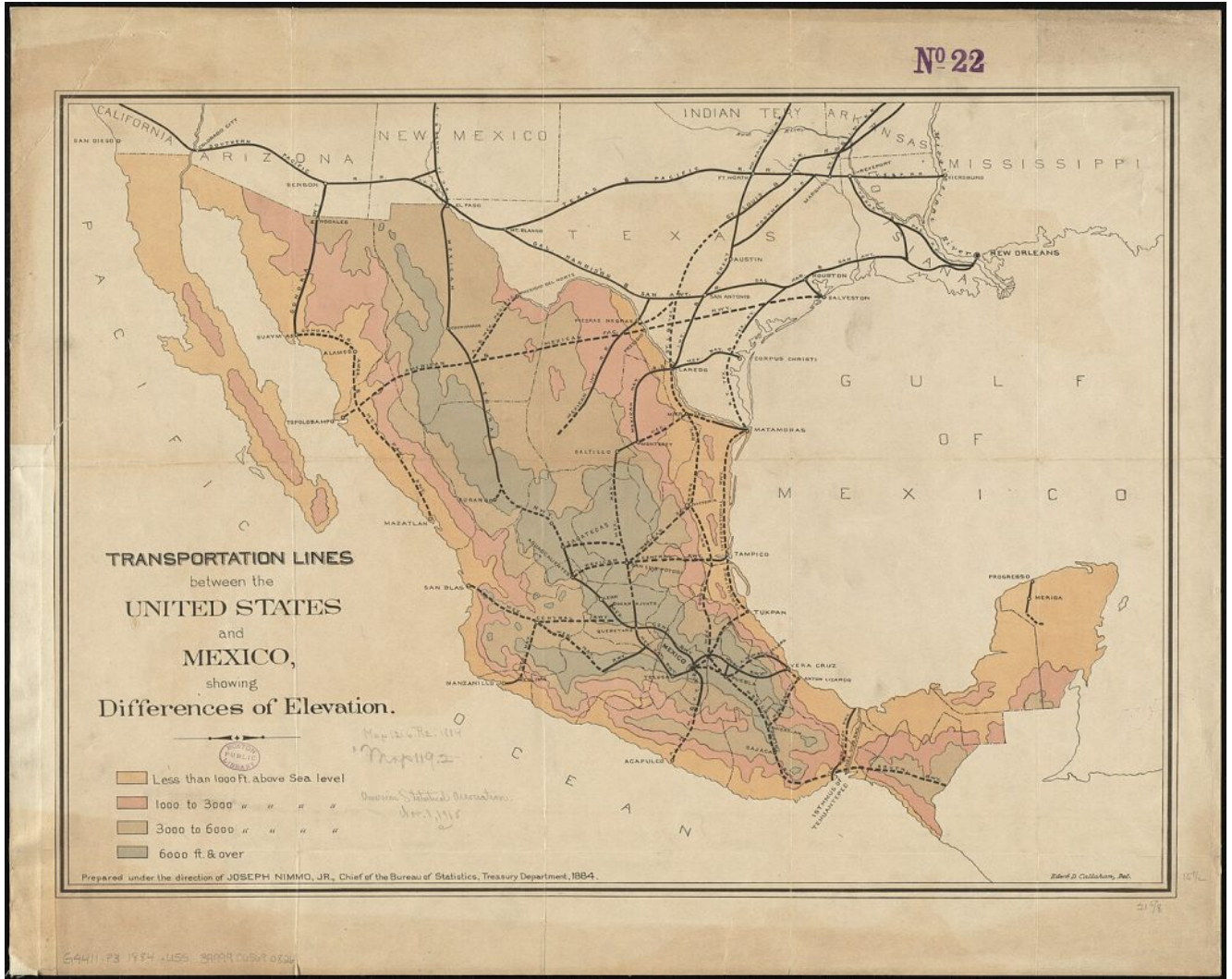
Hearst ve diğerlerinin ele geçirdiklerine benzer şekilde Guggenheim ailesi ASARCO -American Smelting And Refining Company [Amerikan Döküm ve Rafineri Şirketi]- üzerinde kontrol edici bir isteklilik gösterdi ve Meksika madenleri ve rafinerilerinden elde ettikleri gelirleri bunun için kullandı. Kısa zamanda Kuzey Amerika'daki en büyük maden ve rafineri sistemini kontrol etmeye başladılar. John D. Rockefeller'ın Standard Oil şirketi ve Edward Doheny'nin Pan American Oil and Transport Company şirketi Meksika'nın petrol endüstrisine hükmetmeye başladı.

Los Angeles yerlisi Doheny, Meksika Tampico'da bir petrol kuyusunun fışkırması onu dünyanın en zengin adamlarından biri

yaptıktan sonra petrol üretiminin %85'ini kontrolü altına aldı. Doheny'nin zenginliğinin neredeyse her kuruşu Meksika'dan çıkarılmıştı. Büyükbaş hayvancılık, pamuk üretimi ve odun endüstrileri ABD yatırımı ve yatırımcılarını çeken başka endüstrilerdi. ABD'nin önde gelen bankacılarından J.P. Morgan Baja California'da 3.5 milyon dönüm araziye sahipti ve Meksika'nın her yerinde yaklaşık 17.5 milyon dönüm daha arazinin bir kısmını kontrol etmekteydi. Kuzeybatı Chihuahua'da yer alan 893.650 dönümlük (ABD'nin Rhode Island eyaletinin 3 katı) büyükbaş hayvan arazisi Los Corralitos'un en büyük yatırımcısı bir Amerikalıydı. Los Angeles'ta yer alan Richardson Construction Company Meksika'nın Sonora bölgesinde 993.650 dönüm odunluk araziye ele geçirmişti. North Dakota eyaletinden Cumhuriyetçi Senatör William Langer ise Durango ve Sinaloa'da 750.000 dönümlük araziye sahiptir.

ABD'nin Batı ve Güneybatısında Yerel Raylı Sistemlerin Kapitalist Gelişime Etkisi

Batı ve Güneybatının ekonomik gelişimi Meksika nüfusunun kuzeye doğru kaymasıyla eşzamanlı olmuştur. Güney Pasifik, ATSF (Atchison, Topeka ve Santa Fe Treni) gibi bölgesel raylı sistemler Meksikalı ve diğer göçmenlerin işçiliğini kullanarak ABD'nin güneybatısını ABD ekonomisinin genel gelişimine ortak etti. Madencilik New Mexico, Arizona, Colorado, Oklahoma eyaletlerinde değerli madenlerden bakır ve kömür gibi endüstriyel madenlere kayd. Batı bölgelerdeki bakır madeni sayısı 1869 yılında 3 iken 1909 yılında 180'e çıktı ve bu eyaletlerde kömür madeni de büyük ölçüde Meksika işçiliğini kullanarak patladı. 1902 tarihli federal Newlands Yasası'nın teşvik ettiği çöl sulama projeleri ve ray tesislerinin ucuz işçiliği sayesinde turuncgil ve pamuk tarımı da gelişmiş oldu.

Meksika'nın içerisinde ABD sınırına kadar olan demiryolu hatları ABD işletmelerine aitti ve onlar tarafından kontrol ediliyordu. Görsel: ABD Hazine Bakanlığı

Texas nüfusu 1880 ile 1900 yılları arasında neredeyse iki katına çıkarak 3 milyona ulaştı. *A Different Mirror: A History of Multicultural America* [Farklı Bir Ayna: Çok Kültürlü Bir Amerika'nın Tarihi] kitabının yazarı Ronald Takaki raylı sistemin ve onun temsil ettiği güçler olan beyaz yerleşimin ve "uygarlığın" büyümesi ve genişleyen pazarın "geçmişin" Yerlisine teknolojik Amerika'da yer olmadığını açıkça gösterdiğini söylemiştir.

İç Savaş'ta Birlik güçlerinin bir generali olan General Sherman, raylı sistemlerin tehlike altındaki bölgelere günde

800 km hızında asker göndermelerini sağladığını ve böylelikle bir ay süren acı dolu bir yürüyüş gerektiren bir yolculuğu bir günde kat edebildiklerini belirtmiştir. Aynı zamanda *“tüm Birleşik Devletler’in üçte ikisine eşit devasa bir alan böylelikle yerleşimciler için ulaşılabilir hale gelmiştir.”* demiştir. Burada ABD ordusunun raylı sistemleri kullanımı beyaz yerleşimcilerin kendi kabile topraklarını ele geçirmesine karşı direnen Amerikan Yerlilerine karşı askeri seferlerde kilit rol oynamıştır. Böylelikle raylı sistem yerleşimcilerin istediği topraklarda yaşayan Amerikan Yerlilerinin soykırımcı katliamında da kararlaştıracı bir rol oynamıştır.

Raylı sistemler büyük ovaların ve Güneybatının yerleşiminde kritik ve dinamik bir rol oynamış, madenciliği, tarımı, hayvancılığı ve ticareti desteklemiştir ancak bunun yanında raylı sistemler bizzat kendileri Avrupa’dan ve Pensilvanya ve New York gibi diğer eyaletlerden yerleşimci getirmek için direkt çalışmalar yapmıştır. Örneğin Kansas’ın yerleşiminde tarihsel olarak belgelendiği üzere *Wichita Eagle*, “raylı sistemler, ABD devleti tarafından kendilerine verilen milyonlarca dönüm araziye satmaya çalışırken Kansas’ın bütün Avrupa, Rusya ve diğer Amerika eyaletlerinde reklamını yapmaktalardı. Kansas State University tarih profesörü Robert Linder, ‘raylı sistemler son derece tavize sahipti ve Yüksek Mahkeme onlara tam destek veriyordu’¹¹ şeklinde raporlamıştır. Arazi yasası ile birlikte raylı sistemlerin genişlemesi yerleşimi hızlandırdı ve arkasındaki itici güç haline geldi. “Kansas’ta toprak ofisleri binlerce dönüm araziye kayıt altına aldı. Santa Fe raylı sisteminin 1872 yılından başlayarak Larned, Kansas’a ilerlemesiyle daha geniş raylı sistemlerle bağlanması patlayıcı bir büyümeyi beraberinde getirdi. Sadece 1877 yılında Larned toprak ofisi 59.035 hektar araziye parselledi.”¹²

Arazi orada bekliyordu, yıllar boyunca herhangi biri gidip buralara yerleşebilirdi. Ancak hiçbir yerleşimci bu toprakları

istememişti çünkü ucuz, kesin ve kabul edilebilir derecede hızlı ulaşım olmadan buralarda bir yaşam kurmak imkansızdı. Pazar, çoğu zaman taşınan ürünlerin fiyatını dahi aşan eski taşıma bedellerini sindirememekteydi. Raylı sistem bütün bunları neredeyse bir gecede değiştirdi.

Posta araçları ve yük vagonları batıya doğru giden rayların arkasında kaybolup gidiyordu. Basitçe görünüyordu ki rekabet etmeleri mümkün değildi. Bir tren saatte 30 kilometre gidebiliyordu ve tonlarca ağırlıkta yükü taşıyabiliyordu, bunlar posta araçları veya yük vagonları ile mümkün değildi. İnsanlar posta aracı yolunun üzerinde çiftçilik yaparak var olamazlardı, ancak hızlı ulaşım ve yüksek boyutta dağıtım sebebiyle raylı sistemlerin birkaç kilometre uzağındaysa zengin dahi olabilirlerdi.¹³

Traqueros'tan alınan sonraki cümlelerde raylı sistemlerin etkileri görülebilir.¹⁴ 1879 yılına gelindiğinde, Doğu ve Batı bölgelerini birbirine bağlayan kıta arası raylı sistemin kuruluşundan 10 yıl sonra, ülkenin raylı sistem bağlantıları operasyonel 150.000 km raya ulaşmıştı ve 5,4 milyar dolar değere sahipti. Tabii ki bu raylı sistem batı ve güneybatının Amerikanlaşmasına da son derece fayda sağlamıştı. Bu yeni raylı sistemler kurulduğunda taşıma maliyetleri daha düşük kalite madenlerin de kârlı bir biçimde çıkarılabilmesini mümkün kıldı ve bu o zaman son derece hızlı bir biçimde endüstriyelleşmekte olan ABD için çok önemliydi. İlk olarak Salt Lake şehrinin az güneyinde yer alan Bingham Canyon madeninde tamamlanan açık kesim madencilik yöntemi dünyanın en büyük açık kesim bakır madenlerinden biri olmuştu. Madenciler buna “dünyanın en zengin deliği” diyorlardı. Ekonomik etkisinin bir göstergesi olarak, ilk başta Bingham Canyon madeninin geliştiren Guggenheim ailesi sonrasında 1910 yılında bu madeni Kennecott Copper Company'ye teslim etti. 4 yıl sonrasında Kennecott, madenin 1 milyar dolardan yüksek değerde bakır ürettiğini duyurdu.

Meksikalı İşçilerin Etkisi

Batı bakır endüstrisinin Meksika'ya yakınlığı Amerikan kapitalistlerin hem Kuzey Meksika'nın geniş maden kaynaklarına erişim hem de eğitimli Meksika işçiliğine erişim sağlayabilmek adına Meksika madenciliğini modernleşmek için teşvik etmesini zorunlu kıldı. Meksikalı işçiler ve Meksika arazileri sınırın iki tarafında da madenciliğin bel kemiğini oluşturdu. Ancak nitelikli işler büyük ölçüde Doğu'dan gelen beyaz işçilerin alanı olurken vasıfsız Meksikalı işçiler ise Meksika'dan getirildi.

Traqueros (Meksikalı demiryolu işçileri) 1880 ve 1915 arası ABD’de traquero işe alım programları pik noktasına ulaştı. Fotoğraf: Amerikan Ulusal Tarih Müzesi

Amerikan Güneybatısının ekonomik gelişimi Meksika nüfusunun kuzeye doğru kayması ile eş zamanlı oldu ve bu kaymayı besledi. Bu göçler 1920 yılına gelindiğinde tahmini değerlere göre 1 milyon insanın ABD’ye taşınmasına öncülük etti. *Radicals in the Barrio: Magonistas, Socialists, Wobblies and Communists in the Mexican-American Working Class* [Barrio’daki Radikaller: Meksikalı Amerikalı İşçi Sınıfında Magonistalar, Sosyalistler, Kapitalizm Karşıtları ve Komünistler] kitabının yazarı Justin Chacon’a göre 1910 yılında Meksika’da 12 milyon insan tarım ve madenciliğin yaygın aktiviteler olduğu kırsal kesimlerde yaşamaktaydı ve bu nüfusun tahminen %98’i topraksızdı.¹⁵ Halk Meksika içerisinde kendilerini ve ailelerini besleyebilmek uğruna göç etmekteydiler. 1876 ile 1900 yılları arasında tarım ihracatı %200 artarken temel gıda üretimi her sene azalmaktaydı ve milyonlarca insan soylarının tükenmesi korkusuyla sınırın diğer tarafına geçmek durumunda kalmıştı.

Barrio’daki Radikaller kitabında Chacon yüzbinlerce insanın başka yerlerde iş bulabilmek için evlerini terk ettiğini yazar. Meksika Devrimi (1910-1920)¹⁶ ile birleşen ekonomik yer değiştirme, enflasyon ve artan fiyatlar, açlık, azalan iş pazarlarının aşırı doluluğu, kötüleşmekte olan çalışma koşulları ve şiddet 1920 yılına gelindiğinde 1 milyon insanın ABD’ye göç etmesine sebep oldu.

1930 yılına gelindiğinde 1,5 milyondan fazla Meksikalı ABD’de yaşamaktaydı ve bunların büyük çoğunluğu California, Texas, Arizona ve New Mexico eyaletlerine yerleşmişlerdi. Bu Meksika’nın kalbinden kuzeye doğru devasa bir nüfus akışını ortaya çıkardı ve bu durum *ABD kapitalizmi kapital birikimi*,

*beslenme ve büyüme için Meksika işçiliğine yapısal olarak bağımlı hale geldikçe günümüze kadar devam etmiştir.*¹⁷

Örneğin 1900 ve 1940 yılları arasında ABD eyaletlerinin Meksika sınırındaki toplam nüfusları 6 milyondan 14,5 milyona yükselmiştir ve bu artışın büyük kısmı Merkez ve Güney Meksika'dan gelmiştir. Meksika'nın kırsal nüfusunun azalması ABD içerisinde Meksikalı nüfusun artışı ve ABD'nin güneybatısında Meksikalıların işçiliğine dayanan kapitalist üretimin genişlemesi ile eşzamanlı olmuştur.

Amerikan Batısının popüler anlatısında Çinliler ve İrlandalılar rayları yerleştirmiş, tünel kazmış, iskeletleri ve köprüleri inşa etmiş ve böylelikle raylı sistemleri kurmuşlardır. Bu 1869 yılında tamamlanan kıta arası raylı sistem için büyük ölçüde doğru bir resimdir, ancak takip eden onlarca yıllar için pek doğru değildir. 1890'lara gelindiğinde raylı sistemler Batı Kıyısı raylarında yavaş yavaş Çinlilerin yerine Meksikalı ray ekiplerini getirdi. Bir sonraki yüzyıla girilirken Meksikalı göçmen işçiler Güneybatıdaki tüm diğer göçmen ve yerel işçilerden sayıca çok daha üstün hale geldi. Çinli ve Meksikalılara karşı ırkçı saldırılar, linçler de dahil olmak üzere çok yaygındı ki bu az bilinen bir gerçektir.¹⁸ Bütün bunlar şu anda yüzleşmekte olduğumuz özellikle Amerikan tarihi bağlamının parçalarıdır, faşist Trump rejiminin günümüz dönemlerinde yeniden tırmandırdığı beyaz üstünlenmeciliği ve göçmenlerin korkunç şeytanlaştırılması ve hedef gösterilmesi de buna dahildir.

Burada yazdıklarım bu bütün dönem boyunca ABD'nin Meksika ve onun halkına sızarak sömürmesinin gerçek hikayesinde sadece buzulun görünen kısmıdır. Eğer bunu okuyarak bir şeyler öğrendiyseniz, eğer ABD'nin Meksika üzerinde emperyalist hakimiyet kurmasının tarihsel kökleri hakkında daha derin bir farkındalığa ulaştıysanız başarmışım demektir. Eğer bu tarihi

daha da keşfetmek ve öğrenmek, daha da bilinir hale getirmek ve dünyayı radikal biçimde değiştirerek insanlığı kurtarmanın bir parçası olacak ve bu hedefe hizmet edecek şekilde bilimsel tarihsel analizi uygulamak ve derinleştirmek için ilham aldıysanız da bu yazının başarılı olduğu anlamına gelir.

Biz, dünya halkları, artık bu emperyalistlerin dünyaya hükmetmeye devam etmesine ve insanlığın kaderini tayin etmesine izin veremeyiz. İnsanlığın böyle yaşamak zorunda olmadığı bilimsel bir gerçektir. – Bob Avakian

Bibliyografya

Anderson, Gary Clayton, *The Conquest of Texas: Ethnic Cleansing in the Promised Land 1820-1875* (Norman, University of Oklahoma Press, 2005).

Baumgartner, Alice L., *South to Freedom: Runaway Slaves to Mexico and the Road to the Civil War* (New York, Basic Books, 2020).

Chacon, Justin Akers, *Radicals in the Barrio: Magonistas, Socialists, Wobblies, and Communists in the Mexican American Working Class* (Chicago, Haymarket Books, 2018).

Garcilazo, Jeffrey Marcos, *Traqueros: Mexican Railroad Workers in the United States 1870 to 1930* (Denton, TX, University of North Texas Press, 2012).

Hart, John Mason, *Empire and Revolution: The Americans in Mexico since the Civil War* (Berkeley and Los Angeles, CA, University of California Press, 2002)

Hernandez, Kelly Lytle, *Bad Mexicans: Race, Empire and Revolution in the Borderlands* (New York, W. W. Norton & Company, 2022).

Marshall, James Leslie, *Santa Fe: The Railroad that Built An Empire*, (New York, Random House, 1945).

Jones, Reece, *Nobody Is Protected: How the Border Patrol Became the Most Dangerous Police Force in the United States* (Berkeley, CA, Counterpoint, 2022).

* * *

Konu İle İlişkili Başka Kitaplar:

Behnken, Brian D., *Borders of Violence & Justice: Mexicans, Mexican Americans, and Law Enforcement in the Southwest, 1835-1935*, (Chapel Hill, The University of North Carolina Press, 2022).

Madley, Benjamin, *An American Genocide: The United States and the California Indian Catastrophe*, (New Haven, Yale University Press, 2017).

Martinez, Monica Munoz, *The Injustice Never Leaves You: Anti-Mexican Violence in Texas* (Cambridge, Harvard University Press, 2018).

Dipnotlar:

1. Bu konuda provokatif, bilimsel ve özgürleştirici bir inceleme için tavsiye ederim: [*Away With All Gods! Unchaining the Mind and Radically Changing the World*](#)[Tüm Tanrılardan Kurtulun! Zihni Özgür Bırakmak ve Dünyayı Radikal Biçimde Değiştirmek] by Bob Avakian (Chicago, Insight Press, 2008).
2. Meksika-Amerika Savaşı (1846-1848) ABD ile Meksika arasında dönüm noktası teşkil eden bir savaştır ve kökleri ABD'nin Teksas'ı işgali ve geniş çapta Manifest Destiny (Aşıkâr Yazgı yani ABD'nin Kuzey Amerika'nın

tamamına yayılmasının hem bir hak hem de görev olduğunu öne süren bir 19. Yüzyıl öğretisi) ideolojisinden beslenmesidir. ABD, daha iyi teçhizatlı ve daha organize kuvvetleri ile kararlaştıracı bir zafer elde etmiştir ve Mexico City'nin 1847'de ele geçirilmesi bu zaferi taçlandırmıştır. Savaş resmi olarak Meksika'nın kuzey topraklarının 1.295.000 km² gibi büyük bir kısmını teslim ettiği -günümüzde California, Arizona, New Mexico, Nevada, Utah eyaletlerinin tamamı ve Colorado ve Wyoming eyaletlerinin bir kısmı-1848 tarihli Guadalupe Hidalgo Anlaşması ile sonlanmıştır. Bu savaş ayrıca sonrasında Amerikan İç Savaşı'nda önemli hale gelecek çok sayıda askeri personel için bir kendini kanıtlama anı olmuştur. Bunların arasında Birlik için savaşan Ulysses S. Grant ve William T. Sherman ve Konfederasyon için savaşan Robert E. Lee, Thomas "Taşduvar" Jackson ve Jefferson Davis de yer almaktaydı. Zafer elde edilmiş olsa da bu savaş yeni topraklara köleliğin genişlemesi üzerine iç gerilimi yoğunlaştırmış ve on yıldan biraz uzun bir süre sonra patlak veren iç savaşa sebep olan kesitler arası çatışmalara ciddi derecede katkıda bulunmuştur.

3. [Bob Avakian \(BA\) Official Biography](#)[Bob Avakian'ın Resmi Biyografisi]
4. Avakian, Bob, "[Historical Materialism](#),"[Tarihsel Materyalizm] *Revolutionary Worker* #1094, 11 Mart, 2001.
5. Toussaint L'Ouverture ve Jean-Jacques Dessalines gibi figürlerin önderlik ettiği Haiti Devrimi (1791-1804) Haiti'nin dünyanın ilk Siyahi cumhuriyeti olarak kurulmasına öncülük etmiştir.
6. I. Lenin, *Imperialism, The Highest Stage Of Capitalism* [Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması], 10. Bölüm. The Place of Imperialism in History [Emperyalizmin Tarihteki Yeri] (Peking: Foreign Languages Press, 1970). Bu makaleyle ilişkili olarak 1916 yılında *Imperialism* kitabının Fransızca ve Almanca versiyonlarının önsözünde Lenin, emperyalizmin

gelişiminde kritik önem taşıyan veriler olarak “dünyanın raylı sistemlerinin 1890 ve 1913 yıllarındaki dağılımından” bahseder (7. Bölüm). Şöyle devam eder: “Raylı sistemler kömür, demir ve çelik gibi temel kapitalist endüstrilerin bir toplamıdır, dünya ticaretinin ve burjuva demokratik uygarlığın gelişiminin en can alıcı ölçütü ve bir toplamıdır. Raylı sistemlerin nasıl büyük çaplı endüstri, tekeller, şirketler, karteller, yatırım ortaklıkları, bankalar ve finansal oligarşi ile bağlantılı oldukları kitabın önceki bölümlerinde anlatılmaktadır. Raylı sistemlerin eşitsiz dağılımı ve eşitsiz gelişimleri dünya çapındaki modern tekelci kapitalizmi olduğu haliyle özetlemektedir. Bu özet ayrıca üretim araçlarında özel mülk var olduğu sürece emperyalist savaşların kesinlikle kaçınılmaz olduğunu da kanıtlamaktadır.

7. Hart, John Mason, *Empire and Revolution: The Americans in Mexico since the Civil War* (Berkeley and Los Angeles, CA, University of California Press, 2002), p. 106.
8. Hart, sayfa. 37
9. 1869 yılında tamamlanan Transcontinental Railroad [Kıtaarası Raylı Sistem] doğu ABD ile Pasifik kıyısını birbirine bağlayarak kıta üzeri ulaşım süresini ciddi derecede azaltan ve batıya doğru genişlemeyi hızlandıran dönüşüm niteliğinde bir altyapı projesidir. En önemlileri 1862 ve 1864 Pasifik Ray Yasaları olan bir seri federal kanun ile inşasına izin verilmiş ve inşası teşvik edilmiştir. Bu yasalar özel şirketlere inşaatı teşvik adına geniş topraklar ve devlet destekli krediler sağlamıştır. Merkez Pasifik Ray Hattı Sacramento, California’dan doğuya doğru inşa edilirken Birlik Pasifik Ray Hattı ise Omaha, Nebraska’dan batıya doğru inşa edilmiştir ve bu iki hat en nihayetinde Promontory Summit, Utah üzerinde birleşmişlerdir. İşçiliğin büyük çoğunluğu zorlu ve çoğu zaman tehlikeli koşullar altında bırakılan göçmenler tarafından yapılmıştır, Merkez Pasifikte özellikle Çinli işçiler ve Birlik Pasifikte

ise İrlandalıları. Federal toprak hibeleri 175 milyon dönümü aşmıştır ve sadece ray hattı için değil, spekülâtif inşa için de yapılmıştır. Ray hattı Amerikan ekonomisini ve coğrafyasını ciddi derecede yeniden şekillendirerek ticareti, yerleşimi ve Amerikan Yerlisi nüfuslarının yerlerinden edilmesini kolaylaştırmıştır. Ayrıca büyük çaplı ulusal gelişim projelerinde devlet – özel sektör partnerliklerinin rolünü sağlamlaştırmış ve Amerika politikasında gelecek zamanlardaki kurumsal nüfuzun temelini oluşturmuştur.

10. Hart, sayfa. 41 -43, POLITICS OF SUBJUGATION.
11. Mann, Fred, "The Story of Kansas, The settlement of Kansas: Railroad hype drew settlers," *The Wichita Eagle*, 28 Ocak, 2011.
12. Tanner, Beccy, "The Story of Kansas series, Homestead Act brought diversity to Kansas years ago," *The Wichita Eagle*, 6 Şubat 2012.
13. Bütün bunlar *Marx ve Engels'in vurguladığı üretim ilişkilerinin üretici güçlerin gelişimi ile değiştiklerini, birbirleri ile dinamik bir ilişki içinde oldukları* noktasının bir göstergesidir. Üretici güçler, ürün ve hizmetlerin üretilmesi için gereken şeyler, ilk ve en önce *insanı* -iş gücü, toplumun kolektif bilgi birikimi, bilimsel, teknolojik ve organizasyon seviyeleri vs.- ve *üretim araçlarını* içerir: aletler, makine, teknoloji, iletişim ve ulaşım altyapısı gibi iş araçları ve insanların üzerinde çalışması ile dönüştürülen toprak, hammadde ve doğal kaynaklar. Bunlar insanlık anlayışını ve teknolojisini ilerlettikçe ve yeni araçlar ürettikçe değişen dinamik şeylerdir. Üretim ilişkileri, üretim sürecini yöneten ve kararlaştıran toplumsal ilişkiler, öncelikle üretim aracının sahibi olan kişi tarafından ve iş sürecini ve iş sürecinin nasıl uygulandığını, buna bağlı olarak kârın, üretilen ve sunulan ürün ve hizmetlerin dağıtımını, maaşların, kârın, kiranın vb. dağılımını neyin yönettiğini yöneten kişi veya şey tarafından ve iş bölümü, yani işin çalışma

yerlerinde ve genel toplumda toplumsal organizasyonu tarafından belirlenir. Bütün bunlar **üretim biçiminin** çekirdeğini oluşturur. Üretim biçimi, politika, kanunlar, kültür, toplumun farklı kesimleri arasındaki toplumsal ilişkiler (örneğin farklı etnik gruplar, cinsiyetler vb. arasındakiler), ideoloji ve fikirler (sadece baskın fikirler değil, aynı zamanda var olan düzene meydan okuyan ve muhalif fikirler de) vb. gibi üstyapıyı en nihayetinde belirler ve bununla diyalektik (karşıt özellikler -bu örnekte toplum içerisinde- arasındaki dinamik ilişki) bir ilişki içerisindedir.

Bütün bunlar biraz karmaşık ve anlaşılması zor gibi geliyorsa lütfen endişelenmeyin – benim de bunları anlamam biraz zaman ve çalışma gerektirdi ancak eforuma değdi! Bu konu hakkında daha fazlası ve kapitalist ve sosyalist üretim biçimleri ve toplumların arasındaki radikal farklar için Bob Avakian'ın **Breakthroughs, The Historic Breakthrough by Marx, and the Further Breakthrough with the New Communism** [Atılımlar adı altında Türkçe çevirisi mevcuttur] kitabını şiddetle tavsiye ederim.

14. Jeffrey Marcos Garcilazo, *Traqueros: Mexican Railroad Workers in the United States, 1870-1930*(Denton, Texas: University of North Texas Press, 2016), sayfa. 18-21.
15. Chacon, Justin Akers, *Radicals in the Barrio: Magonistas, Socialists, Wobblies, and Communists in the Mexican American Working Class*(Chicago, Haymarket Books, 2018), sayfa. 9.
16. Meksika Devrimi 20. yüzyılın başlarında gerçekleşen süpürücü politik ve toplumsal değişiklikleri kapsayan geniş bir terimdir. ABD, emperyalist çıkarlarının diktesiyle Meksika'ya asker göndererek ve 1916 yılında

Devrimin önemli figürlerinden Pancho Villa'yı yakalamayı amaçlayan başarısız girişimiyle önemli bir rol oynamıştır.

17. Bu, ABD içerisindeki Meksikalı göçmenlerin işçiliği ile olsun, Meksika içerisinde maquiladora fabrikalarında süper sömürü yoluyla olsun doğrudur. Maquiladoralarda hammaddeler, makineler vb. Meksika'da çok daha ucuz işçilikle üretilip birleştirilerek üretim için ABD'den "ithal" edilir ve sonrasında üretilen ürünler ABD'ye geri "ihraç" edilir. Her sene milyarlarca dolarlık üretim böyle yapılır.
18. ABD Güneyinde Siyahi halkın beyaz üstünlenmeci bir yaklaşımla linç edilmesi kısmen daha çok bilinir ancak bu ülkenin *iğrenç tarihi göz önüne alındığında bu konuda da olması gerekenden çok daha az bilgi mevcuttur*. Daha az bilinen ise Teksas eyaletinde Meksikalı ve Meksikalı Amerikalıların ırkçı motivasyon ile linç edilmeleridir. Örneğin kayıtlara geçmiş Meksikalı linçlerinde başı çeken Teksas eyaletinde 1880 ile 1930 yılları arasındaki ırkçı motivasyonlu linç etmeler üzerine yakın zamanda gerçekleştirilen araştırmalar bu linçlerin son derece yüksek seviyelerde göstermiştir ve sadece nüfusun korkutulması değil, aynı zamanda ekonomik alandaki negatif etkilerini de belgelemiştir (ABD sayım verilerini linçler hakkındaki tarihsel verilerle birleştirerek).

University of Colorado'da yapılan araştırmaların raporlarına göre "Araştırmacıların bu dönem hakkındaki bir tahmini **her 100.000 Meksikalıdan 27,4'ünün linç edildiği** şeklindedir! Yeni araştırmalar ayrıca linçlerin gerçekleştiği topluluklarda yaşayan çocuklar üzerinde şiddetin *uzun soluklu ekonomik ve eğitimsel hasara* yol açtığını göstermektedir" ("[New research quantifies effects of lynchings of Mexicans and Mexican Americans on the wider community](#)," by Bradley

Worrell, *Colorado Arts and Sciences Magazine*, 20 Eylül, 2024.) Ayrıca şiddetli bir biçimde "[Lynch Mobs Killed Latinos Across the West. The Fight to Remember These Atrocities is Just Starting](#)," by Simon Romero, *New York Times*, 2 Mart, 2019 tavsiye ederim.

Madımak'tan Lemar Dergisine Saldırıya Gericilik Hala Kol Geziyor

2 Temmuz 1993 yılında, bundan 32 yıl önce Sivasta Pir Sultan Abdal Şenliğinde Madımak Otelinde 33 aydın, 33 can yakılarak öldürüldü. Bu insanlık suçunun failleri gerekli cezaları hiçbir zaman almadı, doğru soruşturmalar yürütülmedi ve dava 2021 yılında zaman aşımına uğratıldı. Yani gericilik, hakim ulus ve inanç şovenizmi yine cezasızlıkla ödüllendirildi. Madımak Otelinin önünde haykırılan "Yaşasın şeriat", "Sivas laiklere mezar olacak" ve "Cehennem ateşi" bağırışları kadar dönemin başbakanı Tansu Çillerin şu sözü de toplumsal hafızamızda unutmamamız gereken bir yer edinecekti: "Çok şükür otel dışındaki halkımız zarar görmedi."

DGM'de hazırlanan iddianameler yine bilineni yapmış başta Aziz Nesin olmak üzere aydınların "halkı kışkırtıp provoke ettiğini yazmıştı". Buna anaakım medya da eşlik etmişti. Türkiye Cumhuriyeti kurulduğu tarihten itibaren bugüne sayısız katliamın merkezi oldu, nitekim basit ve yalın bir hakikat şudur ki: Başta Kürt ulusunun bastırılması olmak üzere Ermeni Soykırımı ve diğer azınlıkların bastırılması olmasaydı bugün bildiğimiz Türkiye Cumhuriyeti'de olmayacaktı. Ezilen bir inanca mensup olan Aleviler Cumhuriyet öncesi de sonrası da

her daim bu baskı ve sindirme politikalarının odağında oldular. Susturuldu, ezildiler ve defalarca kez katledildiler. Madımda pek çok şey hedefteydi, gericiler; Alevileri, aydınları ve ifade özgürlüğünü yakmak istemişlerdi.

Bundan 32 yıl sonra tam da Madımak'ın yıl dönümüne yaklaşırken İslami köktendinciler tekbirler ve şariat sloganlarıyla Lemana Dergisine saldırdılar. Her nasılsa okurlarımız ve mücadele dostlarımız Taksim'de belirli bir sayıyı aştığında en sert şekilde saldıran polis yine "galeyana gelmiş, kıskırtılmış" güruhu sakinleştirme çabası içerisindeydi. Bu saldırılara uzun süredir burjuva muhalefet dahil olmak üzere toplumun ses çıkartan bütün katmanlarına saldıran faşist rejim de dahil oldu. Leman'ın çalışanları işkenceyle gözaltına alındılar. Bütün bu saldırıların sebebi ise Leman'ın Muhammed karikatürü çizmesiydi. Fatih Altaylı gibi bir hakim ulus şovenisti sistem borazancısının bile tutuklandığı mevcut atmosferde Leman yazı işleri ise "topu göğsünde yumuşatmış", "peygamberimiz, Mehmetçik" edebiyatıyla rejim ve gericiliğin saldırıları karşısında hemen geri adım atmıştır.

Köktendinci Gericiliğin ve Rejimin Saldırıları Karşısında Durmalı ve İfade Özgürlüğünü Savunmalıyız

Bilinmelidir ki Madımak Katliamı'nda da "fitili ateşleyen olay" Aziz Nesin'in Salman Rüşdi'nin Şeytan Ayetleri kitabının bazı bölümlerini çalıştığı gazetede yayınlamasıydı. Ancak bu son tahlilde pek çok çelişkinin üzerini örten idealist bir okuma olacaktır. Madımak Katliamı'na giden yol ezen -Türk Sünni İslam- ve ezilen inançlar arasındaki çelişkiyle bu ülkenin başından itibaren kurucu değerlerinin parçası olmuş, sosyal kohezyonu ve hakim sınıfları bir arada tutan önemli bir tutkal bileşeni olarak Siyasal İslam tarafından döşenmiştir. Tıpkı bugün Leman'a yapılan saldırının temelinde bütün bu yolun üzerine İslamcı-Türkçü faşist rejimin toplumu kutuplaştırdığı temelin de varolması gibi. Nitekim saldırılara

da verilen yanıtlar bu kutuplaştırma temelinde verilmektedir. Dolayısıyla bugün ifade özgürlüğünü savunmak ve gerici saldırılara karşı durmak iki temel duruşu gerektirir: Rejimin gerici kutuplaştırmasına karşı durmak ve yeni-devrim temelinde- bir kutuplaştırmayı sahaya taşımak. Bu bizlerin acil görevlerindendir. Bu görevin bilinciyle ifade özgürlüğünün savunulması, İslamcı faşist hareketlere karşı toplumsal mücadele noktalarında keskin olmalı ve birleşebileceğimiz güçlerle birleşmeliyiz. Bunu yaparken de rejimin bütünlüklü teşhirini sürdürmeliyiz.

Toplumun köktendinci dinci temelde kutuplaştırılmasını,

İfade özgürlüğünün gerici temelde saldırılarla baskılanmasını,

Azınlık inanç ve kimliklere yönelik tüm baskıları

Reddediyoruz! Radikal temelde daha iyi bir dünya mümkün ve bunu inşa etmek için hemen bugün çalışmaya başlamamız gerekiyor!

Röportaj: Kuyu Tipleri, Nitelikleri ve Örülmesi Gereken Mücadele Hattı

Yeni komünizm editörünün notu: Ocak ayında düzenlenen geniş çaplı operasyonlarla SDGF ve SKM'de mücadele yürüten devrimciler aylarca halk arasında kuyu tipi olarak bilinen hapishanelerde tutuldular. Bu saldırılar karşısında devrimci dayanışmayı büyütmeyi ve kuyu tiplerinin kapatılması doğrultusunda yürütülecek mücadeleyi beraber örmenin önemini görerek biz de bu temelde; bu saldırı dalgasının nedenleri,

kuyu tipi hapishanelerin fiziki yapıları, niteliği ve devletin neyi amaçladığı, mücadele araçları gibi pek çok konuyu bu operasyonlarda tutsak edilen SDGF'li mücadele dostumuz Onur Yoldaş Mete ile konuştuk.

Yeni komünizm muhabiri: Biraz genelden özele gidebiliriz aslında: Kuyu tipi hapishaneler nedir, bunun niteliğiyle ilgili ne söyleyebilirsiniz? Ne için kuruldular neden var bu yapılar?

Onur Yoldaş Mete: Tabii ki, oradan başlayalım. Kuyu tipleri doğrudan teslim almaya yönelik yapılar. Esasında tutsaklar üzerinde bir psikolojik bir basınç oluşturarak hem de fiziksel koşullar itibarıyla teslim almaya yönelik bir hapishane. Bunu biraz geriye götürmek gerekebilir. Devletin hapishaneler üzerindeki saldırısı ilk defa bugün yaşanmıyor.

Örneğin, F tipi var, tabutluk denemeleri var aklımıza gelen, 90'lardan bugüne tartışabileceğimiz. 2000 ölüm oruçlarında F

tipleri konusunda bir geri adım attırılmaması ile beraber devlet F tipi konseptini devreye sokmuş oldu ve 20-21 yıl boyunca da bu konsepti yürüttü. Ancak şunu söyleyebiliriz; bu 20 yıllık süreçte devrimci tutsaklar F tipi saldırısını da boşa çıkardılar. Sonuçta F tipinin hedefi devrimcilerin hapishanede kurduğu iç örgütlülüğü dağıtmaktı nitekim devrimciler mücadeleden kopartılmak için atıldıkları hapishaneleri devrimci bir okul haline getirmişlerdi.

Devlet, tam da bu durumu ortadan kaldırmak istedi ve bu doğrultuda F tipi tecritini ortaya koydu. Ancak bu tecritte yine devrimci tutsakların çabalarıyla, direnişleriyle ve tabii ki sınırları aşan devrimcilerin akıllarıyla ve üretkenlikleriyle boşa çıkarılmış oldu. Yeni süreçte de devlet yeni bir konsept geliştirip artık devrimci tutsakları teslim alabilmenin yeni yollarını bulmaya ihtiyaç duydular. Esasında kuyu tipleri de bu ihtiyacın bir karşılığı oldu devlet bakımından.

YK Muhabiri: Bu noktada kuyu tiplerinin fiziki yapısından bahsedebilir misin?

Onur Yoldaş Mete: Tabi, fiziki yapısından bahsedeyim. Zaten esasında o hapishanein yapısal olarak doğrudan psikolojik işkence mekanı olmasını sağlayan şey bu fiziki yapının kendisi aslında. Burada üç katlı uzun dikdörtgen blok şeklinde tarifleyebileceğimiz bloklar var ortası boş bu blokların. Bu alana biz kuyu diyoruz. Bu kuyular üç katlı. Bir kenarda sadece hücreler var karşı tarafı boş, orada bir koridor var. Yani insan yok. Bir tarafsız havalandırmanın duvarı. Diğer tarafta bizim sohbet hakkımızı kullandığımız yerler. Burada pencerelerin hepsi aynı yöne baktığından aynı pencereden bakan tutsakların birbirini görme imkanı yok. Sadece konuşabiliyoruz, yani hapishanenin genel yapısı da insan yüzü göstermemeye yönelik.

Mesela bazı hapishanelerde mesela bu daha da ileri düzeydeymiş örneğin gardiyan bile yok, tamamen elektronik. Yani kapıdan

çıkıyorsunuz havalandırmaya gidene kadar gardiyan yüzü görmüyorsunuz. Kapılar sesle talimat verilerek açılıyor açılacağı zaman. Sadece sesli komutlarla yönlendiriyorlar. Bizim kaldığımız yerde gardiyan da vardı elektronik sistem de vardı. İkinin karma hali diyebiliriz buna belki. Mesela örneğin koridordan geçerken herhangi bir tutsakla karşılaşmıyorsunuz. Siz geçecekseniz diğer tutsakları o koridora sokmuyorlar ancak siz geçtikten sonra diğer tutsak sizi görmeyecek şekilde başka bir yöne çıkarılıyor mesela. Buradan doğru baktığımızda bu fiziksel koşullar doğrudan insan yüzü göstermemeye, insani bağları koparmaya yönelik.

Birde üç kişilik hücreler var. Onlarda da sizi doğrudan gören, hücre içini gören bir kamera var. Sizi sürekli gözetleyen bir kamera var. 7/24 ses ve görüntü kaydı alan bir kamera bu. Burada da yine sizin özel alanınızı izleyerek bir taciz suçu işlemiş oluyorlar. Bu da temellinde bir insanlık suçu. Bu kamera tuvaleti dahi çekiyor, tuvalet kapısını görüyor. Ve sizin bu gözetlemeye herhangi bir şekilde ses çıkarmadan kalmanızı bekliyorlar. Bu kamera yatak kısmını da görüyormuş. Onu sonradan başka tutsakların davalarından çıkan görüntülerden öğrendik. Öncesinde tahmin ediyorduk ama bilmiyorduk.

Tutsaklar bu noktada ya kamerayı kırarak ya da peçeteyle kapatarak cevap veriyorlar. Bu noktada tekli hücreye alınıyorlar, davasını kazanan devam edebiliyor üçlü hücrede kamerasız kalmaya. Üçlü hücrede bu şekilde kazanılmış davalar var. Kamerayı kırıp, o kameranın kanuna, anayasaya aykırı olduğuna dair mahkeme kararının kazanılmasıyla kırık kamerayla veya artık kullanılmadığı biçimde o hücrede kalmaya devam edenler var, bunu belirteyim.

En temelde böyle yani fiziki yapısı. Bunların, bu fiziki yapının, o kameranın vesaire doğrudan hapishane yönetiminin parçası olduğunu bizzat hapishanenin müdürü kendisi bize söylüyordu. Buradan da anlayabiliyoruz ki evet bu fiziki yapı, yapısı itibariyle doğrudan teslim almaya yöneliktir ve

insanlık suçudur.

YK Muhabiri: İşleyiştten de bahsedebilir misin F tiplerinden nerelerde ayrılıyor mesela?

Onur Yoldaş Mete: Yani F tiplerinden farkı baktığınız zaman gerçekten insan yüzü görmeme üzerine kurulmuş bir hapishane olması. Örnek veriyorum; havalandırma hakkınız engelleniyor. Hükümlü olanlar sadece bir saat, tutuklu olanlar bir buçuk saat. En azından benim kaldığım hapishanede böyleydi. Diğer hapishanelerde farklı olabilir. Ancak maksimum duyduğum tutuklular bakımından iki saatti şu ana kadar. Bunun üzerinde bir havalandırma süresi duymadım henüz. İki saatin üstünde bir havalandırma süresi duymadım henüz. Temelde sizin havalandırma hakkınızı gasp ederek, havalandırma hakkını kullandığınız, sohbet hakkını kullandığınız mekanları 7/24 sesli ve görüntülü gözetim altında tutarak tek kişilik en fazla beş adım atabileceğiniz bir hücrede günün tamamı boyunca sizi kapatarak esasında bir psikolojik basınç oluşturup bu basıncın sizde ideolojik, politik bir çözülmeye yol açmasını hedefliyor. Burada yaptığı şey bu.

Fiziki bir şiddet, tırnak içinde fiziki bir şiddet yani kaba dayak benzeriyle karşılaşmadık. Karşılaşılan yerler olmuştur, yani tutsaklar bu saldırıyı da boşa çıkardıkça onlar daha başka saldırı biçimlerini de devreye sokacaklardır. Kötü muamelelerin bazı yerlerde çok daha görünür olduğunu bazı yerlerde çok daha manipülatif ve incelikliken bazı yerlerde çok daha doğrudan olduğunu görüyoruz. Buna dair haberler de çıktı.

YK Muhabiri: Bu süreçte çıplak arama işkencesiyle, çeşitli işkencelerle karşılaşan bir sürü tutsak da oldu. Mesela sen böyle bir şey yaşadın mı?

Onur Yoldaş Mete: Çıplak arama işkencesiyle karşılaştık. Onun dışında bir fiziksel işkenceyle karşılaşmadık ancak farklı kuyu tiplerinde yaşanmış bunu duydum. Çıplak arama yaygın bir

şekilde yapılıyor. Esasta biz gardiyanların provakatif davranışlarıyla karşılaştık. Temel tavrımız olan slogan atma gibi benzeri tavırlarımız var. Bu tavırlara yönelik gardiyanların provakatif tavırları oluyordu. Açlık grevindeki bir yoldaşımıza yine o eylemi küçük düşürücü bir cümle kurmuştu bir gardiyan. Bizde hatta ona karşı eylem geliştirmiştik. Kapı dövme eylemi yapmış, uyarıda bulunmuştuk.

Bu tarz taciz, provakasyon ve çıplak arama işkencesi oluyordu. Bunun dışında örneğin muayene olurken mesela sağlık kontrolünde normalde polis vesaire giremez. Ancak bizim kaldığımız hapishanede muayene alanında altı tane gardiyan oluyordu. Kapı girişinde iki kişi, içeride de dört ki bu kapı hep açık. Hasta mahremiyetine dair hiçbir şey yok. Yani size bir işkence yapıldığı durumda bunu beyan etmemeniz yapılan bir şey bu esasında. Bu da psikolojik baskı altına almaya yönelik diyebiliriz.

Bir diğer nokta da bizim kaldığımız hapishanede su sınırı vardı. Mesela günde 50 litre sıcak su hakkınız var, fazlasını kullanamıyorsunuz, direkt kesiliyor. Biz iki ay boyunca uzun süreli bir duş alamadık, bedensel temizliğimizi esaslı bir şekilde yapamadık. Düşündüğünüzde bu uzun süreli tutsaklar bakımından bunun sonuçları çok daha ağır olur.

Birde pencerelerde tel kafesler var. Hücre penceresinde normal bir demir parmaklık var, bir de bir parmağın en fazla geçebileceği onun da zar zor geçtiği böyle baklava dilimli deliklerden oluşan tel bir kafes var. Bazı hapishanelerde bu iki tel kafes üst üste takıyorlarmış. Bizde tekti. Bu da keza hava sirkülasyonunu kötü etkileyen bir başka unsur. Yani baktığımızda hem sağlık bakımından tutsakları yıpratmayı hedefleyen uzun süreli bir mantıkla tasarlanmış.

Uzun vadede hem sağlık bakımından hem de psikolojik bakımdan tutsakları geri dönülemez şekilde etkilemeye yönelik bir hapishane konsepti bu. Amacı da doğrudan tutsakları bu yönde zorlayarak iradelerini kırıp teslim almak; çözmek,

ajanlaştırmak, itirafçılaştırmak.

YK Muhabiri: Peki sence devlet bu yaptığı şeyde başarılı olabildi mi?

Onur Yoldař Mete: Bařarılı olduđunu dűřűnműyorum. Yani en azından oraya gittiđimde gűrdűđűm bařka devrimci tutsaklar, onların tavrı, onların yařamı űrgűtleme biçimini de gűrdűđűmde, bizden dođru da gűrdűđűmde ya da halihazırda hapishanelerde ya da kuyu tiplerinde devrimci tutsakların sűrdűrműř olduđu açlık grevi, sűresiz açlık grevi direniřlerine baktıđımızda devletin bu hamlesinin řu anda bařarılı olmadıđını sűyleyebiliriz. Yani uzun vadede bořa çıkarılacaktır diye dűřűnműyorum.

YK Muhabiri: Buna karřı nasıl bir műcadele űrgűtlemek gerekiyor?

Onur Yoldař Mete: Buna karřı řűyle bir műcadele űrgűtlemeliyiz. Esasında kuyu tiplerinin dođrudan kapatılmasını hedeflemeliyiz. řayet kapatılmasına yűnelik bir műcadele yűrűteceksek bu da dıřarıda űrgűtlenmeli. Tutsaklar zaten hem içeride hem de dıřarıda her gűn yařamı devrimci bir temelde yeniden inřa etmeleriyle ve farklı zamanlarda, farklı aralıklarla, farklı gűndemlere dair geliřtirdikleri eylemliliklerle ya da uzun vadede sűresiz açlık grevi eylemlilikleriyle gerekeni yapıyorlar. Gereкли direniři ortaya koyuyorlar. Burada esas mevzu bize dűřűyor.

Bu noktada da kuyu tiplerinin kapatılmasına yűnelik bir politik kampanyanın űrűlmesi gerekiyor. Bunun için de emekçi solun bu konuda kendini seferber etmesi lazım. Bu konuda bir duyarlılık oluřtuđunu sűyleyebilirim.

19 Mart eylemlerinden sonra űzellikle gençliđe baktıđımızda hapishanelerle ilgili bir duyarlılık oluřmaya bařladıđını gűrebiliyoruz. Yani hemen her gençlik yűrűyűřűnde kuyu tipleri kapatılsın sloganları atılıyor řu an da.

Bu 19 Mart öncesi olmayan bir manzaraydı. Eylemlerden sonra biz bunu çok daha net bir biçimde görmeye başladık. Yani bu duyarlılığın, oluşan bu politik atmosferin sürekli hale getirilmesi, bunun kuyu tiplerinin kapatılması mücadelesinde bir dayanak haline getirilmesi gerekiyor esas da. Uzak bir gündem, kaf dağlarının ardında bir şey başımıza gelirse bakarız diye el alınabilecek bir şey olmamalı.

Kaldı ki faşizmin mevcut yönelimine baktığımızda bu gittikçe de herkesin gündemi haline geliyor. Uzun vadeli kuyu tipleri F tiplerinin yerine konulan ve genelleştirilmesi hedeflenen bir tecrid sistemidir. Bu bakımdan doğasında herkesin hedefidir. Herkesin gündemidir. O yüzden herkes bu bilinçle hareket edip kuyu tiplerinin kapatılmasına yönelik dışarıda politik kampanyalar örgütlenmeli. Bu konuda kitle çalışmaları yapılmalı, kitlesel bir talep oluşturulmalı diye düşünüyorum.

YK Muhabiri: İçeride devrimciler buna karşı nasıl bir mücadele örgütleyecekler?

Onur Yoldaş Mete: İçeride devrimcilerin buna karşı mücadelesini birkaç noktada ele alabiliriz. Bir kere her hapishanein özgününde idarelerin farklı farklı uygulamaları var. Hepsinin özü, amacı teslim almaya yönelik olsa da bu bazı hapishanelerde daha doğrudan kaba dayak ya da açık şiddet biçimlerinde olabiliyorken bazı hapishanelerde daha psikolojik, manipülatif biçimlerde olabiliyor. Esasında tutsakların içinde bulundukları koşullara karşı kendilerini yeniden inşa etmeleri, o psikolojik saldırıları boşa çıkarmaya yönelik olarak yeni tavırlar geliştirmeleri işin bir boyutudur. Doğrudan anlatılmadığında bu çok gözlemlenebilir bir şey değil.

Yine tutsakların kendi bulunduğu hapishanelerde, hapishane yönetimine, idaresinin çeşitli uygulamalarına karşı toplu giriştikleri eylemler bir başka boyutudur. Bu bazen slogan atma biçiminde olabiliyor, kapı dövme biçiminde olabiliyor, süreli veya süresiz açlık grevi şeklinde olabiliyor. Hukuk

mücadelesi de bunun ayrı bir boyutu.

Avukatlar aracılığıyla, tutsak inisiyatifleri aracılığıyla yürütülen mücadeleler var yine. Bunlar da mücadelenin başka bir boyutu. Tabi birde genel olarak doğrudan Adalet Bakanlığının tecrit uygulamalarına karşı yürütülen mücadeleler var.

Gündeme göre bu mücadele biçimleri esasında değişebiliyor tarz olarak. Örnek veriyorum, kuyu tipleri kapatılsın gündemiyle açlık grevi de yapılabiliyor. O açlık grevi işte hapishanelerdeki kötü uygulamanın son bulması için de yapılabiliyor. Temelde basitten karmaşığa bir dizi eylem biçimi var. Bununla birlikte de ideolojik olarak da devamlı kendini geliştirme hali var. Bu noktadan özetleyebiliriz sanırım.

Bu mücadelelerin pratik kazanımları da oldu. Yer değiştirme talebini kazanan tutsaklar oldu. Yani bu tekil tekil kazanımlara ulaşıyor ve eğer toplumsal bir duyarlılık oluşursa, örgütlenirse dışarıda toplumsal bir mücadele örgütlenirse bu köklü, bütünlüklü kazanımlara da dönüşebilir. En azından şu an da tutsakların tek tek kendi iradeleriyle ortaya koydukları direnişlerin dahi sonuç alıcı olduğunu görebiliyoruz.

YK Muhabiri: Sence bunun bir bütün olarak hiçbir suçluya uygulanmaması gerektiğini söyleyebilir miyiz? Burada direkt olarak insanlığa karşı işlenen bir suç yok mu? Devletin buradaki politikası S Tipleri ile aslında “çok tehlikeli suçlular” için bir hapishane oluşturma yani doğrudan devrimcileri kriminalize ediyorlar bunu söyleyebilir miyiz?

Onur Yoldaş Mete: Doğrudur. Çünkü zaten bu koşulların ben az önce biraz siyasi mahiyetinden bahsetmiş oldum. Yani esasında tabii ki bu koşulların kendisi doğrudan insanı bitirmeye yönelik bir şey.

Sonuçta saldırdığı noktalara baktığımızda temel iletişim

yeteneğine saldırıyor. Ki iletişim yeteneği, yani konuşmak, sohbet etmek, kendine ifade etmek dediğimiz şey insanın ayırt edici bir özelliği, temel bir özelliği. Doğrudan bunu hedef alan bir tecrit sistemi zaten kuyu tipleri. Yani her tecrit iletişim yeteneğini hedef alıyor zaten. Dolayısıyla tabii ki insanlığa karşı işlenen bir suç. Ve tabii ki bundan dolayı kabul edilemez ve kapatılması gerekiyor diye söyleyebiliriz.

Bu noktada duyduğum bir bilgiyi aktarayım. Bir basın toplantısı yapmıştık, Grup Yorum emekçisi Vedat arkadaş vardı, o ifade etmişti. Mesela adlilerin olduğu yerlerde hücrelerden bağırma sesleri, çığlıklar geliyormuş. Birkaç psikiyatrik ilaç almadan uyuyamayan çok adli tutsaklar mevcutmuş mesela. Onlarda da nasıl bir etkisi olduğunu görebiliyoruz. Bu kuyu tipi tecridinin neyi hedeflediğini görebiliyoruz bu tarz örneklerde. Dolayısıyla doğrudan insanlık suçu olarak tarif etmek gerekiyor.

Herhangi bir insana uygulanmasını kabul etmemek gerekiyor. Dolayısıyla kapatılmaları için mücadele etmeliyiz.

Son olarak, tutsak sosyalistleri, öğrencileri, devrimci ve yurtseverleri, kuyu tiplerinde ve diğer hapishanelerde; Grup Yorum, Dev-Genç ve Halk Cephesi tutsaklarının sürdürdüğu süresiz açlık grevini selamlıyorum. Halklarımızı ve özelde SGDF'li olarak gençliği, devrimci tutsaklarla dayanışmaya çağırıyorum. Tecrit işkencedir, tecrite son! Kuyu tipleri kapatılsın, tutsaklara özgürlük!

Netflix'in

3

Cisim

Problemi Dizisindeki BÜYÜK sorun: Yeni Komünist Devrime İhtiyaç Duyan Bir Dünyada Anti-Komünist Çarpıtma ve Kadercilik

Editörün Notu: Bu yazı New York Revolution Books içinde verilen **Raymond Lotta** 14 Nisan 2024 tarihli konuşmanın hafif düzenlenmiş bir versiyonunun çevirisidir. Yazının kaynağı için [linki tıklayınız](#).

Buradaki bazıları 3 Body Problem (3 Cisim Problemi) isimli bilim-kurgu dizi hakkında bilgi sahibi olabilirsiniz ya da bu diziyi izliyor olabilirsiniz. Bazıları ise bu diziyi bilmiyor olabilirsiniz. Ancak *hepinizin bilmesi gereken* iki şey vardır.

Birincisi, bu dizinin büyük bir kültürel fenomen olduğudur – dünyanın her tarafından milyonlar bu diziyi izlemektedirler.

İkincisi, bu dizi hikaye anlatıcılığı aracıyla *komünizme* ve 20. yüzyılın ortalarının en büyük devrimcisi olan *Mao Zedong*'a karşı yapılan büyük bir ideolojik saldırıdır. Mao Zedong aynı zamanda komünist devrim tarihinde ve aslında insanlık tarihinde son derece özgürleştirici ve eşi benzeri görülmemiş bir dönem olan 1966-1976 Kültür Devrimi'nin de lideridir.

Bunun bir ağız dolusu olduğunun farkındayım. Konuşmamda bunu bileşenlerine ayırarak inceleyeceğim. Ancak bu konuşmayı yapmakta olmamın sebebi durumun son derece ciddi olmasıdır.

Bakın, büyük bir acil durum ile karşı karşıyayız: Gazze’de soykırım... kadınların kürtaj haklarının ellerinden alınması... faşizmin saldırganlaşması... iklim krizinin felakete doğru ilerlemesi... dünya savaşı, nükleer bir savaş tehlikesinin gittikçe artması. Altında yaşadığımız, sizi yöneten sistem olan kapitalizm-emperyalizm sistemi bütün bunların sebebidir – ve ABD bu dünyanın bir numaralı baskı ve yağmacısıdır.

Ancak bu korkunçluklardan bir çıkış yolu bulunmaktadır: Devrimci lider Bob Avakian tarafından geliştirilmiş olan *yeni komünizmin* rehberlik ettiği bir devrim. İnsanlığı kurtarmak ve gezegeni korumak için bir devrim. Her şeyi değiştirecek bir devrim! Bu devrim sadece son derece ihtiyaç duyulan bir şey değildir. Aynı zamanda şu anda, yöneticiler birbirlerini boğazlarken ve toplum parçalanma noktasındayken daha da mümkündür.

Ancak “komünizm” kelimesini duyduğunuz anda şunları düşünmeye başlarsınız: “Komünizm uzun süredir ölü olan, herkesin bir başarısızlık olduğunu bildiği bir şey değil midir?”. “Komünizm cenneti vaat eden ancak kabusa götüren bir ‘kitle kontrolü’, ‘kitle uyumculuğu’ ve ‘anlamsız şiddet’ sistemi değil midir?”

Bu sizin bağımsız olarak düşündüğünüz ve bildiğiniz bir şey değil, düşünmek ve bilmek için *eğitildiğiniz*, bu sistem tarafından – bu sistemin “uzmanları” ve ideologları, medyası ve seçilerek yaygınlaştırılan anı yazıları tarafından – kafanızın *içine sokulmuş* bir şeydir. Bütün bu kişiler size kapitalizmin ötesine gidemeyeceğinizi, eğer gitmeye çalışırsanız bunun bir felaket olacağını söyleyip, uyarılar yapıp dururlar. Çok yaşa bencillik, eşitsizlik, sömürü!

Bu size uygulanan anti-komünist beyin yıkamanın ta kendisidir. Entelektüel, politik, kültürel hayatın her gözeneğine sızmaktadır. Farkında dahi olmadığınız şekillerde sizi bu sisteme ideolojik olarak kilitli tutmaktadır.

3 Cisim Problemi ile İlgili Büyük Problem

Bu bizi 1. Teşhir noktamıza getiriyor: Mart'ın sonlarında yayınlanmaya başlanan Netflix serisi 3 Body Problem (3 Cisim Problemi). Son derece popüler, modern bir Çin romanına dayanan bir bilim kurgu öyküsü. Netflix uyarlaması sizleri Londra'da astrofizik ve nanoteknoloji alanında çalışan birkaç genç bilim insanıyla tanıştırıyor. Onların sofistike araştırma merkezleri onlarca yıldır dikkatlice toplanan verileri alaşağı eden anlamsız sonuçlar almaktadır. Aynı zamanda birkaç bilim insanı görünür bir açıklaması olmayan sebeplerle intihar etmektedirler. Başka değişik şeyler de olur -örneğin bir gece yıldızlar daha aydınlık görünür, ışıkları hızlıca yanıp söner. Anlaşılır ki dünya dışı bir güç insanlığın dikkatini çekmeye çalışmaktadır. *Game of Thrones*'un yaratıcıları bu diziyle de büyük bir gösteri düzenlemektedir.

Ancak benim burada üzerine yoğunlaşmak istediğim ve öykünün ana noktalarından biri olan şey -öyküyü başlatan ve sonrasında devamında da yer alan bir şey- Çin'deki Kültür Devrimi'dir. **Gerçekte olduğu biçimiyle esas ve son derece pozitif ve eşi benzeri görülmemiş derecede özgürleştirici özelliği ile değil. Sadece serinin tematik temeli olarak hizmet eden değil, aynı zamanda Kültür Devrimi'nin resmi burjuva anlatısını da destekleyen acımasız ve anti-komünist hatalı temsili.**

Üç Cisim Problemi dizisinin açılış sahnesi dışarıda kurulan, devrimci flamalar ve bayraklarla dolu bir sahnede geçer. Bir astrofizikçi zorla sahnenin ortasına oturtulur ve Mao'nun genç takipçileri tarafından sorguya çekilir. Bu gençler astrofizikçiyi "burjuva ve emperyalist bilime" üye olmakla suçlamaktadır: Einstein ve görecelilik teorisi, şu anki anlatısıyla evrenin başlangıcı ile ilgili olan Big Bang teorisi. Astrofizikçiye bunlardan vazgeçmek zorunda olduğu, çünkü Big Bang teorisinin açıklamasının tanrının varlığına izin verdiği söylenir. O bunu reddeder. Fizikçinin karısı onu kınar. Astrofizikçiyi sorguya çekenler daha da saldırganlaşır ve onu tekrar tekrar linç ederler. Etrafa toplanan kalabalık bütün bunları coşkuyla karşılar.

Kendisi de büyük bir bilim insanı olan fizikçinin kızı da bu kalabalığın içindedir. Babasının işkenceye uğramasını ve sonrasında da öldürülmesini korku içinde izler. Bu kız öykünün merkezindeki karakterlerden biri haline gelir. Kendisini hapishaneden ve hatta daha kötüsünden korumak için -ki bu da Kültür Devriminin bir çeşit acımasız hapsedme hareketi olarak gösteren isabetsiz bir karikatürüdür- Maoist Çin’de son derece gizli bir bilimsel çalışmanın bir parçası olmayı kabul eder. Buradaki araştırmacılar dünya dışı türlerle sinyaller göndermeye çalışmaktadır. Bu her yerden uzak bölgede çalışmaya başlayarak dizinin yanlış bir biçimde ekonomiyi geliştirmek için doğa ile Maoist bir savaş olarak portrelediği şeyle karşılaşır.

Bu gizli devlet projesinde önemli bir araştırma görevine gelir ve en nihayetinde dünya dışılarla iletişime geçer. Sonrasında da uzaylıları Dünya’yı sömürgeleştirmek için bir işgal yapmaya davet edecek kader belirleyici bir karar alır. Neden? İnsanlığı yok edici eğilimlerinden kurtarmak için. Nitekim bize söylendiği şekliyle Kültür Devrimi sırasında bu yok ediciliğin en kötü hali gözler önüne serilmiştir. Bu, *Üç Cisim Problemi* dizisinin kaderciliğidir – insanlık için hiçbir umut yoktur.

İzleyici olarak siz, Kültür Devrimi’nin bu saçma ve korkunç resmedilişi ile baş başa bırakılırsınız: On yıl süren fanatik kitle terörü, anti-entelektüel ve bilim karşıtı, çevreye karşı tamamen umursamaz bir tavır takınmış bir kampanya. Bu yapıyı Kültür Devrimi için bir bilgi kaynağı olarak almak, ABD İç Savaşı ve İç Savaş sonrasındaki radikal Yeniden İnşa dönemi hakkında bu olayları özgürleşen kölelerin toplumda ortaya çıkardığı yıkımın engellenmediği bir şey şeklinde tamamen çarpıtan, ırkçı *Birth of a Nation* filminden bilgi almakla eş değerdir.

İnsanlığın “güçlü olan haklıdır” durumunun -şeylerin en nihayetinde ham kuvvet ilişkilerine indirgenmesinin- ötesine geçmesi için bu ilerlemede temel bir nokta olarak şeyleri

anlamaya yaklaşımda (epistemolojide) hakikatin ve doğrunun objektif olduğunun ve farklı “anlatılara” ve bir fikrin ya da anlatının arkasında ne kadar “otorite” olduğuna, herhangi bir zamanda herhangi bir fikir veya anlatının adına ne kadar kuvvet ve güç toplanabileceğine göre değişmediğinin ve bunlara bağlı olmadığının fark edilmesi gerekmektedir.

Bob Avakian, BASics 4:10

Ben, devrimci lider Bob Avakian’ın bir takipçisiyim. Son 40 yıl boyunca ve hatta bunun da ötesinde o *yeni komünizmi* geliştirmiştir. İlk dönem komünist devrimlerin -1917-1956 Rus Devrimi ve 1949-1976 Çin Devrimi- tecrübelerinin özetini çıkarmıştır. İnsan faaliyetinin ve anlayışının farklı katmanlarından öğrenmiş ve dünyada olan büyük değişimlerin analizini yapmıştır. Bu yeni komünizmin farklı boyutları vardır.

Ancak çekirdeğinde hakikat arayışı -gerçekliğe istikrarlı ve kapsamlı bir bilimsel yaklaşım bulunmaktadır. Bu bilimsel yaklaşım gerçekliğin bütünüyle uğraşmak... hayatın her kısmından öğrenmek... entelektüel-kültürel mayalanmayı desteklemek... ve sosyalizme karşı dursalar dahi hakikatin önemli kısımlarına yaklaşmakta olabilecek farklı politik ve ideolojik akımlardan ve bakış açılarından öğrenmek anlamına gelir.

Avakian provokatif bir şekilde bunu söylemiştir: Bütün hakikatler komünizme gitmemize yardımcı olacaktır. Baskı ve sömürünün olmadığı, insanların özgürce dayanışma içinde oldukları bir dünya insanlığı topluluğunun var olduğu, sınıflara bölünmenin ve antagonistik toplumsal çatışmaların artık var olmadığı bir dünyaya. Bütün hakikatler komünizme gitmemize yardımcı olacaktır –sosyalist toplum tecrübeleri hakkında “bizi utandıracak” doğrular bile. Hakikat objektiftir, gerçekliğe tekabül eden şeydir. Doğruya gitmek de onu anlamak ve değerlendirebilmek için bir fenomenin temel ve tanımlayıcı özelliklerini ve akımlarını tespit etmeyi gerektirir.

Gerçekliği en kapsayıcı ve mümkün olan en derinden anlayabilmek için bilimsel yaklaşımın amacı ise... gerçekliği en derin ve devrimci şekilde dönüştürmektir.

Kültür Devrimi'nin gerçeklerine inmek onun son derece belirleyici pozitif özellikleri olan özgürleştirici hedeflerini, metotlarını ve elde ettiği başarıları anlamak anlamına gelir. Ancak aynı zamanda Kültür Devrimi'nin eksiklikleri ve sorunları ile -önemli derecede sorunlu olanları da dahil- yüzleşmek de gerekir.

Sonuna kadar doğru ve kanıt temelli olmak Kültür Devrimi'nde mücadele veriliş biçiminin *Üç Cisim Problemi* dizisindeki resmedilişinde herhangi bir doğruluk olup olmadığını sormak ve analiz etmeyi gerektirir. Kültür Devrimi sırasında bazı bilimsel teorilerin alınıp yorumlanmasını sunduğu şekilde herhangi önemli nokta var mıdır? Kültür Devrimi hakkında bu yalanlar denizinde bir parça doğruluk dahi var mıdır? Yeni komünizm bizden bunu talep etmektedir. Yeni komünizm temelinde günümüz dünyasından nitel olarak çok daha özgürleştirici bir dünyayı nasıl gerçekleştirebileceğimiz ile son derece alakalıdır.

Komünist devrimlerin ilk aşamasından bahsettim. 1917-1956 Rus Devrimi ve 1949-1976 Çin Devrimi baskı ve sömürden kurtulmuş toplumlar yaratmakta ilk ve tarihsel girişimlerdir. Devasa eşitsizlikler karşısında son derece ilham verici şeyler başarmışlardır. Emperyalizm karşısında bitmek bilmez baskı ve tehditlerle karşılaşmıştır ve buna Sovyetler Birliği söz konusu olduğunda faşist-emperyalist Almanya'nın devasa, soykırımcı saldırıları da dahildir. Çin Devrimi'nin 1949'daki zaferinin daha ilk yılı dolmadan ABD emperyalistleri Kore yarımadasında ilerlemekte ve Çin'e karşı nükleer saldırı tehditlerinde bulunmaktaydı.

Bütün bu zorluklar ve meydan okumalara karşı komünist devrimin ilk aşaması insanlık tarihinde tamamen yeni bir bölümü açtı. Sovyetler Birliği ve devrimci Çin birkaç kişinin

zenginleşmesine değil, insanların ihtiyaçlarına hizmet eden dünyanın ilk planlı sosyalist ekonomilerini yarattı. Bu devrimler kadınların özgürleştirilmesini temel bir çizgi noktası olarak ele aldı. Mao ve Kültür Devrimi söz konusu olduğunda toplum “yeni bir baharmışçasına çiçek açmış” ve insanlık tarihinde duyulmamış yollarda devrimcileştirilmiştir. Eskiden baskı ve sömürü altında olanlar toplumun yönünde gittikçe artan seviyede sorumluluk alabilmek için güçlendirilmiştir.

Ancak bu devrimler kendilerine rehberlik eden yöntem ve yaklaşımlar tarafından sınırlandırılmışlardır da. **Yeni komünizm, ilk aşama komünist devrimleri savunurken ve bunların üzerine inşa ederken aynı zamanda önceki komünist teori ve pratiklerden önemli anlamlarda kopuş da gerçekleştirmiştir. Önemli bir biçimde, komünist devrime bulaşmış olan “amaçlar araçları meşrulaştırır” şeklindeki zehirli nosyondan kararlıca kopmuştur. Devrimin araçları ve yöntemleri baskı ve sömürünün olmadığı bir dünyaya erişme hedefinden gelmeli ve bu amaca hizmet etmelidir.**

Kültür Devrimi'nin Hakikati

Bu temeli oluşturduktan sonra, Kültür Devrimi'ne, onun tarihsel arka planına ve ondan çıkarılacak derslere dönmek istiyorum.

1949'da Mao'nun önderliğinde milyonları mobilize eden Çin devrimi iktidara geldi. Yabancı emperyalizmi Çin'den sürdü. Köylerde toprak ağalarının köylüleri despotça yönettiği ve şehirlerde yozlaşmış kapitalizmin korkunç sömürü ve yoksulluğa yol ağtığı eski baskıcı ekonomik ve sosyal düzeni paramparça etti. Devrim, bunlara son verdi.

Tarihteki en kapsamlı toprak reformunu geręekleřtirdi. İnsanların temel ihtiyağlarını karşılamayı amaçlayan yeni bir sosyalist devlet gücü ve ekonomisi oluşturdu. Mao'nun liderliğinde devrim yeni özgürleştirici kurumlar ve insanlar arasında yeni kooperatif ve kolektif ilişkiler kurdu. Eğitim ve sağlık kampanyaları başlattı ve kadınların aşağılandığı derinden yerleşmiş sisteme karşı mücadele verdi. 1949 yılında 500 milyon nüfusa sahip Çin'de modern tıp eğitimi almış sadece 12.000 doktor vardı! 1965 yılına gelindiğindeyse bu sayı 200.000'i geğmişti.

Ancak devrim ilerleme kaydettiye de, Mao Çin'in hala toplumsal eşitsizlikler ve farklılıklardan oluşan bir toplum olduğunu analiz etti. Örneğin hala köyler ve daha gelişmiş şehirler arasında geniş bir sosyoekonomik durum farklılığı vardı. Hala toplumda insanların büyük çoğunluğunun kol içlerinde ęalıřtıęı, azınlık bir kesiminse fikirler ve yönetimsel faaliyetler alanında ęalıřtıęı bir ayrım söz konusuydu. Hala gelirlerde fark vardı ve para kullanmak zorunluydu. Bunlar bir gecede ortadan kaldırılabilcek şeyler değildir. Ancak baskının olmadığı bir dünyaya ulaşabilmek için bunların kısıtlanması ve dönüştürülmesi gereklidir. Ayrıca eski toplumun kültürünün, düşünüş biçimlerinin ve değerlerinin kalıntıları da bulunmaktadır.

Mao daha ileriye gitti. Bu eşitsizliklerin ve toplumsal ayrımların sosyalist toplumun *içinde* yeni bir burjuva-kapitalist sınıfın da dahil olduğu yeni ayrıcalıklı güçler oluşturduğunu analiz etti. Dahası, bunun güç merkezi komünist partinin en üst seviyelerinde ve sosyalist toplumun en üst seviyesinde bulunmaktaydı. Neden güçlerinin dayandığı ve toplumun ilerleyişini etkileyecek nüfuza sahip oldukları yer burasıydı? Çünkü komünist parti sosyalist toplumdaki *lider politik kurum* idi ve *sosyalist devlet ekonomisi* de yeni ekonomik sistemin kalbindeydi.

Bu yeni ayrıcalıklı güçler, Mao'nun anlatımıyla da "kapitalist yolcular", Çin'i kapitalizm yoluna sokmayı hedeflemekteydi. Mao ve devrimci güçler sosyalist yolu temsil etmekte ve onun için mücadele vermekteydi: bu eşitsizliklerin ve ayrımların üstesinden gelmek için devrimi derinleştirmek ve ilerletmek. Ancak kapitalist yolcular Komünist Parti içinde, yönetimin ve ordunun en üst seviyelerinde devasa güce ve nüfuza sahiplerdi.

Yaşam standartlarını artıracak daha "verimli bir sosyalizm" yaratma adı altında ekonomiyi gelir hedefli bir sisteme oturtacak ve işçilere harıl harıl çalışma nasihatı verecek - toplum ve dünya ile ilgili daha büyük sorunlara bakmayın... [sadece çalışmaya devam edin]- bir programı ileriye sürdüler. Bu tarz politikaları yeterli kontrol ve nüfuza sahip oldukları yerlerde uygulamaya başladılar. 1965 yılına gelindiğinde pozisyon almışlardı ve toplumun tümünün kontrolünü ele geçirmek için manevra yapmaktaydılar.

1966 yılında Mao tarafından başlatılan Kültür Devrimi'nin gerçek hayattaki arka planı işte buydu! (Anti-komünist beyin yıkama sizi bunlar hakkında tamamen bilgisiz bırakır!) Mao "ikinci bir devrimin" gerekli olduğunu analiz etti: Kapitalizmin restorasyonunu engellemek, Çin'i sosyalist yolda tutmak, toplumu daha da devrimcileştirmek ve dünya devriminin ilerlemesine destek olmak için.

Çin Kızıl Muhafızları, 1966: Mao Kültür Devrimi'nin kıvılcımını tutuşturmak için isyancı ve sorgulayıcı ruhlara sahip gençlere döndü. Okullarda bu radikal gençlik devrimci inisiyatife ve yaratıcılığa ilham verecek Kızıl Muhafızlar'ı oluşturdu.

Komünist Parti durağan ve kemikleşmiş bir haldeydi. Bu yüzden Mao bu "ikinci devrimi" başlatmak için isyancı ve sorgulayıcı ruhlara sahip genç insanlara döndü. Sadece bilgi değil, değerler ve davranışlar da öğreten okullarda bu radikal gençlik, bilgiyi toplumsal iyiliğin ve dönüşümün pahasına kendini ilerletme aracı olarak öğreten ve devrimci inisiyatifi ve yaratıcılığı bastıran eğitim otoritelerine karşı direnen Kızıl Muhafızlar'ı oluşturdu.

Kızıl Muhafızlar işçiler arasında eleştirel düşünmeyi arttırmak, onları iş yerinin yönetiminin ve organizasyonunun içeriğini incelemeye ve baskıcı otoriteye karşı direnmeye teşvik etmek için fabrikalara gittiler. Mao'nun yazılarının üzerine çalışılmasını teşvik ettiler. Kapitalist ve sosyalist yollar arasındaki bu büyük mücadele meselesinde köylülerin gözlerini açmak ve onları da bu mücadeleye katmak için kırsal bölgelere gittiler.

Fabrikada devrimci teori üzerine çalışan ve tartışan işçileri içeren bir poster.

Kültür Devrimi üzerine düşüncelerinde Mao “karanlık özelliklerimizi” alttan ortaya çıkarmanın bir yolunu aramakta olduğunu anlatmıştır. Kapitalizmin restorasyonunu yıkım, temizleme, idam ve tutuklamalarla DEĞİL, on ve hatta yüz milyonlarca köylüyü, işçiyi, öğrenciyi ve diğer profesyonelleri bu kapitalist yolcuları alaşağı etmek ve öncü komünist parti içerisinde de dahil devrimi her alanda ve toplumun her kurumunda ilerletmek için verilen politik ve ideolojik mücadelede yer almaları için uyandırıp mobilize ederek. Ayrıca bunu sadece halk kitlelerinin sömürü ve baskının olmadığı komünist bir dünyaya ulaşmakta var olan çelişkileri ve zorlukları görmesini mümkün kılan değil, aynı zamanda kendi düşüncülerini dönüştürecek, bireyi önceliğe koyan, ayrıcalıkları ve pasifliği destekleyen eski fikirler ve geleneklerden kopmalarını da mümkün kılacak yöntem ve yaklaşımlarla yaparak.

“Halka hizmet et” prensibi yaygınlaştırılmıştı ve toplumun

nasıl işlediğinin bir ölçüsü haline gelmişti.

Mücadele Yöntemleri

Hayır, bu *Üç Cisim Problemi* ve Kültür Devrimi'nin burjuva-emperyalist anlatılarının sizi inanmaya zorladığı gibi intikamcı bir "çete terörü" değildi. Kültür Devrimi'nin temel mücadele biçimlerine birlikte bakalım:

Politikalar ve toplumun yönü hakkında **kitlesele tartışmalar** vardı. Toplumun her seviyesinde türlü çeşit kamuoyu forumlarında, gazeteler yoluyla (Pekin'de 900'den fazla yeni gazete vardı) ve "büyük karakter" posterleri olarak anılacak protesto, politik mesaj ve popüler iletişim aygıtı olarak kullanılan büyük boyutta Çin alfabesi harflerini gösteren el yazması posterler bulunmaktaydı. Bunlar insanların kendilerini özgürce ifade edebilecekleri ve devrimci Çin'in ilerleyeceği yol üzerine mücadelenin büyük soruları üzerine tartışabilecekleri imkanlardı. Bunu günümüzde öğrencilerin yurt odalarında Filistin yanlısı simgeler bulundurmalarını yasaklayan ve öğrenci protestolarını bastırmaları su götürmeyen Columbia Üniversite'sinde deneyin.

“Büyük karakter posteri” üzerine tartışmak için toplanan insanlar. Bu posterler Kültür Devrimi süresince  zg r iradenin, protestonun ve politik mesaj vermenin popüler bir aracıydı ve toplumun politikaları ve yönü üzerine geniş tartışma atmosferine destek olmaktaydı.

Politik kitle mobilizasyonu vardı: gösteriler, grevler, protestolar. 1967'nin başlarında şehri yöneten kapitalist yolculara politik olarak meydan okumak ve onları alaşağı etmek için devrimci işçilerin yükseldiği Şangay'daki gibi ayaklanmalar dahi söz konusuydu. Bunu takiben daha çok tartışma ve deneyler yapıldı ki bunlar Maoist liderlikle birlikte yeni devrimci ve katılımcı yönetim ve idare biçimlerinin gelişmesine önderlik etti.

Bunların yanı sıra umumi toplanmalar ve meclislerde yer alan **kitlesel eleştiriler de vardı**, bunlar kapitalist tarzda politikaları ve programları yaygınlaştırmakta olan yüksek dereceli otoritelerin eleştirilmesini içeriyordu. Ayrıca burjuva-elitist bakış açısının etkisi altına girerek temel kitlelerden kopan önemli görevlere sahip idarecilerin ve profesyonellerin de daha genel eleştirisi yapılmıyordu. Hiçbir seviyedeki otorite bu eleştirilerden kaçınabilecek değildi.

Bütün bu betimlediklerim Kültür Devrimi'nin toplumu "göklere doğru sıçrattığını" söylediğimde anlatmak istediğim şeyler.

Bu, insanlık tarihinde en derinden ilerleyen devrimdi. **Dahası, çığır açıcı dönüşümlerle ve yeni yaratıcı pratiklerle sonuçlanmıştır:**

Politik g ve idarede yeni **devrimci komitelerin** yaratılması vardı. **“yalın ayak doktorlar”** -şehirlerde eēitilmiş gençler ve köylerde önleyici tıp verme eēitimi alan köylüler-hareketinin başlatılması söz konusuydu ve Kültür Devrimi’nde yaklaşık 1 milyon tane böyle kişinin eēitilmesiyle dünyada o zaman var olan en eşitlikçi, en ihtiyaç temelli devlet saēlık sektörünün oluşmasına katkıda bulunmuştu (Bu arada 1970’lerin başlarında şangay’da ocuk ölüm oranı New York’tan daha düşüktü).

Kültür Devrimi süresince yaklaşık 1 milyon genç köylü ve şehirli köylerde temel saēlık hizmetleri verecek “yalın ayaklı doktorlar” olarak eēitilmişti.

百家合符

Yeni devrimci sanatın yaratılması söz konusuydu, bu Çin operasının ve balesinin devrimci yeniden üretimi gibi iddialı girişimleri içermekteydi: Geleneksel ve Batılı formların ve tekniklerin *Red Detachment of Women* örneğinde görüldüğü gibi güçlü, bağımsız kadınları en öne ve kilit rollere koyarak patriyarkaya dayalı geleneklere ve inançlara meydan okuyan cesur, yeni öykülerle birleştirilmesi gibi. Bilim insanlarının ve teknik personelin işçiler ve köylülerle bilgi paylaşmak ve birlikte bilimsel deneyler yapmak ve onlardan öğrenmek için fabrikalara ve köylere gittiği **“açık kapı” bilimsel araştırma** pratiği bulunmaktaydı. Bu çalışma ve diğerleri Kültür Devrimi süresince kadınların özgürleşmesi tartışmasının radikalleşmesine katkıda bulunmuştur.

“Red Detachment of Women” isimli yaratıcı devrimci bale ve operadan bir resim.

Peki insanlara ve çalışmalarına karşı kitlesel şiddet ve çirkin saldırılar konusuna ne demeli? Üç Cisim Problemi dizisindeki bir astrofizikçinin topluma açık alanda aşağılandığı ve linç edildiği açılış sahnesi Kültür Devrimi’nin ana karakterinin ve ruhunun isabetli bir yansıtması mıdır? Hayır, büyük bir çarpıtmadır. Önceden bahsettiğim mücadele yöntemleri (kitle tartışmaları, eleştiriler, politik mobilizasyon) resmi ve geniş çapta yayınlamış dokümanlarda açıkça yazılmıştı ve buradan direkt alıntı yaparsam eğer: **“Tartışma yapılan her yerde mantık çerçevesinde kalınmalı ve tartışmalar güç kullanarak yapılmamalıdır.”**

Evet, Kültür Devrimi süresince şiddet olayları ve linçler ve topluma açık aşağılama olayları olmuştur. Ancak kanıtların gösterdiği şeyler şunlardır:

- Kültür Devrimi’nin ana trendi bunlar değildi ve

kesinlikle bu Mao'nun çizgisi DEĞİLDİ.

- Olaylar şiddetli ve intikamcı bir yönde ilerlediğinde Mao ve devrimci güçler bu tarz eğilimleri; beyanlar, direktifler, makaleler ve Kızıl Muhafız öğrenci gruplarının birbirine karşı kavgaya hazırlandıkları Pekin'deki bir üniversiteye bir işçi grubunun gönderilmesi gibi "sahada" müdahalelerle kınamış ve eleştirmiştir.
- Son olarak, Kültür Devrimi süresince gerçekleşen şiddetin çoğunluğu aslında kapitalist yolcular tarafından Mao'yu ve Kültür Devrimi'ni kötülemek için kışkırtılmıştır.

Burada hepimizin üzerine düşünmesi gereken önemli bir metodolojik nokta bulunmaktadır. Herhangi bir tarihsel dönemin ya da kitle hareketinin herhangi bir değerlendirmesi onun esas doğasını tanımlayan esas unsurlarını ve özelliklerini incelemek zorundadır. Günümüzden bir örneği ele alın: Filistin halkının yanında duran ve Gazze'de soykırıma karşı çıkan öğrenci hareketi. Apartheid İsrail'ini destekleyen ve ona arka çıkanlar bu hareketin Yahudi karşıtı (antisemitik) olduğunu iddia etmektedir. Bu gerici bir saçmalaktır. Bu mücadelede yer alanların içinde antisemitizmin parçalarının bulunduğu söylenebilir mi? Evet, ancak bu açıkça tali ve küçük çaplıdır, yani bu genelinde haklı mücadeleyi tanımlayan ve ilerleten şey değildir.

Bilim Meselesi

Bilim meselesine ve *Üç Cisim Problemi* dizisinin başında Einstein'ın görecelilik teorisinin ve Big Bang teorisinin burjuva ve emperyalist olmakla suçlandığı sahneye dönmek istiyorum. Bu betimlemenin herhangi bir doğruluk payı var mıdır? Evet vardır. Bu da bizi Bob Avakian'ın dünyayı anlamak ve değiştirmek için tamamen bilimsel bir yaklaşımda inatçılığına getirmektedir. Avakian "hakikatin hakikat olduğunu" vurgulamıştır. Ancak bu doğru anlayış Kültür Devrimi sırasında yoktu. Kültür Devrimi'ni yöneten önemli

genelgelerden birinde burjuvazinin kendi hakikatlerinin, proletaryanın da kendi hakikatlerinin olduğu beyan edilmiştir. Bu bariz bir biçimde yanlıştır.

Tekrar edersem, kim söylesen söylesin “hakikat hakikattir”. “Sınıf hakikati” nosyonu bilimsel olarak yanlıştır çünkü sadece bir dünya ve sadece bir gerçeklik vardır. Bu ayrıca Bob Avakian’ın vurguladığı üzere “güç haklı kılar”, “hakikat” olarak kabul edilen şeyin neyin gerçekte realiteyle alakalı olduğundan bağımsız olarak kimin deklare etme ve dayatma gücüne ve otoritesine sahip olduğuna dayandığı bir dünyanın *ötesine geçmenin* önünde bir engel teşkil etmektedir. Bilimsel teoriler onları sunanların; siyasetleri, sınıf pozisyonları, cinsiyetleri (veya diğer) kimlikleri temelinde değerlendirilemez.

Einstein ve görecelilik ve Big Bang konusuna gelince, Kültür Devrimi sırasında eleştiriler baş göstermiştir. Bu eleştiriler bu teorilerle derin mücadeleden değil, ideolojik ve felsefi şüpheler ve Marksizm’e dogmatik yaklaşımlardan gelmiştir. Bu, Kültür Devrimi’nin bazı güçlerinin bu teorilere ellerinin tersiyle itmelerine sebep olmuştur. Neden? Çünkü Einstein’ın fikirleri zaman ve uzay konusunda göreceliliği (bunların objektif olarak var olmadıklarını iddia etmek) yaygınlaştırmak için kullanılabildi. Ya da Big Bang meselesine gelince, bazıları bu teoriyi, evrenin mutlak bir başlangıcı için olası bir tartışmanın kapısını açtığı ve maddesel olmayan bir tanrının varlığını meşrulaştırmak için kullanılabileceği için hatalı ilan etmiştir. Bu, Big Bang teorisinin derinden bilimsel anlaşılmasıyla *uyumlu değildir*.

Neyin olmakta olduğu hakkında anlaşılması gereken daha çok şey vardır. Ancak bu tarz düşüncenin etkisi sadece Kültür Devrimi üzerinde bir zincir değil, aynı zamanda komünizme ulaşmak için yapılması gerekenlere de bir zincir olacaktır. Bu, Kültür Devrimi’nin bu özelliği üzerine bir ön eleştiridir.

Ancak tarihsel bir fenomenin temel ve belirleyici karakteri

kriterini kullanırsak, Kültür Devrimi'nin anti bilimsel olmadığı sonucuna varırız. Devrimci Çin yüksek enerjili fizik araştırmaları yapmaktaydı. Kültür Devrimi sırasında bilim insanları insülin proteini sentezlediği gibi uydu ve bilgisayar teknolojileri geliştirildi.

Aynı zamanda bilim toplumun her tarafında pop lerleştirildi. Temel el kitapları köylüleri ve işçileri eğitti, batıl inançlara meydan okudu. Teknik ve araştırma enstitüleri ve bunlarla ilişkili fabrikalar yakın bölgede yaşayan insanları yapılmakta olan işi gözlemlemeleri ve bundan öğrenmeleri için davet ederdi. Köy alanlarında, profesyonel bilim insanlarının köylülerin yanında deneyler ve eğitimler yaptığı yerlerde köylülerin tecrübeleri ve pratik bilgileri sürdürülebilir tarım pratiklerinin anlayışını daha da derinleştirmek ve ilerletmek sürecinde bu deney ve eğitimlerle birleştirilmiştir. Bütün bunlar binlerce yıldır var olan zihinsel ve fiziksel iş arasındaki ayrımı kırmanın bir parçası olarak var olmuştur.

 evre: Tam Tersi Bir  arpıtma

Kültür Devrimi ve  evre meselesine ve *   Cisim Problemi* dizisinin, Mao'nun çevresel sonuçlar ne olursa olsun ekonomik gelişimi hızlandırmak için doğaya karşı bir savaş başlattığına sizi inandırmak istemesine gelince, bu bir saçmalık derecesine ulaşacak kadar yanlıştır. İlk bölümde dümdüz edilmekte olan ormanlar görürsünüz. Genç bir yetkili, öldürülmüş astrofizik inin kızına Rachel Carson'un 1962 tarihli ünlü kitabı *Silent Spring*'in bir kopyasını verir. Bu kitap böcek ilaçlarının orantısız kullanımının sebep olduğu devasa çevresel ve sağlıksal sorunları açığa çıkarmaktadır. *   Cisim Problemi* dizisinin izleyicileri, Maoist Çin'de bu tabu bir konu iken Batı'nın çevresel sorunları kabul ettiğini ve bu konuda ciddi olarak harekete geçtiğini düşünmeye yönlendirilirler.

Bu konuda *   Cisim Problemi* dizisinin Netflix yaratıcılarına

sadece şunu söyleyebilirim... Bu ne cüret?!

1961 yılında, *Silent Spring* yayınlanmadan bir sene önce, ABD emperyalistleri insanlık tarihinin en büyük ve en ölümcül kimyasal savaşını başlattılar. Bu Vietnam'da, ABD ordusunun ABD'li kimya şirketleri ile ortaklaşa biçimde ülkenin kırsal kesiminin büyük kısımlarına portakal gazı gibi bitki öldürücüler sıkmasıydı. 2 milyon hektar civarı orman ve tarım arazisini yok etmiş, nehirleri ve su yollarını zehirlemişlerdi. Bu 1971 yılına kadar 10 yıl sürerek yüz binlerce Vietnamlının doğuştan engelli ve kanser hastası olmasına sebep olmuştu. Bütün bunlar ABD'nin Vietnam halkına karşı soykırımcı savaşının bir parçasıydı.

Bu sırada, Kültür Devrimi sürecinde sosyalist Çin çevresel riskler hakkında yeni fikirler edinmekteydi ve geçmişte yaptıkları bazı zararlı pratikleri değiştirmişti. Yeni ormanlar ve bazı eski orman arazilerinin yeniden ormanlaştırılması için kampanyalar başlatılmıştı. Daha genel olarak, *çevrenin korunması ile uyumlu ekonomik gelişme* üzerine yeni farkındalık ve tartışmalar oluşmaktaydı. Çevre sağlığı ve halk sağlığı hedefleri yerel ve ulusal ekonomik planlamanın içine dahil edilmişti. Devrim dünyanın farklı yerlerindeki çevresel girişimlerden yeni bilgiler edinmekteydi.

Kültür Devrimi'nin Yenilgisi ve ŞİMDİ İleriye Giden Yol: Yeni Komünizm

Ancak bu şekilde öğrenme ve deney -ki bu toplumun diğer kesimlerinde de olmaktadır- Ekim 1976'da, Mao'nun ölümünden bir sene sonra kesildi. 1973-76 arasında Mao ve devrimci takipçileri kapitalist yolculara karşı kitlelere yeni bir politik ve ideolojik mücadele dalgasında önderlik etmekteydi. Bu durum sosyal emperyalist Sovyetler Birliği tarafından Çin'e karşı artan bir savaş tehdidinin arka planda yer almasına karşı ilerliyordu. Bu karmaşık durum içinde kapitalist yolcular güç kazanmaktaydı.

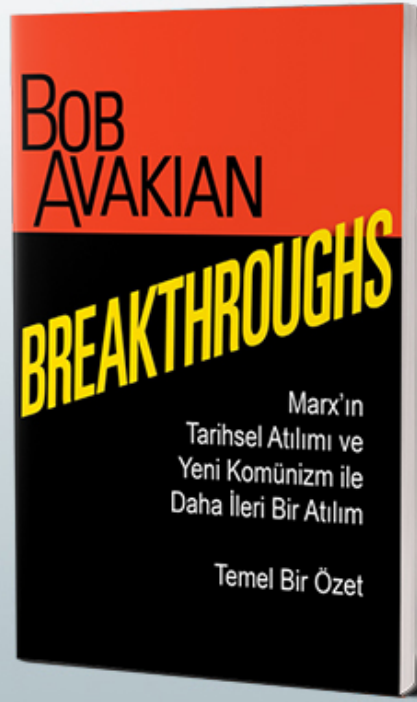
Ekim 1976'da bu kapitalist yolcular gerici bir darbe yaptı. Devrimci güçleri bastırdılar ve Çin toplumunu ve ekonomisini sistematik biçimde kapitalist çizgi ile uyumlu bir halde yeniden inşa etmeye giriştiler. Çin, büyük bir kapitalist-emperyalist güç haline geldi. Bu kötü yenilgi ilk aşama komünist devrimin ve onun en yüksek noktası olan Kültür Devrimi'nin sonuna işaret etti.

Ancak hiçbir şekilde sıfırdan başlamamız gerekmiyor. Bob Avakian tarafından oluşturulan yeni komünizm, komünist devrimin yeni bir aşamasını -nitel olarak daha özgürleştirici bir devrimi- mümkün kılmaktadır.

Burada tekrardan *Üç Cisim Problemi* dizisinin kaderci tematiğine geri dönmeme izin verin. Bu seri bize insanlığın sonunun geldiğini söylemektedir. 400 yıl sonra gerçekleşecek bir uzaylı istilasısı söz konusudur, ancak karakterler sonraki nesiller için bu istilayı durdurmaya değip değmeyeceğini tartışmaktadır, çünkü insanlık kurtarılamaz bir haldedir. Sorun, iyileştirilemez insan doğasıdır. Kültür Devrimi -ki tekrarlamak gerekirse bu insanlık için inanılmaz bir ilerlemedir- bu saçma, çarpıtılmış anlatıda sonumuzun geldiği kısır döngüyü harekete geçirmiştir.

Üç Cisim Problemi emperyalizmi, ABD emperyalizmini aklamaya çalışmaktadır. Bütün suçlarını, bütün çevreyi talan ve yıkımını göz ardı etmektedir. Öyküde yapılabilecek tek şey, kaderimizi emperyalist sistemin son derece gizli bir grubuna teslim etmektir!

Ancak insanlık için umut vardır... bilimsel temelde bir umut vardır. **Bob Avakian tarafından geliştirilen yeni komünizm ile insanlık tarihinde şu ana kadar hiç olmamış bir şeye sahibiz.**

Komünist devrimin ilk aşamasını özetlerken, hatta bu aşamanın en iyi kısımlarını incelerken, Bob Avakian tarihsel bir çelişkiye parmak basmıştır. Komünizm, halk kitlelerinin en yüksek menfaatinedir. Ancak verili bir zamanda kitlelerin hepsi komünizmi istemez. Bu çelişkiyi onların sırtlarına bir silah dayayıp zorla komünizme doğru marş tutturarak (yani korkutma ve fiziksel ve sosyal baskı yoluna fazla dayanarak) çözemezsiniz. İnsanları komünizm hedefine ve mücadelesine kazanmanız gerekmektedir. Diğer yandan, iktidarı elinizde tutmalı ve bu iktidarın elde tutmaya değer olduğundan emin olmalısınız. Bunun hakkında daha fazlası için okuyucuları Bob Avakian'ın üç eserine başvurmaya davet ediyorum: *Yeni Komünizm*, özellikle 2. Bölüm; *Atılımlar*, Özellikle 17-41 ve 57-74 arası sayfalar; ve *Kuzey Amerika'daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*.

Bob Avakian tarafından kaleme alınmış olan *Kuzey Amerika'daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa* bu tarihsel sorunun çözümünün vücut bulmuş halidir. Sadece muhalefeti (sosyalizme

karşıtlık da dahil) ve entelektüel ve kültürel mayalanmayı korumakla kalmayıp, aynı zamanda bunları bu toplumda ve hatta insan tarihinde görülmemiş bir boyutta, bütün baskı ve sömürüye son vermeyi amaçlayan bir toplum bağlamında desteklemektedir. Bütün bunlar dünyayı anlamak ve değiştirmek ve insanların içinde yaşamak isteyeceği ve serpilebilecekleri bir toplum yaratmak için çok önemlidir.

İnsanları sürekli olarak sosyalist yolda kalmak için mücadeleye kazanmanız gerekir ve bunu kanıtlara, tartışmalara ve farklı programlarla ve farklı platformlarda münazaralara ve eleştirel düşünmeye dayanarak yapmanız gereklidir. Bu *Anayasa* aynı zamanda sosyalizmin iktidardan düşürülmesinin dahi mümkün olabileceği çekişmeli seçimler konusunda da detaylar içermektedir, ancak bunu çok zor yapacak güvenlik mekanizmaları da içermektedir. Çünkü, bir kez daha söylemek gerekirse, komünizm dünya insanlığının en yüce menfaatinedir.

Başladığım yerde bitirmek istiyorum. Dünya korkunçtur. Nükleer savaş ve küresel ısınma ile gerçekten varoluşsal tehditlerle

yüzleşmekteyiz. Ancak bu aynı zamanda artan bir devrimci mümkünliğün bulunduğu bir dönemdir.

[“WE ARE THE REVCOMS”](#) (Bizler Devrimci Komünistleriz) dokümanı şöyle açıklar: “Bu aynı zamanda bizi, bu ülkede yöneten kapitalist-emperyalistlerin 1860’lardaki İç Savaş’tan bu yana görülmemiş derecede derinden ayrışmakta olduğu ve ülkenin, bir kesimin açıktan faşist bir yönetim biçimine doğru ilerken diğerinin her şeyin aynı korkunç halde devam etmesi için mücadele ettiği bir durumda ikiye bölünmekte olduğu ‘nadir bir zamandır’. Bu sistemin ‘normal işleyişi temelinde bu derin ayrışmaları çözemez ve ‘ülkeyi bir arada tutamazlar’ ve her ne olursa olsun bu ‘normal işleyiş baskı, sömürü, ve gerçek bir insanlığı yok etme tehdidi ile doludur. **Bütün bunlardan dolayı, uğruna mücadele ettiğimiz bu devrim acilen gerekli ve daha mümkündür.**”

Bu *nadir zaman* tarihsel bir fırsat -garanti değil- tamamen yeni bir dünyaya sıçramak için gerçek bir şanstır. Dev-Komlar, Bob Avakian’ın takipçileri, bu nadir devrim yapma açıklığını yakalamakta ve bunun üzerine çalışmaktadır.

Tüm İnsanlığın Özgürleşmesine Doğru İlerlemek

Bu turda vurguladığım üzere: Evet, anti-komünist beyin yıkama her yerdedir ve insanların kafasını karıştırmakta ve onları şaşırtmaktadır – ki bir numaralı teşhirimiz *Üç Cisim Problemi* dizisidir. Evet, hakikat için ve insanların görüşlerini yükseltmek için zor bir mücadele vermemiz gerekmektedir. Ancak aynı zamanda lehimizde pek çok şey de vardır. Dünya insanlığının üretim kapasitesi, teknolojisi, bilgisi, karşılıklı bağıllılığı maddesel ve toplumsal problemleri çözmek ve acil çevre sorunu konusunda hamleler yapmak için inanılmaz imkanlar sunmaktadır – ancak bu sadece “temelden farklı bir sistem” temelinde söz konusu olabilir.

Komünist projeyi kurtaran ve daha da yükseğe taşıyan ve bu devrime devam etmekte olan bir önderlikte bulunan Bob

Avakian'ın nadir ve özgün liderliğine sahibizdir. Devrim yapmak için gereken stratejiye ve *Kuzey Amerika'daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*'da özgürleştirici sosyalist bir toplum vizyonuna ve planına sahibiz. Bu devrim dünyanın her yerinde düzgün bir hayata ve yaşanmaya değecek bir geleceğe erişimleri engellenen ve hatta hiçbir gelecekleri olmayan milyarlarca insanın menfaatinedir.

Bugün burada olanlarınıza, bu videoyu izleyenlerinize, radikalce farklı ve çok daha iyi bir dünyayı isteyen herkese: hayatınızda, insanlığı kurtarmak ve gezegeni korumak adına bu devrimin bir parçası olmaktan, bu devrimi yaymaktan ve bu devrime katkıda bulunmaktan daha acil ve daha anlamlı hiçbir şey yoktur.

Tarihin Önemli Bir Noktasında Bob Avakian Enstitüsünün Hayati Görevi: Yeni Komünizm ve Halkın Seviyesini Yükseltme Mücadelesi

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan yazı Bob Avakian Enstitüsünün yöneticisi ve BA'nın bir takipçisi olan Annie Day tarafından yazılmıştır. Yazı Devrimci Komünist Parti-ABD'nin sesi olan revcom.us websitesinde yayınlanmış ve yenikomunizm.com okurları tarafından çevrilmiştir. Orijinaline [bu linkinden](#) ulaşabilirsiniz.

Bu hafta Bob Avakian Enstitüsü, Bob Avakian'ın Resmi Biyografisinin güncellenmiş halinin basılı bir versiyonunu çıkartacak. Bu çalışma Bob Avakian'ı (BA) tanımak için çok canlı bir giriş olduğu gibi temel anlamda bu devrimci önderin kim olduğu, tarihinin ne olduğu ve de tarihsel bir atılım olarak geliştirdiği yeni komünizmin ne olduğuna ilişkin iyi

bir giriş olacaktır.

Bu fırsatı BA Enstitüsünün önemine ilişkin bazı düşünceleri paylaşmak için kullanmak istiyorum. Enstitünün amacı "Bob Avakian'ın vizyonunu ve çalışmalarını; olabilecek en geniş dinleyici kitlesine ulaştırarak; korumak, yansıtmak ve tanıtmaktır." Bu görev, tarihin böylesi bir önemli noktasında daha da mühim bir aciliyet ve önem kazanmaktadır.

İnsan Düşüncesinde Bir Devrim

BA, resmi biyografide söylendiği gibi bugün dünyadaki en önemli politik düşünür ve önderdir. Bunu söylerken mübalağa veya abartı yapmıyorum. Şu an da dünya da hiç kimse yoktur ki insanların özgürleşmesi için bilimsel bir çerçeve-yeni komünizm ve devrim yapmak için stratejik bir yaklaşım-geliştirmiş olsun. Ve yine başka hiç kimse yoktur ki kapitalist-emperyalist sistemin önümüze koyduğu bütün bu korkunçluklarından, çılgınlıktan ve gereksiz acılardan kurtulmak için bu çerçeveyi devamlı bir şekilde uygulasin.

Peki bu çalışma ve BA'nın sesi ve bütün bu meseleler ciddi bir şekilde tartışılrsa ve bunlara angaje olunsa bu nasıl bir fark yaratabilir?

Bu resmi biyografiye bakmak için zaman ayırın ve BA'nın neden özgün bir şekilde öne çıktığını görebilirsiniz.

- Komünist devrimlerin ilk dalgasını özetlemekte ve yeni komünizmi geliştirerek komünist bir dünyanın ihtiyacını ve potansiyelinin anlayışını bilimsel bir temelde kurtarılması noktasında özgün.
- Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasası'nı yazarak, yeni komünizmi somutlaştırarak insanlığa uygun bir toplumun yol haritasını vizyoner bir dokümanla ortaya koymada özgün.
- İnsanların görüşlerinin bir devrim ihtiyacını anladığı ancak işleri devrime kadar ilerletmek için tutarlı bir stratejiye sahip olmadıkları 1960'lardan bugüne devrimin yolunun ilerletilmesi noktasında özgün.
- Sadece içerisinde bulunduğumuz durumun barındırdığı aşırı tehlikeyi tanımadada değil aynı zamanda yüzeyde kasvetli gözüken durumun altında barındırdığı gerçek mümkünlüğün açabileceği devrimci açıklığı tanıma noktasında özgün.

Ve açıkçası bunlar BA'nın yaptığı eşsiz atılımların ve

sağladığı önderliğin sadece birkaç parçasıdır.

BA'nın on yıllardır yaptığı çalışmalar ve hala devam ettiği bu çalışmalar olmasaydı insanlığın geleceği hakkında ne söyleyebilirdik?

İnsanlığın yüzleştiği en ağır kriz karşısında umutsuz veya dualara, dileklere ve boş şemalara değil gerçek bir umuttan, dünyayı anlayıp dönüştürme noktasında bilimsel bir temele dayanan gerçek bir umuttan yoksun olacaktık.

BA bu noktada, tamamen farklı ve daha iyi bir ekonomik ve politik sisteme dayanan, yeni bir yaşam biçimine ulaşmak için neyin gerekli olacağı noktasındaki büyük ve zorlu meselelere girişmiştir. Her kesimden gelen geniş halk kitlelerinin benimseyebileceği ve devrim yapmanın karmaşık sürecinde yön bulabilmeleri için uyguuyabilecekleri bilimsel bir yöntem geliştirmiş ve bunu popüler hale getirmenin bir çok yolunu bulmuştur. İnsanların karşısında mücadele ettikleri zulmü yeniden yaratmayan, intikama veya “amaçlar araçları meşrulaştırır”a dönüşmeyen ancak tüm insanlığın kurtuluşunu amaçlayan devrimci bir mücadele için yöntemi, araçları ve ahlaki örmüştür. Baskıyı bitirme mücadelesinin, entelektüel düşünceyi, tartışmayı ve yaratıcılığı, hakikati aramayı daraltma “pahasına” verilemeyeceği ancak tam tersine bunların hepsi olmadan olamayacağını kavramıştır.

Ve insanların düşünüş biçimleriyle, acılarının kaynağı olan bu sistemin alanında hareket etmeleriyle sert bir mücadeleye girişmiştir-dinin kölece bakış açısından, kimlik siyasetlerinin felç edici felsefi rölativizmine, kapitalist üretim biçiminin sınırladığı dar “haklar” ufkunun ötesini göremeyen “demokrasi özlemlerine” kadar.

BA'nın çalışması insan düşüncesinde bir devrimden daha azı değildir, yepyeni araştırma ve mücadele yollarını açan çığır açıcı bir anlayıştır. Bunun burada ve tüm dünyada öğrenilmesi ve çalışılması gerekiyor. Peki bu neyi değiştirecek?

Ardea Skybreak ile yapılan önemli bir röportaj olan Bilim ve Devrim: Bilimin ve Topluma Uygulanmasının, Komünizmin Yeni Sentezi ve Bob Avakian'ın Önderliğinin Önemi adlı çalışmada, yeni komünizmin bir savunucusu, BA'nın takipçisi ve bir bilim insanı olan Skybreak bunun hakkında şunu söylüyor:

Daha önceki devrimci yükseliş dönemlerinde bunu görmüştük. İnsanlar çok daha iyi oluyorlar. Daha akıllı oluyorlar. Yüceliyorlar. Daha büyük hayaller kuruyor ve bunlara göre hareket ediyorlar. Bu harika bir görüntü. Ve açıkçası bu büyük ölçüde BA'nın başarmak için bize verdiği araçların bir parçası.

İşte BA Enstitüsü bu noktada devreye giriyor! BA Enstitüsünün misyonu bu angajman için mücadele etmek ve Enstitünün varlığı temsil edilen çalışmayla orantılı. Bu çalışma tek bir ülkede olacak bir devrimden ve hatta şu an ki durumdan -her ne kadar bu durum insanlığın geleceği ile ilgili de olsa- daha büyüktür. Bu çalışmanın seviyesi Darwin'in biyoloji için veya

Einstein'ın fizik için temsil ettiği seviyededir. Kendilerinden önce gelenin üzerine inşa etmek ancak bunu alanlarında niteliksel olarak yeni bir anlayış ve yaklaşıma dayandıracak kopuşlar ve atılımlarla yaparak kendi alanlarında önce ve sonra arasında bir ayrışım çekme seviyesi.

Acil Olarak Tartışmayı Dönüştürmek

Bob Avakian Enstitüsünün amacı BA'nın çalışmalarının toplumda bir referans noktası, akademik ve daha geniş entelektüel çevrelerde bir tartışma noktası, kültüre ve topluma geniş olarak sızması noktasında bir rol oynamaktır. İnsanların hapis oldukları iç karartıcı düşük görüşlü entelektüel manzarayı dönüştürmek istiyoruz.

Şeylerin bulunduğu konumu bir düşünün: Derin ve her yerde vuku bulan umutsuzluk ve kinizm, otomatik ve cahilce bir anti-komünizm, art niyetli iptal kültürü, dar bireycilik; ezen ve ezilenlerin yer değiştirdiği intikam yüklü bir “direnişin” savunucusu olmak. “İmparatorluğa” karşı çıkarak ortaya bir şeyler koyanlarda bile mesele ciddi bir şekilde temelden devrimci bir sistem değişikliğinin zorunluluğu ve potansiyelini araştırmaya gelince gerçekten entelektüel cesarettten ciddi bir yoksunluk durumu var.

Bunun dışında ise bu tartışmalardan çok korkan ve aktif bir şekilde bu tartışmaları kapatmaya çalışan pek çok insan bulunuyor çünkü menfaatleri bu sistemden yana. Size çıkıp bu sisteme karşı savaştığını söyleyecek ancak gerçekte bu sistemin içerisinde bir yer edinmek isteyen pek çok kişi olacaktır. İşte Bob Avakian'ın “devrim daha azı değil” noktasındaki ısrarı bu yüzden BA'ya yönelik nefretin ve iftiralar, yalanlar, saldırılar ve tahrif etmelerin olduğu zehrin önemli bir parçası.

Ancak yine de pek çok insan da ciddi bir şekilde cevaplar arıyor veya bir o kadar da insan da bu cevapları aramaya kazanılabilir. Zorlanmaktan korkmayan insanlar var. BA'nın çalışmasının toplum için pozitif etkisini görebilen, BA'nın mücadele yürüttüğü prensipler temelinde-"zihnin genişliği ve ruhun cömertliği"- yürütülecek korkusuz tartışmaların önemini görebilen insanlar da var.

Yeni bir sosyal medya mesajında (58 Numara: Komünizm, yeni komünizm ve "ilerici" entelektüellere bir meydan okuma) BA, yeni komünizmi daha derinden kazmak konusunda heyecanlı olmaları"zil takıp oynamaları" gereken "ilerici" entelektülerin, çalışmalarıyla çalışmak yerine geniş bir şekilde bunu reddeden bir pozisyonda olmalarının gerçek nedenine değiniyor. Ve burada açık ve keskin bir meydan okumada bulunuyor:

Bu sistemden elde ettikleri "ödüllerin", bu sistemin dünya çapında yol açtığı muazzam acı ve yıkım kadar önemli olmadığını ve insanlığın geleceğine ve varoluşuna yönelik çok gerçek bir tehdit oluşturduğunu fark edebilen ve bu sisteme o

kadar da “bağlanmamış” entelektüeller için yeni komünizmle ve onun aydınlattığı ve somutlaştırdığı dünyanın özgürleştirici ve canlandırıcı devrimci dönüşümüyle ciddi bir şekilde ilgilenmek ve aktif olarak ele almak gibi çok pozitif bir meydan okuma vardır.

BA Enstitüsünün Acil Görevi

BA Enstitüsü bu meydan okumayı ortaya koymak için aktif bir şekilde çalışıyor ve bunun olabilmesi için bir platform yaratan; kurumsal ve ciddi bir enstitüyüz. BA’nın çalışmalarını toplumun her tarafındaki insanların önüne koymak için çalışıyoruz-sokakta dağıtım yapmaktan kitlesel posta ve mail kampanyalarına varıncaya kadar. Önümüzdeki haftalarda Zoom üzerinden tartışmalar ve yüz yüze etkinlikler örgütleyerek bu diskura daha derinlemesine girebilmek istiyoruz. Haber bültenimize kayıt olabilirsiniz.

BA Enstitüsünün çalışmalarının bir diğer yönü ise BA’nın çalışmalarını bilmeleri gereken geniş kesime ulaşabilecek kapsama alanına ulaşmak.

BA’nın çalışmalarının çok geniş kapsamlı olması; bir yandan acil yakıcı meselelere ilişkin olmaları ama bir yandan da insan yaşamı ve anlayışının geniş bir alanını kapsadığından; şehir merkezlerinden banliyölere; bilim, sanat, kültür, spor, tıp, hukuk, akademi ve benzeri alanlarda çalışanlara kadar BA’nın çalışmalarıyla tanışması gereken pek çok insan vardır. Misyonumuzun bir parçası da tüm bu insanlara ve daha fazlasına ulaşarak ciddi bir etkileşim, tartışma ve münazara ortamı yaratabilmektir.

Çalışmalarına bağış yapabilir, buradaki tartışmaya ilişkin fikirlerinizi paylaşmak, gönüllü olmak için lütfen Enstitüyle iletişime geçin. Enstitüden bir konuşmacının gelip arkadaşlarınızla veya topluluğunuzla konuşmasını istiyorsanız bize yazın.

BA'nın da burada bahsettiği gibi hayati ve acil görevde bize katılın:

[Komünizmin] yeni sentezin bu toplumda ve bir bütün olarak dünyada geniş çapta ele alınmasına acil bir ihtiyaç var. Her yerde insanlar şeylerin neden böyle olduğunu ve farklı bir dünyanın mümkün olup olmadığını sorguluyor, her yerde insanlar "devrimden" bahsediyor ancak devrimin ne olduğuna ilişkin gerçek bir kavrayışları yok, neyle karşı karşıya olduklarını, ne yapılması gerektiğini analiz edip ele alabilecekleri bilimsel bir yaklaşımları yok; her yerde insanlar isyan ediyor, ayaklanıyorlar ancak yüzüstü bırakılıyorlar, zalimlerin insafına terk ediliyorlar ya da çoğu zaman geleneğin köleleştirici zincirlerini barbarca bir vahşetle pekiştiren yollara sapıyorlar. Her yerde insanlar içinde bulundukları çaresiz koşullardan bir çıkış yoluna ihtiyaç duyuyor ancak acılarının kaynağını ve karanlıktan çıkış yolunu göremiyorlar.

**Devrimci Komünist Parti ABD
Başkanı ve Komünizmin
Yeni Sentezinin Mimarı:**

Bob Avakian (BA)

Rejim ‘ ‘Siyasi Yumuşamaya’ ’ Kayyumlarla Devam Ediyor!

1.) Hakkari’nin DEM Partili belediye başkanı Mehmet Sadık Akış’ın Van’da gözaltına alınmasının akabinde, Hakkari Belediyesine fiilen kayyum atandı. Böylece İslamcı-Türkçü faşist rejim, ‘ ‘siyasette yumuşama’ ’ hikayesini, oy pusulalarının mürekkebi dahi kurumamışken, Kürt illerine sömürge valiliğini aratmayan kayyumları atamaya start vererek devam ettirmiş oldu.

2.) Bilindik ‘ ‘teröre yardım ve yataklık’ ’ zırvalarıyla DEM’e yönelik yapılan bu siyasi operasyon, Kobane davalarının devamı niteliğindedir. Böylece rejim, Kürtleri bastırmakta kararlı olduğunu bir kez daha dile getirmektedir.

3.) Rejim, siyasi operasyonunu bir askeri operasyona dönüştürerek, önümüzdeki 10 gün boyunca, Hakkari’de eylem yasağı getiriyor. Ve böylece halkın meşru isyan etme hakkı bastırılmak isteniyor.

4.) Bir sene içerisinde yapılan iki ayrı seçim öncesi ve sonrasında rejimin Kürtlere yönelik oy kaybından kaynaklı bir ‘ ‘yumuşama’ ’ sürecine girebileceği saçmalığı bu şekliyle son bulmuş oluyor. 2016 darbe girişimi sonrasında konsolide olan bu rejim, ağır Türk şovenizmi üzerine kuruludur ve onun ‘ ‘ümmetçi’ ’ maskesi, söz konusu ‘ ‘tek millet’ ’ olduğunda hemen düşüverir.

5.) Başka bir temel hakikat ise, bu ülkenin kuruluşu, Kürtlerin ve diğer azınlıklaştırılmış milliyetlerin katliamları ve sistematize baskı altına alınması üzerine kurulmuştur. Bu devletin yapı taşında, imha, inkar ve asimilasyon vardır! İster İslamcı olsun isterse Kemalist, bu

ülkenin egemenleri Kürtleri bastırmaksızın ‘‘Yeni Türkiye’’ ya da ‘‘Muhasır Medeniyetler Türkiye’’ni yaratamaz.

6.) Halkın seçme hakkının gaspı, temel hakların hiçe sayılmasıdır ve birazcık vicdanı olan herkesin buna karşı olması gerekir. Bununla birlikte ‘‘halk iradesi’’ burjuva diktatörlüğü altında büyük bir hayal propagandasıdır. Halkın gerçek iradesi ancak gerçek bir devrimle vuku bulabilir!

7.) Şimdi insanlar sokağa inmeli ve bu rejimin açık suçlarına, onu var eden sisteme karşı kararlı bir mücadeleye girişmelidir. ‘‘Bir sonraki seçimlerde hesaplaşma’’ yerine, bir halk hareketiyle bu rejim def edilmeli, gerçek bir devrim yoluyla bu sistem köklerinden sökülüp atılmadır!

İbrahim Kaypakkaya’nın Ölümsüz Anısına 50 Sene Sonra

“İbrahim Kaypakkaya’nın Ölümsüz Anısına 50 Sene Sonra

Bob Avakian Savunulmadan Komünizm Savunulamaz, İbocu Olunamaz”

Editör Notu: Okumakta olduğunuz yazı tarihçi yazar Emrah Cilasun tarafından kaleme alınmıştır. Yazıyla ilgili görüş ve önerileriniz için @EmrahCilasun sosyal medya aracılığıyla iletebilirsiniz.

—

Bu satırların yazarını takip eden okur bilir. Takriben 16 senedir Bob Avakian’ın mimarı olduğu Yeni Komünizmi öğrenmeye, anlamaya ve takip etmeye çalışıyorum. Yanılmıyorsam 2008

Mayıs'ında, *Devrimci Demokrasi* gazetesinde, İbrahim Kaypakkaya'nın anısına kaleme aldığım "Yol Ayrımı" başlıklı yazının sonunda, bir yol ayrımında bulunduğumuzu ve Avakian'ın Yeni Sentezi'nin (o zamanki adıyla) mutlaka dikkate alınması gerektiğini belirtmiş ve geleneğimiz açısından alarm çanlarının çalınmakta olduğuna dikkat çekmiştim. Bu uyarıyı defalarca yaptım. *Fırtınalı Yıllarda İbrahim Kaypakkaya-Bilinmeyen Yazılar* adlı kitabımın 2016'da yayınlanan, 3. Baskısına yazdığım önsözünde şöyle demişim: "Şimdi ozanın vaktiyle söylediklerini hatırlayalım. 'Yurdun dört bir yanında var, İbrahim Kaypakkaya'lar.' Mesele, yeni Kaypakkayaların neyle donanıp siyasi sahneye çıkacaklarıdır? Arzunun, maddi bir güce dönüşmesi için, bugün her şeyden evvel komünizmin dünya çapında yeni bir yol ayrımında olduğunu idrak etmek, araştırmak ve derinden kavramak gerekir." En son geçen sene İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 50. yılı vesilesiyle yayınlanan *İBOCULAR* fotoğraf albümü için kaleme aldığım yazının da sonunu şöyle tamamlamıştım: 21. yüzyılda Kaypakkaya'dan bize miras kalan düşüncelerin de üzerinde yükseldiği, yol gösterici temel ise; Yeni Komünizm biliminin ufukları olmalı."

50. YILINDA
KAYPAKKAYA'NIN
ÖLÜMSÜZ ANISINA

İBO CU LAR

DERLEYEN **EMRAH CİLASUN**

ayr/şım

Aşağıda okuyacağınız bu uzun makalede Yeni Komünizmin mimarı Bob Avakian'ın neden İboculuk için elzem olduğunu anlatmaya çalıştım. Tüm bunları daha açık, daha berrak üzerinde durarak, sesli düşünmek ve tartışmak istedim.

Filistin Esintisi: “Biz, Biz, Biz!”

Sözleri İbrahim Kaypakkaya ile Muzaffer Oruçoğlu'na ait olan Kaypakkaya Ekolü'nün ünlü marşı, “Biz, Biz, Biz!” diye başlar. Şayet bir yerlerde 70'lerin ilk yarısına ait Filistin devrimci marşlarını bulup da dinleyecek olursanız, “Biz, Biz, Biz” diye başlayan marşın melodisinin bir hayli Filistin esintisine sahip olduğunu fark edersiniz. Kaypakkaya Ekolü'ndeki yegâne Filistin etkisi sadece melodiyle sınırlı değildi. 1972'nin yazında Kaypakkaya'nın mektubuna, Lübnan ve Ürdün'deki eğitim kamplarından icap edip, Türkiye'ye geçen ve Malatya'nın Küreciğine gelip, saflara katılan devrimciler de vardı... Velhasıl ta başlarda Kaypakkaya Ekolü'nün mayasında melodisiyle, savaşçılığıyla Filistin esintisi de bulunmaktadır. Fakat ne gam! 50 senede, bir dizi haslet kör, karanlık bir kuyunun içine atıldı. Geleneğimizde her şey dejenere edildi. Tasfiyeye uğradı. Ve tabii Filistin esintisi de bir ebruli gibi kaybolup gitti...

Soykırım ortağı geçici yol arkadaşları

Gözünüzün önüne getirin. 8 Ekim 2023'ten beri emperyalizmin Ortadoğu'daki ileri karakolu, Siyonist İsrail'in Gazze'deki soykırımına lal olmuş bir "İbocu" düşünebiliyor musunuz? Yıllardır aktif mücadele vermiş bir insan, hiç istifini bozmadan "Ortadoğu'da yegâne demokrasi İsrail'dir. Araplar ölsün, İsrail yaşasın" diyebilmektedir. Bu akıl tutulmasının sahibi, testinin dibini o kadar yitirmiştir ki, kendisinin kurduğu "Biz'den Bize'nin" ilham aldığı "Biz, Biz, Biz" marşının Filistin esintisini rüzgâra savurmuş, geleneğimizin

mayasına adeta tükürmüştür. Ya da 12 Eylül'ün Diyarbakır Zindanları'nda Esat Oktay Yıldırım işkencesine maruz kalıp, yıllar sonra geldiği Avrupa ülkesinde Hizmet Madalyası'yla taltif edilip, "lütfen İsrail'e bir şey demeyin. İkinci Dünya Savaşı'nda Yahudiler çok çekti. Onların da bir vatanları olmalı. Buna karşı gelmek antisemitizmdir" diyen aklı evvel zavallıya ne demeli? Bitmedi. Babası yıllarını bu geleneğe vermiş, kendi bu gelenekte yetişmiş çiçeği burnunda bir edebiyatçı, sıfır tarih bilgisiyle, emperyalist basının ağzıyla, "kirvem, görmedin mi? İslamcılar, kadınları ve çocukları katletti. İsrail haklı olarak kendini savunacak" diyerek, safra atabilmektedir.

Lenin'i, Mao'yu unutup Hoca'yı, Avrupa Sosyal Demokrasisi'ni takip, edenler

Hiç tartışmasız Hamasın siyasal İslamcı, GERİCİ ("faşist" değil, "terörist" değil) bir örgüt olduğu ve insanlığın çıkarlarını temsil ETMEDİĞİ buz gibi ortadadır. 7 Ekim'de kimi fiillerin savaş suçu olduğu da ortadadır. Fakaaaaaat! Kameranın merceğini 7 Ekim'in üzerinden kaldırıp, geniş açı yaparsanız, 1949'dan 7 Ekim 2023'e ve 8 Ekim 2023'ten günümüze kadar meşru olmayan, ABD emperyalizminin Ortadoğu'nun üzerine getirip oturttuğu, Siyonist, teokratik, Apartheidci bir karakol devlet görürsünüz. Bitmedi. Birazcık Marksist literatüre ve tarih bilgisine vakıfsanız, Yahudilerin, bir ulus olmadıklarını, bir dinin mensupları olduklarını, anne tarafından Yahudi olan Lenin'in, "dini bir kast sistemine sahip Yahudiler'den ulus inşa etmek gericiliktir" (Lenin, *Gesammelte Werke*, cilt. 19) dediğini, Yahudileri tarihte her zaman antisemit saldırılar karşısında komünistlerin koruduğunu ve 2. Savaş örneğinde olduğu gibi üstelik yok edilmekten kurtardığını bilirsiniz. Buna rağmen Stalin'in, 2. Savaş sonrası İsrail devletine "olur" demesinin büyük bir hata

olduğunu, bunun tarihimizin bir kamburunu oluşturduğunu, Başkan Mao'nun ise ısrarla, İsrail'i tanımadığı gibi, mutlaka Arap halkları tarafından yenilmesini talep ettiğini de (20 Mayıs 1970 Mesajında

olduğu gibi) en geç 1972 sonrası kurulan Kaypakkaya Ekolü'nün bir mensubu olarak bilmeniz gerekmektedir. Bununla birlikte, Kürt meselesi her tartışıldığında, ağzına İbrahim yoldaşın (İslamcı) Şeyh Said önderliğindeki isyana dair sözlerini sakız edenler, her nedense söz konusu Hamas olunca, Filistin halkının canı cehenneme diyebilecek kadar kibleyi şaşırabilmektedirler.

Ama bunların unutulmuş olması, bilinmemesi günümüzde maalesef normaldir! Çünkü bu Avrupa Sosyal Demokrat emperyalizminin ideolojisi saflarımızda yıllara yayılarak zamanla, nüksetmiştir. Bilindiği gibi ilkin kurucu önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın fikirlerine şüphe duyulmuştur. Bu şüphe, kendisini 1976'da saflardan atılan Koordinasyon Komitesi (*Halkın Birliği*) ile göstermiştir. Geride kalan kadroların 1978'de yaptıkları, geleneği merkezileştirmesi bakımından olumlu ama kabul ettiği "Özeleştiri"yle ve belirlenen siyasetle ve Mao Zedung Düşüncesi'nin reddiyle olumsuz olan 1. Konferans, bu şüpheyi ileri boyutlara taşımıştır. Vaktiyle Stalin'in hatalarından da ders çıkartıp, Marsizm'de nitel bir kopuş yapan, Başkan Mao'nun, Sovyet revizyonistlerine dediği "Stalin'in kılıcını atan, Lenin'in de kılıcını atar" sözü, bizim geleneğimizde Mao Zedung Düşüncesi bahsinde de kendisini ispat etmiştir. 1. Konferans'da Mao Zedung Düşüncesi reddedilmiş. Mao Zedung'un Marksizmin en önemli öğretmenlerinden biri olduğu "araştırma" konusu yapılmış ve "askıya" alınmıştır. Başkan Mao'nun nitel sıçramalarını değil de Stalin yoldaşın hatalarını erdem yapanlar, dogmatik revizyonist Enver Hoca'ya ilkin yanaşmaya çalışıp, daha sonra ondan yüz bulamayınca Hocacılığı taklit edenler, tabii ki, bu düşünce yapısının bir evrimi olarak mesela bugün, Avrupa Sosyal Demokratlarıyla birlikte İsrail'i savunacaklardır.

(Vaktiyle Hoca da gayet bilinçlice Stalin'in 1949'daki hatasına sırtını dayamış ve Siyonist devleti 1978'de *Emperyalizm* ve *Devrim* adlı kitabında savunmuştu.) Bu mezbelenin üzerine çekilecek bir "Maocu" boya dahi, işin aslını, bu geçici yol arkadaşlarının soykırım suç ortaklığını ortadan kaldırmayacaktır.

Siyasi ve ideolojik olarak emperyalist asalaklıktan beslenmek

Pek tabii ki şu dejenerasyon ve tasfiye ortamında, "Maocu" boyanın ya da artık Mao'ya dahi ihtiyaç duyulmayan boyanın çalındığı tek konu, Siyonist İsrail ve onun Gazze'deki soykırımı değildir. Devamı vardır. Zira İsrail sevdası ve Gazze soykırım ortaklığı, "devlet çıkarı" mertebesinde Avrupa emperyalist kıtasının olmazsa olmazıdır. Ve maalesef bu emperyalist siyaseti benimseyen ciddi bir Türkiyeli ve Kürdistanlı kitle mevzubahistir. Avrupa emperyalizminin dünyayı talan edişinden beslenen asalak, işçi aristokrati mertebesine yükselmiş, içlerinde "beyaz yakalılar" da barındıran bu kitlenin içerisinde hatırı sayılır oranda bizim de geçici yol arkadaşlarımız bulunmaktadır. Vaktiyle İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Kürecik Bölge Raporu'nda değindiği, Avrupa'ya gidip, yüzünü devrimden reforma dönmüş, yoksul köylülükten orta köylülüğe terfi etmiş-bugün ise işçi aristokratlığından orta ve büyük ölçekli sermayedara dönmüş, bu Kürt, Alevi kimliğine sadık kitlenin, "İslamcı", "gayri medeni" bulduğu Filistinli kitleler için harcayacak gram nefesi yoktur. Gazze'de 2,5 milyon insanın gün be gün imhası bu kitleye bir şey anlatmamaktadır. Zaten o yüzden hafta sonları yapılan Filistin'le Dayanışma Yürüyüşleri değil de Cemevleri, saz resitalleri, Kürt Festivalleri, Dersim Anmaları ve "Türkiye'de demokrasinin sorunları" panelleri tıka basa dolup taşmaktadır. Ne hazindir ki, 1970'lerin ve 80'lerin Almanya'sında ve Avrupa'sında sokak sokak, Afganistan'dan İran'a, Nikaragua'dan Eritre'ye dayanışmak için koşturan

Partizanlardan eser kalmamıştır. Onlar şimdi uslu uslu, kâh kendi kurumlarıyla, kah içinden çıkıp Alevicilik ya da Dersimciliğe transfer olmuş “eski dost düşman olmaz” dercesine kirvalarıyla ya yerel seçimler de ya da merkezi seçimlerde, Yeşiller’de mi, Sosyal Demokratlar’da mı yoksa daha “sol”daki bir parti de mi yer alacaklarının hesabını yapmaktadırlar.

Kemalizm hassasiyeti mi? Ne gerek var canım?!

İpin ucu o kadar kaçmıştır ki, insanın çıldırmaması işten bile değildir. Mesela geleneğimizde alttan alta başlayan Kemalizm eleştirisine dair karşı homurdanmaları ve onun doğal bir sonucu olarak CHP’ye sıcak bakma, yakınlaşma eğilimlerini ele alalım. İbrahim Kaypakkaya’nın, uluslararası komünist harekette, Lenin ve Stalin’in önderliklerine halel getirmeksizin ama onlara karşı gelerek yaptığı İttihat-Terakki Cemiyeti, Kemalizm ve Cumhuriyet tahlil ve tespitleri bugün bizzat hem kimi “İbocu” fraksiyonlar hem de kimi kıdemli şahsiyetlerimiz ve ortalama “İbocularımız” tarafından eritilmiştir. Kemalizm hususundaki hassasiyet yer ile yeksan olmuştur. Bu geçici yol arkadaşlarımız siyasal İslamcılığa karşı Mustafa Kemal’in “değerini” şimdi keşfetmektedirler.

2000’lerin başında adeta “bizim yapamadığımız demokratik devrimi AKP yapıyor, Kemalist militarizmin belini kırıyor, Kürt sorununu çözüyor, Dersim Katliamı için özür diliyor, Avrupa Birliği’ne üye oluyoruz” diye sevinip, emperyalist Avrupa Birliği’nin paylaşım sofrasına oturmayı “işçi sınıfının enternasyonalizmi” diyerek pazarlamaya çalışanlar, şimdi de UTANMADAN, Mustafa Kemal’e, “geri kalmış Ortadoğu’ya nazaran nasıl da modern, laik bir ülke kurdu” diyerek, yağ çekiyorlar.

Gıdasını, 1789 Fransız Burjuva Devrimi’nden, 1930’ların “Faşizme Karşı Burjuva Demokrasisini Savunma” çizgisinden, 1960’ların “Üretici Güçler Teorisi”nden alan bu anti İbocu ve anti Maocu ideoloji/siyaset, geleneğimizin kahir ekseriyetinde

hiç olmazsa var olan Kemalizm hassasiyetini de böylelikle berhava etmiş oluyor. Öyle ki düğün dernek her paylaşımda, kurumdan şahıslara kadar, ömrü Kemalizm'le mücadele içinde geçmiş yoldaşlarımızı Mustafa Kemal portresi altında, önünde yanında fotoğraf veriyorken görmek insanı kahrediyor. 12 Eylül işkencecilerinin fiziki olarak başaramadıklarını maalesef ideolojik aşınma başarıyor.

İdeolojik aşınmanın bir diğer durağı da kimi geçici yol arkadaşlarımızın Aleviliğe/Kızılbaşlığa demir atmalarıdır. Burada, konuyla ilintili olduğu için okuyucunun affına sığınarak, geçen sene yayınlanan, Mustafa Demir'in, *Türkülerde İbo* kitabına dair yazdığım yazıdan uzun bir alıntı yapmak istiyorum.

Kitapta, "1980'den ama özellikle de 90'lardan itibaren kaleme alınan ağıt, türkü, marş ve şiirlerde ibrenin, devrimci komünist fikirlerden daha çok Anadolu Aleviliğine doğru kaydığını görmekteyiz. Her ne kadar edebi olarak son derece başarılı ve güçlü olsa da bu eserlerde, her şeyden evvel İslam Devleti'ne 1300 küsur sene önce hangi köle sahiplerinin hükmedeceğine dair nihai savaş Kerbela'da, Yezid ordularına yenilen Hüseyin ile İbrahim Kaypakkaya arasında bir paralellik kurulması, ya da 'yaratılanla yaratanın tek ve bir' kabul edildiği 'Vahdet-i Vücut' tasavvufunun önemli temsilcilerinden olan Şeyh Bedrettin ile İbrahim Kaypakkaya arasında bir paralellik kurulması, Mao'nun deyimiyle 'ikiyi bir etmek' idi. Açıkça söyleyecek olursak, komünizmin önüne alaşağı etmek için koyduğu hedefleri (üretim ilişkilerini, sınıf farklılıklarını, sosyal ilişkileri ve yanlış idolojileri/fikirleri), bir inanç biçimi olan Alevilik, konumu gereği bilakis muhafaza eder. Cumhuriyet'n kuruluşundan beri ötelenmesine ve gadre uğramasına rağmen kanaat önderlerince aslında hem siyaseten hem de iktisadi açıdan bu azınlık inancı, doğası gereği, bu sistemin yıkılmasını değil reform edilmesini talep etti. 80 sonrası Türkiye'de toplumun daha da İslamileştirilmesi ile başlayan dalgaya karşı Alevi kanaat önderlerinin ve/veya

örgütlenmelerinin kendilerine, benzer mağduriyetten gelen (ve maalesef uzun süredir iktidar perspektifinden yoksun, reforma çok daha meyilli) devrimciler arasında müttefik araması son derece doğaldı.”

12 Eylül sonrası devrime ve devrimcilere karşı başlayan tasfiye, ardına Balkanlar’dan Orta Doğu’ya uzanan siyaset ile cemaat geçişkenliğinin rüzgarını da aldı ve bu adeta bir salgına dönüştü. 90’lar Türkiye’sinde, bu salgının en karakteristik örneklerinden biri, Cemal Şener’in 1995’te yayınlanan *Bihatayık Evladı Kerbelayık – Kerbela’dan Seyit Rıza’ya* başlıklı kitabının kapağında Ali, Seyit Rıza ve İbrahim Kaypakkaya’nın resmedilmesinde görülmekteydi. Devrimin alttan alta ideolojik olarak oyuluşuna ses çıkartmayan komünistler ve devrimciler, ölüm oruçlarında, Kerbela’daki Hüseyin’in neferlerini hatırlatan kızıl bantları alınlarına bağlamakta tereddüt etmediler. “*Türkülerde İbo* kitabında, diğerlerinin yanı sıra Haluk Tolga İlhan’ın ‘Vartinik’ten çıkıp düştün yollara’ adlı eseri ile Hasan Kaplani’nin ‘Kerbela Destanı’ bu bahsettiğim fotoğraf karelerinin besteyle güçlendirilmiş halidir. Ve açıkça belirtmekte fayda vardır ki, **bu gidişle İbrahim Kaypakkaya adı ve fikirleriyle komünist bir devrimin pusulası olmaktan çok, siyasal İslam’a karşı Alevi cemaatinin kendisini savunmak amaçlı oluşturduğu reform kalkanın bir parçası haline gelme tehlikesi ile karşı karşıyadır. Kimi ‘öncülerin’, ‘devrim’ tahayyülü ise ‘Cemevi Sosyalizmi’nin sınırlarını maalesef aşamamaktadır.**”

Bu satırların isabetine dair kuşku duyanlara şimdiden hatırlatırım. Zira 80’lerde devrimcilik yapan kimi geçici yol arkadaşlarımızı, ak sakallarla bezenmiş, beyazlara bürünmüş, ellerinde asalarıyla, her bir karışında yoldaşlarımızı yitirdiğimiz Dersim coğrafyasında dolaşıp, hacı hocadan farksız, üfürükçülük yaparak, feodalizm ve hurafe tesis ediyorken görmek esef vericidir.

“Yorgun İbocunun” yeni kimliği “Dersim Aidedi” ve korkunç sonuçları

Aslına bakılacak olunursa, Kaypakkaya camiası içinde “Dersim aidiyetine” önem atfetme ne İbrahim Kaypakkaya da ne de onun yanındaki Dersim’in yerel kadrolarında mevcuttu. Onların ‘onur’ duydukları yegâne Şey devrimci olmaktı. Hatta onlara kucak aan ileri kitlelerin dahi ‘Dersim aidiyeti’ diye bir sorunları yoktu. Bu insanlar devrim hayalini paylaştıkları için Kaypakkaya ve yoldaşlarıyla birlikteydiler. Onların gündeminde ne Seyit Rıza’nın mezarı ne Dersim katliamının devlet katında kabul görmesi, ne de Dersim Mağduriyet Endüstrisi kurarak statü ve para kazanma vardı.

Aslına bakarsanız Kaypakkaya camiasında “Dersim aidiyeti” ile Tunceli dernekiliği üzerinden insan kazanma, 1974 sonrasına tekabül eder. “Kemalizm + Dersim katliamı = Faşizm” formülüyle, kısa yoldan insan kazanma ilk etapta çok başarılı olmuştur. Dersim, 12 Eylül ve sonrasında da Kaypakkaya camiasının fiilen barınağı haline gelmiştir. Barınma esas, devlet baş düşman olunca, Kaypakkaya camiası açısından Dersim’deki st yapının ögeleri olan aşiretler, Alevi inancı ve bir bütün olarak gelenekler ve görenekler katiyen sorgulanmamış aksine pragmatiste benimsenmiştir. Tabii ki Kaypakkaya camiasında 1970’lerin ortalarından itibaren birikmekte olan komünist eğilimli devrimci demokrat dünya görüşü, bu st yapı kurumlarını benimsenmekte hiç zorlanmamıştır. İşin doğası gereği, burada yan yana yaşamaya çalışan iki adet çelişki (Dersim’in üstyapısı ve Kaypakkaya camiası) bir müddet sonra birbirlerini tek taraflı etkilemeye, dönüştürmeye başlamıştır. Devlet de Dersim’de uyguladığı cebirle, bu iki çelişkinin yan yana olmasını, birbirlerinden etkilenmesini arzu etmiş ve sağlamıştır. Bin yıllık yöresel gelenekler ve üstyapı kurumları Kaypakkaya camiasını adeta yutmuş ve kendisine benzetmiştir. Din ile kültür, yöresel

cemaat ile siyasi camia birbirine karışmıştır.

Dersim’de sınıflar ve bu sınıfların iktisadi konumu, yıllar içinde geçirdikleri başkalaşım, Kaypakkaya camiasının sosyal tabanını da dönüştürmüş; onları iyice kapitalist ilişkiler ağının içerisine entegre etmiştir. Kaypakkaya’nın, vaktiyle Kürecik’den Almanya’ya giden yoksul köylüler hakkında yaptığı tahlilleri hatırlarsak; Türkiye’nin büyük şehirlerine ve oradan diasporaya Dersim’den göç sonucu giden, yoksulluğundan sıyrılıp, para, güç ve mevki sahibi olan, hatırı sayılır bir kesimin oluştuğunu görürüz. Gurbete çıkan yoksul köylü zamanla ya Avrupa’da işçi aristokratı ya Türkiye’nin büyük illerinde devlet memuru ya da müteahhit olmuştur. Aşiret ve büyük aile bağları üzerinden kendini besleyebilen bu iktisadi güç, söz konusu sınıfların başkalaşımıyla beraber, kırk küsur sene evvelki devrimci enerjiyi önemli ölçüde elimine etmiş; reform arzularını güçlendirmiştir. “Aidiyet” talebinin ardındaki ana unsur bu reform arzusunun sahibi olan, kapitalist üretim ilişkileri içerisinde evrimleşerek görece zenginleşen, ABD’den Avrupa’ya uzanan diaspora ile Türkiye’nin büyük şehirlerinde iktisadi bir güç konumuna gelen Dersim’in gelecekteki zengin sınıflarıdır. Özellikle Kaypakkaya geleneğinden gelme eski devrimciler ya bizatihi bunlardan biri ya da bunlara adeta “danışmanlık” yapar olmuştur. Dil, din, etnisite, müzik, belgesel film ve edebiyat üzerinden muazzam bir “Dersim aidiyeti” pompalayan, insanların en geri duygularına hitap ederek onları sömüren ve böylece Dersim Mağduriyet Endüstrisi’nin kurumsallaşmasına katkıda bulunan bu yorgun “İbocular”dır. Günün sonunda devrimin ve onun önderi İbrahim Kaypakkaya’nın fikirlerinin tasfiyesi ve dejenere edilişi diğer yerlerde olduğu gibi Dersim’de de sadece siyaseten değil ama aynı zamanda sosyal ve kültürel alanda muazzam bir bunalım ve boşluk yaratmıştır. Toplumsal bunalımın, bireysel intiharları tetiklediği bu coğrafyada, durumun farkında olan devlet ellerini ovuşturarak, alkol, uyuşturucu ve fuhuşla bu boşluğu doldurmak istemektedir.

“Patron Ağa Devletini Yıkacağız”dan “Vatanın ve Milletin Bölünmez Bütünlüğü” için edilen yeminlere...

“Yorgun İbocu”nun, Partizancılıktan Aleviliğe, Dersimcilikten Avrupa Sosyal Demokratlığına uzanan savruluşunun bedbaht öyküsü pek tabii ki burada bitmemektedir. Kaypakkaya geleneğinde, İbrahim yoldaş sonrası hâkim olan komünist eğilimli devrimci demokratlığın, “ne yapıyorsam, stratejim için taktik” yapıyorum pragmatizmi, bir yandan silahlı ekonomizme göz kırparken, beri taraftan da yasallığa ve parlamenterizme göz kırpma oportünizmine mâni değildi. 70’lerin ortalarından itibaren rüşeym halinde başlayan yasallık/parlamenterizm macerası, Mustafa Timisi’nin Türkiye Birlik Partisi’nin programını yazma, yerel idarelerde “bağımsız demokrat” aday seçtirme, 83 sonrası HEP’in programında kalem oynatma deneylerinin ardından, 2000’li yıllarda parlamentoya vekil, yerel idareye de başkan olarak seçilmeyle birlikte artık tavan yapmıştı. İbrahim Kaypakkaya ne demiş ve ne yazmış olursa olsun, artık parlamento kürsüsünde, “vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü için” yemin eden ya da seçildiği ilin valisi, emniyet müdürü ve garnizon komutanıyla aynı aşureye kepçe sallayan, nur topu gibi “yorgun İbocular”ımız vardı. En geç bu gelişmelerin beraberinde artık Kaypakkaya camiasında normalleştirilen tasfiyeci yasallık ve parlamenterizm rüzgârı artık hiçbir husus da şaşırtmamakta ve İbrahim yoldaşın teorik/idolojik anıtını sökmekte sınır tanımamaktaydı. Geçtim Türkiye “sol” siyasi arenasında en şoven, en karşı devrimci partiden yerel aday olunup böylece “Maocu” ellerle, Türk Şovenizminin Kürdistan’a taşınmasını, o partinin Perinçek taklidi liderinin elinden İbrahim Kaypakkaya Kolaj tablosunu kameralara sırtıtarak hediye olarak kabul edilmesini, Türk Bayrakları eşliğinde yürüterek artık Kaypakkaya camiasının kitlesine sosyal şovenizm zerk edilerek seviye atlanmıştı. İnsan, bu

durumda Lenin'in sözlerini hatırlamadan edemiyor:

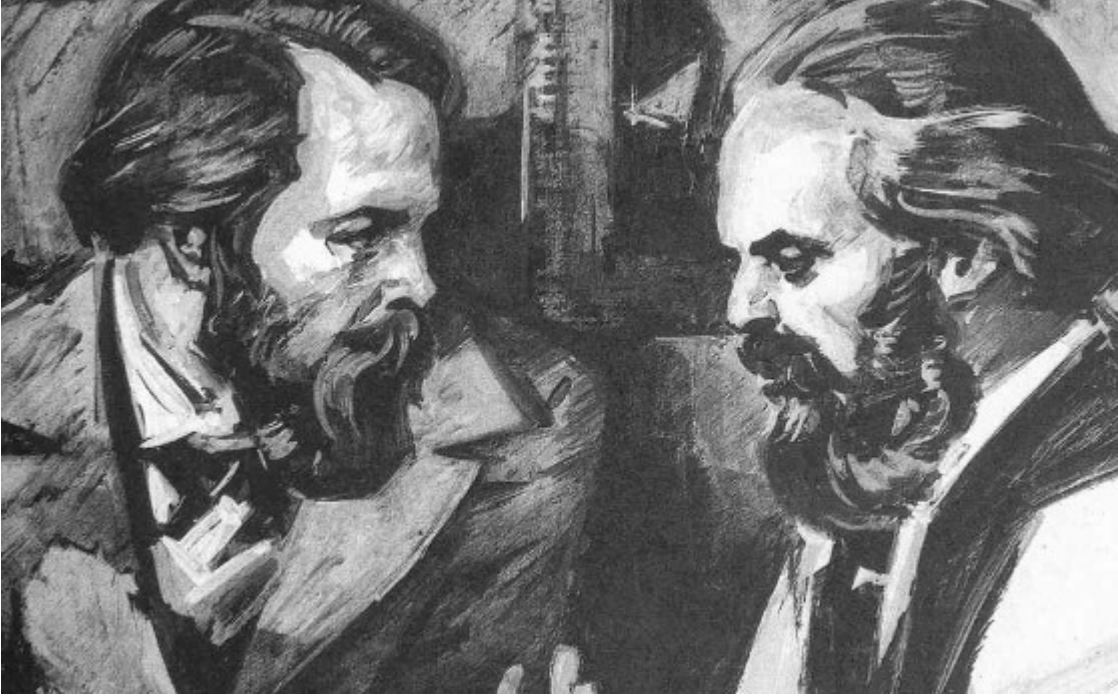
PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ

“Oportünizmin siyasal içeriği ile sosyal şovenizmin siyasal içeriği özdeştir: Sınıf işbirliği, proletarya diktatörlüğünden, devrimci eylemden vazgeçme, burjuva yasallığının çekincesiz kabulü proletaryaya güvensizlik, burjuvaziye güvendir.”

Hiç kuşku yok ki bugün karşı karşıya olduğumuz reformcu (revizyonist) düşüncelerin ilham aldığı yer, 18. yüzyılın burjuva felsefecilerinden Jean-Jacques Rousseau ve onun bugünkü Aslan Kılıç versiyonu, Alain Badiou’dur. Proletarya diktatörlüğü yerine komün isteği, sosyalizmde üretim kolektifleri yerine, kapitalizmde aile idaresi altında kooperatifçilik falan hep buralardan beslenir. Marx’dan Mao’ya bütün bir komünist bilim ve idealler terk edilince, “mülkiyet hakkı” hatırlanır. Eh mülkiyet hakkının doğal sonucu da kapitalizmin toz pembe şafağına, yani, bir meta ideolojisi olan “demokrasi”ye uzanır!

Devrim yerine, yasallaşmak isteyen “yorgun İbocu”nun adeta kendisini paralarcasına “hak, hukuk ve hürriyet” talebi, (“bedel ödedim, benim de yeme hakkım yok mu? Benim de bu örgütte, toplumda bir hukukum yok mu? Benim de âşık olma, evlenme hakkım yok mu? vb...) buradan gelmektedir. Kitleleri sadece kendi kötü emelleri için alet etmektedir. Artık mevcut kapitalist düzenin topyekûn devrilmesi umurunda değildir. Hatta ticaretine, kooperatifine, statüsüne halel getireceği için istemez bile. Bilakis, kıblesini şaşırıp, artık tümünden bu toplumun ona verdiği eğitimle hareket ettiği için kapitalist toplum pastasından “pay” talebinde bulunur. Onun içindir ki, Marx’ın şu sözleri, hiçbir şey ifade etmez:

“Sosyalizm genel olarak, bütün sınıf farklılıklarının ortadan kaldırılması, sınıf farklılıklarının dayandıkları bütün üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılması, bu üretim ilişkilerine, tekabül eden bütün toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılması, bu toplumsal ilişkilerden doğan bütün düşüncelerin altüst edilmesine varmak üzere devrimin sürekliliğinin ilanıdır, zorunlu bir geçiş noktası olarak proletaryanın sınıf diktatörlüğüdür.”

Çinli devrimcilerin “4 Bütünler” diye tanımladıkları, Marx’ın, komünizme varmak için öngördüğü bu temel prensiplerin Lin Biao’lar, Deng Xiaoping’ler açısından hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Zira onların derdi, bütün bir toplumu dönüştürecek, bunun içinde iktidara gelinmesini zorunlu kılacak gerçek bir devrim değildir. Onların derdi iktidara gelseler de gelmeseler de kapitalist toplumda pastandan pay koparabilmektir. Özünde aynı ortak karaktere sahip bu iki kapitalist yolcunun aralarındaki yegâne fark nüansa ilişkindir. Biri şartlar elverdiği zaman savaşçı kesilir (Lin Biao), diğeri şartlar elvermiyorsa “kara kedi, beyaz kedi fark etmez” der (Deng Xiaoping). Mesela o yüzdendir ki “yorgun İbocu”, siyasal İslamcı, gerici Talibanı antiemperyalist ilan edebilir. Karşı-devrimci, kapitalist/emperyalist Çin nezdinde sosyalist bir

devlet keşfeden, Hocacı- Kıvılcımlı bulamaçlı çöp dergiyle gardaşlık yapmakta beis görmez.

“Yorgun İbocu”nun bu hazin öyküsü bir günde oluşmadı. İbrahim Kaypakkaya’yı yitirdiğimiz günden itibaren, olumlu yanlar bir yana, esasen yanlış iliklenen düğmelerle bugüne gelindi.

Şimdi kısaca o sürece kuşbakışı bakmanın tam zamanıdır.

Kaypakkaya’nın ardından dünya ve Türkiye

İbrahim Kaypakkaya’yı yitireli 51 sene oldu. Kaypakkaya, Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin dünya devrimci arenasını belirlediği ve yön verdiği, siyasi ve ideolojik ortamda şekillendi ve ortaya çıktı. Pekin’den gelen devrimci rüzgâr hem Kaypakkaya’yı dönüştürdü hem de Kaypakkaya’nın ekolünün taşlarını döşedi. On bir ay sonra öldürüldüğünde geride kalan yoldaşları o taşların devamını getirip yolun devrime uzanmasını sağlayamadılar. Bilakis hem o yoldan şüphe duydular hem de “Ortodoks’ça” ardına saklanarak, o yolu, güzergahından çıkardılar. Artık İbrahim Kaypakkaya aramızda değildi. Bu süre zarfında dünyada ve Türkiye’de bir dizi gelişme yaşanacaktı.

1968'de başlayan devrimci kasırga sönümlenecekti. 1976'da sosyalist Çin'de, kapitalist yolcular bir darbeyle iktidara gelecek ve böylece dünya çapında devrimcilere, komünistlere önderlik eden, halklara ilham kaynağı olan bir deniz fenerinden mahrum kalınmış olunacaktı. Başkan Mao'dan ve devrimci Çin'den arda kalan dünya komünist hareketinin bir avuç gücü aşağı yukarı 20 sene bir arada yürüyebilecekti. Bu süre zarfında Peru ve Nepal'deki deneyimler bir dizi başarılarına rağmen devrimlerini zaferle taçlandıramayacaklardı. Dünya arenasındaki gelişmeler komünistlerin de yüzleşmedikleri sorunlarla birlikte aşınmalarını beraberinde getirecekti. Zira dünya, iki emperyalist blok arasında üçüncü bir savaş tehlikesinin son kertesine geldiğinde direktten dönülecek, bloklardan sahte sosyalist olan -SSCB- yer ile yeksan olup, rakibi tarafından adeta yutulacaktı. Bu arada sahte sosyalist, emperyalist bloğun çöküşünü fırsat bilen Batılı emperyalistler, komünizme karşı onlarca yıl sürecektopyekûn bir karşı saldırıya geçecek ve Marksizm, ömrü hayatında yaşadığı en büyük objektif ve sübjektif krizlere şahit olacaktı. Emperyalist sistemin

ideolojik cephedeki baş döndüren “Pirus zaferi” umulmadık siyasi, iktisadi ve iklimsel krizleri saklamaya yetmeyecekti. Çünkü bu arada kapitalist emperyalist sermaye, tarihinin görmüş geçirmiş olduğu, bütün üretim ilişkilerini kendi içerisine entegre ettiği yepyeni küresel bir doruğa evirilecekti.

Fakat bu, her ağacın kurdu kendinden olur sözünü de hatırlatan, kapitalist emperyalist sistemin kendi içindeki rekabet dinamiklerinin neden olacağı devasa krizlerin de habercisiydi. Güney yarım kürede 3 milyar insan kırlardan sermaye merkezlerine, büyük şehirlerin varoşlarına, gettolarına göç edip, yığınlar halinde yeni proleter kitleleri oluşturmaktaydı. Ardından son 20 senede emperyalist sistemin neden olduğu savaş, kuraklık ve iktisadi buhran Kuzey yarım küredeki talan metropollerine göçü de beraberinde getirmişti. Marksizm hayatının en büyük irtifasını yaşarken, kapitalist emperyalist sistemin karşısına onun bir sonucu olarak doğan, insanlığın çıkarlarını temsil etmeyen gerici Cihadizm çıkacak ve Batı metropollerinden 3. Dünyaya kadar milyonlarca insanı peşi sıra sürükleyecekti. Bu ortamda insanlık, “İspanyol Gribi”nden tam 100 sene sonra ikinci bir pandemiye, “Covid-19” a yakalanacak ve emperyalist sistem milyonlarca insanın yitip gitmesine neden olacaktı. Üstüne üstlük, dünyanın adeta çatısı fonksiyonunu gören ozon tabakası, kapitalist sermayelerin “genişle veya öl” dinamizmi sonucu çoktan delinmekle kalmayıp, iki derece daha ısındığı taktirde yerkürenin umulmadık felaketleri yaşayacağına dair tüm alarm zilleri bilim insanlarınca çalınacaktı...

Türkiye’de ise İbrahim yoldaşın ardından devrim dalgasının ilkin onun öngördüğü gibi yükselişine tanık olunmuştu. Geride bıraktığı yoldaşlarının önce parçalı daha sonra yeniden örgütlenmiş hali, ideolojik, çizgisel ve vizyonel açıdan kati surette Kaypakkaya yoldaşın mertebesinde ve kalitesinde olmadığı için devrim açısından büyük fırsatı heba edecekti. Mesela onun vizyonunu kurduğu, ülkenin doğusunda devrim

ilerleyecek olursa gerekirse batısından kopar ve Ortadoğu devrimleriyle birleşir öngörüsü için fırsatlar, 1979'da İran'da Şah'ın devrilmesi ve Kürdistan'ın dört bir yerinde çıkan fırsatlarla birlikte doruğa varmıştı. Dersim'den Amed'e uzanan bir hat üzerinde Urfa-Viranşehir ve Siverek'de dahil hatırı sayılır bir kitle ve kadro İboculuğunu ilan etmekle kalmamış, devlete, yereldeki ağalığa ve aşiretlere ve İbocuları düşman belleyen kimi Kürt gruplarına karşı mevzilenmişti. İç savaş seviyesinde devletin ortadan çatırdadığı bu ortamı, ardından 12 Eylül 1980 darbesi ile devrimci dalganın hızlı bir biçimde irtifa kaybedişi izledi. 1984'te Kürt Ulusal Hareketi'nin başlattığı ve bugüne kadar devam etmekte olan ayaklanma, buradaki münakaşamız açısından sadece Kürt milli sorununun varlığını ispat etmekle kalmadı bilakis, bu ayaklanmanın NATO'nun ikinci büyük ordusuna rağmen, Kürdistan'da objektif ve sübjektif olarak sürdürülebilir olduğunu da kanıtladı. Ve tabi Türkiye siyaset gündeminin merkezine oturan Kürt Sorunu toplumu İbrahim yoldaşın yaşadığı yıllara nazaran çok daha derinden kutuplaştırdı. Bir yanda 1915, 1938 soykırımlarına nefes veren hâkim ulus şovenizmi sağdan sola bütün bir toplumu hortumun içine aldı. Beri tarafta ise başlangıçta bir hayli devrimci nüveyi barındıran ezilen ulus milliyetçiliğinin gittikçe 40 sene içerisinde adım adım reformculuğa evirildiğini ve çok daha cesurca emperyalistlerle aynı fotoğraf karesinde yan yana durmaya başladığına tanık olundu. Keza İbrahim yoldaşın ardından Türkiye süratle kapitalistleşti. Evet Türkiye ne bir alt emperyalist ne de bir emperyalist oldu ama bu süratle kapitalistleşmesinin ona verdiği abartılı özgüvenle, rakip emperyalistlere karşı (Rus ve Çin), Batılı emperyalistlerin arzu ettiği bir boyutta, Ortadoğu'da ve üç kıtanın yakın coğrafyalarında diplomatik, askeri ve iktisadi gövde gösterilerine girişir oldu. Türkiye hâkim sınıflarının en azından son 100 senedir bir türlü iktidar olamayan siyasal İslamcı kanadının geçtiğimiz 20 sene içerisinde hala iktidarda oluşu, kendisini mütemadiyen tahkim etmesi, Kemalist devlet paradigmasını demonte etti ve toplumu İslami ideoloji

doğrultusunda tasarlamaya başladı. Tüm bunlar toplumun Kemalist ve İslamcı şeklinde bir başka yanlış kutuplaşma biçimde mevzilenmesine de neden oldu.

İbrahim yoldaş sonrası son 50 senede dünyada ve Türkiye’de özetin özeti yaşananlar bunlardı. Tüm bu gelişmelere sadece ve sadece 100 sene evvel ölen Lenin’in ve 48 sene evvel ölen Başkan Mao’nun eserleriyle, 1972’de İbrahim yoldaşın yazdıklarıyla cevap aramamız ne mümkündür ne de bilimseldir. İşte burada Bob Avakian devreye girmekte ve onun önemi ortaya çıkmaktadır.

Tarihsel arka plan:

Devrimci Komünistlerin sabır ve ısrarı

Gelin isterseniz evvela Bob Avakian ve onun partisi Devrimci Komünist Parti, ABD’nin (RCP), Kaypakkaya camiasını kurtarmak için verdiği çabaya bir göz atalım. İlginçtir, Kaypakkaya camiasında, 1978’den bu yana ne kadar önderlik gelip geçmişse, hepsinin birleştiği tek bir nokta olmuştur: Bob Avakian ve RCP hazımsızlığı ve neredeyse düşmanlığa varacak bir husumet. RCP ise, 1978’den bu yana sabırla ve inatla, Kaypakkaya camiası ile seviyeli, dedikoduya dayanmayan, ilkeli bir iki çizgi mücadelesi vermiştir. Hatırlayalım.

REVOLUTION

Organ of the Central Committee of the Revolutionary Communist Party, USA

75c

Vol. 4, No. 7-8
July/August 1979

-Ekim 1976'da Kızıl Çin'de karşı devrimci bir darbe olmuştu. Hua Guofeng ve onun arkasına gizlenen Deng Xiaoping gibi kapitalist yolcular, Mao'nun çizgisinin savunucuları olan ve Dörtlü Çete diye adlandırılan, devrimci komünistleri derdest etmişlerdi. Çin'in muhtelif yerlerinde isyanlar çıkmıştı.

(Mobo Gao, *The Battle For China's Past*, Pluto Press, London, 2008)

-0 döneme kadar Mao Zedung'u, bulundukları ülkenin konumuna göre, kâh sosyal şoven, kâh devrimci milliyetçi yorumlayanlar, devrimle alakalarını açıktan iptal ederek, bu karşı devrimci darbeyi ve darbecilerin dünya politikasını desteklemişlerdi. (Türkiye'de Doğu Perinçek bunun örneğidir, bkz. *Yaşasın Başkan Mao'nun Dörtlü Çete'ye Karşı Zaferi*, Aydınlık Yayınları, İstanbul, 1977)

-0 döneme kadar, tamamen milli çıkarlarından ötürü Kızıl Çin'e yaslanan -fakat darbenin ardından Çinli revizyonistler, dünyadaki saflaşmada ABD'nin yanında yer alınca- Enver Hoca, Arnavutluk'un milli çıkarları gereği, ürkekçe de olsa Moskova'nın yanına geçmiş, Çin ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin kazanımlarına hayasızca bir saldırı başlatmıştı. (Enver Hoca, *Emperyalizm ve Devrim*, Yıldız Yayınevi, İstanbul, 1979)

-İşte böylesi bir dönemde, 1973'te aldığı objektif yenilgi sonrası, 1978'de toparlanan Kaypakkaya camiası, bırakalım Mao Zedung Düşüncesi demeyi, Mao Zedung'u, Dimitrof ve Enver Hoca ile aynı düzlemde görmekteydi ve adeta Mao Zedung demeye dili varmıyordu. (*Komünist*, sayı: 1, 1978)

-RCP ise, o dönem, Çin'deki darbeye açıktan tavır almakla kalmayıp, "Dörtlü Çeteyi" savunup savunmamayı uluslararası komünist harekette bir ayrışım çizgisi yapmıştı. (Bob Avakian, *The Loss in China and the Revolutionary Legacy of Mao Tsetung*, 1979)

-RCP, ABD'ye resmi bir ziyaret yapma hazırlıklarında olan Deng Xiaoping aleyhine başlatacağı kampanyaya, Kaypakkaya camiasının da katılması için canla başla uğraşmıştı. (*Komünist*, sayı: 7, 1979)

-0 yıllarda, Kaypakkaya camiasına önderlik eden ve daha sonra saflardan atılacak olan, adı Bolşevik kendi Menşevik hizip,

RCP'nin bu önerisine açıktan karşı çıkmış, dahası kendine benzer Alman ve Avusturyalı yol arkadaşlarıyla, "Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ile Uluslararası Dayanışma" etkinlikleri düzenlemişlerdi. (*AEP'e Mektuplar*, Partizan Yayınları: 8, 1979)

-Maalesef, "Hareketimiz Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünüdür" diyen Kaypakkaya'nın devamcısı olduğunu iddia edenler, Enver Hoca ile dayanışırken; ABD'de, her gittiği yerde üzerine kırmızı boya atılan, gözüne *Kızıl Kitap* sokulan Deng Xiaoping'i, ABD emperyalisti ev sahipleri, gösterilerden köşe bucak korurken; Washington sokaklarında, atlı polisler, polis köpeklerine, biber gazına göğüs gerip, kelle koltukta karşı koyan bizzat Bob Avakian ve onun yoldaşları olmuştu. O yüzdendir ki, ABD burjuvazisi, devlete karşı isyan teşebbüsünde bulunmaktan ötürü Bob Avakian'ı 200 küsur seneye mahkûm etmiş fakat, tehlikeyi sezen RCP, önderini Fransa'ya kaçırmıştı. Avakian, ancak seneler sonra ABD'ye geri dönebilecekti. (Bob Avakian, *From Ike to Mao*, Insight Press, 2005)

-1981'de, Kaypakkaya camiası, Menşevik hizipten kurtulup, Mao Zedung'a sadece bir miktar yanaşabilmişti. Çünkü, Kaypakkaya camiasına göre, "1956 sonrası" Mao Zedung, daha hâlâ "araştırma konusu" idi. (*İkinci Konferans Belgeleri*, Partizan Yayınları, Yurt Dışı, 1981)

-Bir sene evvel, 1980'de, dünyada bir avuç kalmış Mao yanlısı gücün, Birinci Uluslararası

Konferans'da biraraya gelmesi Bob Avakian'ın teşvikiyle RCP'nin öncülüğünde olmuştu. Kaypakkaya camiasını orta yolcu çizgisinden vazgeçirmeye, bu bir avuç güce dahil etmeye çalışan RCP idi. (*Bütün Ülkelerin Marksist-Leninistlerine; İşçilerine ve Ezilenlerine* başlıklı 13 Komünist Parti ve Örgütün Kominikesi, Sonbahar 1980 ve *Marksist-Leninistlerin Birliği ve Uluslararası Komünist Hareketin Çizgisi İçin Temel İlkeler*, RCP/USA ve RCP/Şili, 1 Ocak 1981, [Türkçesi, Partizan

Yayınları, Yurt Dışı, Aralık 1982]]

-Nihayet bir sene sonra, Kaypakkaya camiası, bütün bu çağrılara, bilhassa “Mao Zedung Düşüncesi”ne şerh düşerek, 2. Konferans’ın ardından kerhen katıldı. (20 Mayıs 1981 tarihli “Enternasyonal Dergi *Kazanılacak Bir Dünya’nın* Koordinasyon Komitesi’ne açık mektup”, *Komünist*, sayı: 10, 1981)

-Kaypakkaya camiasının Uluslararası Komünist Hareketteki yegâne itirazı sadece Mao Zedung Düşüncesi ile sınırlı değildi. 1980’lerde, emperyalist bir savaşın kapıda olduğunu, esas akımın dünyada devrim değil, emperyalist bir savaş olduğunu ve bunun objektif olarak çok büyük bir tehlike olduğunu söyleyen RCP olmuştu. Bu nedenle, RCP’yi, en fazla alaya alıp, “kıyamet tellali” olmakla suçlayanların başında da Kaypakkaya camiası gelmekteydi.

-Fakat o da ne? Kaypakkaya camiası 1983’te, “iki süper güce karşı Avrupa ile ittifak yapılması”, “Cunta’ya karşı Özal’ın desteklenmesi”, “Erbakan’ın MSP’sini de milli burjuva ilan edilmesini” benimsemekte, kendisine içeride ve dışarıda müttefikler aramaktaydı. (MK, 4. Toplantı Kararları) İster istemez akla takılan soru şuydu: Madem, dünyada savaş tehlikesi yok, o halde, bütün bu ittifak arayışları neyin nesiydi? Ayrıca belirtmekte fayda var. Bu kararların mimarı Aslan Kılıç, fazla değil, üç sene sonra Perinçek’in yanına geçecek, fakat bu kararlar, daha sonraki önderlikler tarafında da canla başla savunulacaktı.

-Eh, Kaypakkaya camiası ittifak tercihini böyle yapınca, 1984’te kurulan ve kendisinin de içinde yer aldığı Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)’in de bir anlamı kalmayacaktı. 0 yıllarda, akıllara durgunluk veren şu tarihi kararın mimarları da daha sonra “Komüncüler” adıyla anılacaklardı: “DEH, ML’dir ama DEH Deklarasyonu oportünisttir.” (MK, 5. Toplantı Kararları, 1985)

-Bu kararın mimarları, o vakitler, tıpkı Menşevik hizip gibi,

Mao Zedung Düşüncesi'nin, aslında, Üç Dünya Teorisi olduğunu söylüyorlardı. Stalin'in ve Komintern'in başarılarını değil, hatalarını erdem yapıp, devrimci komünistleri, Troçkist olmakla suçluyorlardı. Ve ne ilginçtir ki, bugün o mimarlar, siyasi yelpazenin dört bir tarafına dağıldılar. Stalin'in diktatör olduğunu dillendirmekte artık beis görmez oldular. Ulusal ve uluslararası çapta, ittifak gücü olarak kabul ettikleri, göz kırptıkları güçlerle, Üç Dünyacılara dahi parmak ısırttırmaktalar. Nerden nereye...

-Kötü ünlü MK, 5 Toplantı Kararları'na geri dönecek olursak. İçinde RCP'nin de yer aldığı DEH ise, inatla ve sabırla, Kaypakkaya camiasını eleştirmiş ve bu fikrinden vazgeçmesi için canla başla uğraşmıştı: "... [hareketiniz] ile Devrimci Enternasyonalist Hareket arasındaki münakaşanın özü, hep Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi olmuştur ve olmaya devam etmektedir" denilen 38 sayfalık mektuba, şu cümlelerle son veriliyordu: "Yoldaşlar, hatalarınızı teşhis etmenin zamanıdır. Onlar, sizi Mao Zedund Düşüncesini reddetmeye, Devrimci Enternasyonalist Hareket'e saldırmaya götürmüştür ve Türkiye'de devrimin ilerlemesinin yolunu tıkamaktadırlar. Önemli bir mücadele tarihine sahip olan, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi temelinde ve Kültür Devrimi'nin bir sonucu olarak kurulmuş olan ... [hareketinizin] bu hataların üstesinden gelmeye ve bunların köklerini yok etmek için gerekli olan çabaları başlatmaya muktedir olduğu konusunda güvenimiz tamdır". (DEH Komitesi'nin 1986 tarihli mektubu)

Yeni Komünizm

Bob Avakian'ın yegâne mücadele ettiği husus Kaypakkaya ekolüyle sınırlı değildi. Avakian, 50 seneye varan devrimci komünist önderliğinin teorik ve pratik tecrübesiyle, mimarı olduğu Yeni Komünizmin inşası için mücadele eden önderdi. Yeni komünizmin temel ve en asli unsuru -ki bu bilimsel yöntem ve yaklaşımdır- bir bilim olarak komünizmin daha fazla geliştiriyor olmasıdır.

-Yeni Komünizm ile komünizmin kritik çelişkisi niteliksel olarak çözümlenmiştir. Yeni komünizm, bir bilim olarak komünizmin şu ana kadarki gelişimi içerisinde kendi bünyesinde barındırdığı bilimsel yöntem ve yaklaşımında ona karşıt gelen tali hatalardan kopuş niteliği taşıdığı gibi aynı zamanda komünizm biliminde bir devamlılık anlamına da gelmektedir. Dolayısıyla yeni komünizm, komünist devrimin yeni bir aşamasının başlangıç noktasını oluşturmaktadır.

-Yeni Komünizm, “proleter hakikat”, “sınıf hakikati” ve bütün siyasi hakikatleri olduğu gibi narativizmi, rölativizmi reddeder, objektif realiteyi ve hakikati savunur. “Proletarya için iyi olan hakikattir”in karşısına “bütün hakikatler proletarya için iyidir, devrime ulaşmamıza yardımcı olabilir” tavrını koyar. Epistemoloji meselesi Yeni Komünizm’in can damarıdır.

-Yeni Komünizm’in yöntem ve yaklaşımı “amaçlar araçları meşrulaştırır” zehirli nosyonunu temelden reddeder. Devrimin bir rövanşizm meselesi değil bütün insanlığın kurtuluşu meselesi olduğunu vurgular.

-Yeni Komünizm acilen gündemine komünist saflardaki “Devrim ve Reform” çelişkisini koyar ve yukarıda Marks’tan alıntısını yaptığımız, komünizmin esaslarını (“4 Bütünleri”) hedeflemeyen bir devrimin, gerçek bir devrim olamayacağına dikkat çeker.

-İnsanlığın kaçınılmaz olarak komünizme gideceğini iddia eden, böylece komünist saflarda kendiliğindenliğe ve metafiziğe cevaz veren anlayışın yanlışlığını ve saçmalığını reddeder, bilinçli müdahalenin rolüne dikkat çeker ve ama gene de bunun mutlak garantisi olmadığını vurgular.

-Uluslararası Komünist Hareket’in saflarındaki sermayenin “genel kriz” teorisine karşı, Marx’ın “sermaye birikimi” ve “devrevi kriz” tahlillerinin önemini hatırlatır.

-Yeni komünizm, kapitalizmin temel çelişkisinin başlıca hareket biçiminin anarşinin itici gücü olduğunu ortaya koyar.

-Emperyalizmi bir dünya sistemi olarak anlamak yerine, onu sadece “yabancı istilacı” derekesine düşüren, komünist saflardaki ezilen ulus milliyetçiliğinin karşısında durur.

-Faşizmi, burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olarak görmek yerine, burjuva demokrasisini komünizmle bir ve aynı tutup, burjuva demokrasisini yücelten anlayışı temelden reddeder.

-Klasik anlamda, sendikalist, kendiliğindenci ve kitle kuyrukçuluğu olarak bilinen ekonomizme ve onun farklı veçhelerine (mesela silahlı ekonomizme) karşı, Lenin’in ünlü *Ne Yapmalı*’sından ilham alarak fakat onun da ötesine geçerek, “Zenginleştirilmiş Ne Yapmacılık”ı önerir.

-Yeni komünizm, proletaryanın şeyleştirilmesi (reifikasyon) anlayışını reddeder. Komünist bilinci “sınıf hislerine” ve “sınıfsal sezgilere” indirgeyen veya bunların sınıf bilinci için avantajlı bir konum doğurduğunu düşünen şeyleştirici anti-bilimselliği reddeder.

-Proletarya diktatörlüğü altında sosyalist bir toplumun resmî

ideolojisinin olmayacağını altını çizer.

-Yeni komünizmin adeta kalbi olan, proletarya diktatörlüğü altındaki sosyalist bir toplumda, “sağlam çekirdek temelinde bir hayli esnekliği” esas alır, muhalefeti teşvik etmeyi ve mayalanmayı savunur.

-Enternasyonalizm ve dünya sahnesini esas almak yerine, sosyalist bir toplum da dahil olmak üzere komünistlerin saflarında var olan, “benim ulusum” anlayışını ve son tahlilde milliyetçilik nosyonunu parlatmayı mahkûm eder. Enternasyonalizmi bir tür dayanışmacılık olarak gören veya “sosyalist anavatan” gibi problemlili anlayışlara karşı sosyalist ülkeyi dünya devriminin üs noktası olarak görür. “Önce tüm dünya gelir” şiarını yöneliminin temel noktası yapar.

Son 50 senede yaşadıklarımız Bob Avakian’ı haklı çıkarmıştır. Bugün, komünizm bir yol ayrımındadır. Geleceğin öncüsü mü yoksa geçmişin tortusu mu olunacaktır? Bu sorunun cevabının dedikoduda aranmayacağı çok açıktır. Bu sorunun, azıllı bilimsel olunarak, derinlemesine tartışılması ve gerekli olan kopuşların sağlanması, elzemdir. Zira, bu yapılmadığı taktirde, Chavezci ya da Talibancı olmamanın; Kemal Okuyancı, Erkan Başçı ya da Selahattin Demirtaşçı olmamanın; hatta ve hatta Gonzalo-cu, Praçanda-cı ya da Ajith-ci olmamanın garantisi yoktur. *KOMÜNİZM: YENİ BİR AŞAMANIN BAŞLANGICI*, Devrimci Komünist Parti- ABD Manifestosu’nda da belirtildiği gibi: “Çok önemli olarak, bu ‘birbirinin aynadaki aksi’ misali yanlış eğilimler, geçmişin modellerinden (özgün modeller değişiyor olsa bile) birine veya diğerine saplanıp kalma, veya onlara geri dönme anlamında ortak bir noktaya sahiptirler: ya komünist devrimin ilk aşamasının geçmiş deneyimlerine – veya bunun tamamlanmamış, tek yönlü, ve nihayetinde yanlış bir anlayışına – dogmatik bir şekilde sarılmak, ya da geçmiş tüm burjuva devrim dönemine ve onun ilkelerine geri dönmek: 21. yüzyıl komünizmi kisvesi altında veya bunun adına, 18. yüzyılın (burjuva) demokrasisi teorilerine geri dönmek,

esasinda bu '21. yüzyıl komünizmini 'saf' ve 'sınıfsız' olduğu kabul edilen bir demokrasi – sınıflar var olduğu sürece gerçekte sadece burjuva demokrasisi, ve burjuva diktatörlüğü olması anlamına gelen bir demokrasi – ile eşit görmektir. Bir taraftan görmezden gelinen, modası geçmiş olarak yaklaşılan, veya bir dogma olarak reddedilen, (veya bir soyutlama olarak kabul edilen ve daha sonra pratik mücadeleyle alakasız görülerek, anlamsız bir 'komünizmin ABC'si' telakki edilerek köşeye atılan) eski, gerici devletin ortadan kaldırılması ve tasfiye edilmesi, radikal olarak farklı yeni bir devletin ortaya çıkmasının gerekliliğine yönelik tüm bu bilimsel komünist anlayış (ki bunun bedeli Paris Komünü döneminden bu yana tekrar tekrar milyonlarca ezilenin kanıyla ödendi) toplumun tamamını dönüştürmede ve insanlığın tamamını özgürleştirmede, eskiden ezilen kesimlerin çıkarlarını temsil etmektedir, aksi takdirde, devrimci mücadelenin kazanımları çarçur edilmiş ve ortadan kaldırılmış olacaktır, ve devrimci güçler yok edilecektir."

Bugün Komünist Olmanın Kıstası Bob Avakian'ı Savunmaktır

İbrahim Kaypakkaya'dan bize yadigâr kalmış anıt eserine baktığımızda, Marksist bilimin ve pratiğin kritik çelişkilerinin (mesela ustalarda rüşeym halinde, son derece tali planda olan milliyetçi kimi yaklaşımların; gerçeği büküp-siyasi hakikat yapmanın, işçi sınıfını şeyleştirmenin, tarihin tekerleğinin mutlak surette ileriye gideceği fikrinin, bunun ön ayak olduğu kendiliğindenlik nosyonunun, dünyadaki tüm siyasi ve iktisadi çelişkilerin itici gücünün sermayeler arası rekabetten kaynaklanan anarşi olduğu gerçeğini vb.) Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin, SSCB ve Çin'deki geriye dönüşlerin, sosyalist ülkelerde, Stalin ve Mao yoldaşların önderliğinde milli çıkarların dünya devrimine kurban edildiği anların, Türkiye'deki niteliksel değişimin, Kürt Milli Hareketi'nin 40 senede kat ettiği merhale ve bunun

Türkiye/Kürdistan toplumlarında neden olan siyasi/ideolojik ve askeri hususların, dünyanın son 50 senede içinden geçtiği süreçlerin tahlilini aramak her şeyden evvel İbrahim Kaypakkaya yoldaşa haksızlık olur.

Bu ve daha bir dizi çelişkinin cevabı Bob Avakian'ın mimarı olduğu Yeni Komünizm'de enine boyuna ele alınıp, tartışılmakta ve bir senteze dönüştürülmektedir. Oldukça kapsamlı Yeni Komünizm literatürünün yeni nesil İbocular ve devrimciler tarafından okunması elzemdir.

Zira bugünün dünyasında kapitalist emperyalist kampla siyasal İslamcı Cihadizm arasındaki kapışmada ortalama bir "İbocunun" takınacağı tavır ne olabilir? Ya Taliban'da, Hamas'ta veya Hizbullah'da bir anti-emperyalizm keşfedecek ya da Alevi köklerini ve Kemalist çakma sekülerliği hatırlayarak kerhen de olsa demokratik, çağdaş Batı'nın yanında yer alacaktır. Geçtim ortalama bir "İbocunun", Avakian'ın Marx'dan bu yana yapılmış en kapsamlı din eleştirisinden mahrum olmasını, gayet somut olarak bu konuya dair yaptığı "bu iki kamptan birini tercih etmek yek diğerini güçlendirir" tespitini bilmediği için doğal olarak siyasi arenada savunmasız kalacaktır.

Bir başka örnek üzerinde duralım. İklim krizi ya da emperyalist ülkelere büyük göçü ele alalım. Bu çelişkilerin altında yatan ana etmen kapitalizmin temel çelişkisinin önemli ancak başlıca olmayan hareket biçimi olan klasik bildiğimiz, "emek sermaye çelişkisi" midir? Şayet öyleyse hangi patron-işçi çatışması, dünya çapında ısının iki derece artması halinde insanlığın bir felaketle karşı karşıya gelmesine neden olmuştur? Peki emperyalist ülkelere kitlesel göçler, hangi grev ya da grevler zincirinin sonucudur? Bu çelişkileri ittiren ana unsur, emperyalist sermayeler arasındaki rekabetin beraberinde getirdiği anarşik dinamiktir. Bu anarşik dinamik kapitalist emperyalist bünyede arzu edilmedik, iklim ya da göç "metastazlarına" neden olmaktadır. Farzı mahal, Alman sermayesinin Co2 tüketiminde geri adım atması demek, Çin sermayesinin arayış açacağı anlamına gelir. Farzı mahal,

Suriye’de Rus emperyalistlerinin ya da Batılı emperyalistlerin feragat edecekleri sekter bir savaş, jeo-stratejik ve jeo-politik açıdan rakiplerden biri ya da birkaçının kaybı anlamına gelecektir. K r klenecek bu savaşın beraberinde getireceği g  dalgası ve sonuçları özellikle de Batılı emperyalistlerin arzu etmeyecekleri ama zorunlu olarak yaşamak durumunda kaldıkları bir dert yığını olarak durmaktadır. şimdi meseleleri bu şekilde ele alış, kavrayış ve tahlil kabiliyetini biz bugün Bob Avakian’a borçluyuz.

Gelelim faşizm meselesine. Dikkatli bir gözle okunduğunda İbrahim Kaypakkaya yoldaş, dünya komünist hareketinin faşizm tespitlerinden esasen dertlidir. Dertlidir  nk  Dimitrof’un faşizm tahlili, esasen burjuva demokrasisini kutsamaya kapı aralayan bir tahlildir. Evet, Kaypakkaya yoldaş Dimitrof’un bu tahlilini eserinde aktarmakla birlikte, aynı anda şu harikulade uyarıyı yapma gereği görür: “Bir komünist hareket için elbette iki gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olamaz. Komünist hareket, ikisini de duşman olarak görür; ikisini de devirmek için mücadele eder (...) Bilir ki, hâkim sınıflar arasındaki bu boğuşma, her an halka karşı bir birleşmeye d nuşebileceği gibi, bugün en gerici olan kliğin yerini yarın diğeri de alabilir.” Bu tespit, bu berraklık, Dimitrof’da yoktur. İbrahim Kaypakkaya’da vardır. Ama bu tespitiyle bağı içerisinde dertli olduğu ve cebelleştiği bir diğer konu ise devletin “faşist” olmasıdır. Oysa devlet kendi başına sadece ve sadece bir baskı aracıdır. Ya burjuvazinin ya da proletaryanın sınıf diktatörlüğünün karmaşık, ideolojik ve felsefi bir şeklidir. Burada sorulması gereken soru şudur. Burjuva diktatörlüğü faşist olursa mı devrilecek yoksa burjuva demokrasisi uygulanırsa da devrilecek midir? Aslında, “Komünist hareket, ikisini de duşman olarak görür; ikisini de devirmek için mücadele eder” diyen Kaypakkaya açısından cevap kesindir: “her ikisini de devirmek”! Ama “devletin” faşist olması halinde, iktidara kim gelirse gelsin faşizm uygulamasını zorunlu kılacaktır. Yoldaş Kaypakkaya buradaki teorik tespitin hakikatle çelişkisini gördüğü için bir kez

daha dertlidir. Haliyle onun için kimi zaman “yarı faşizm” kavramını kullanmayı gerekli görür. Her halükârda bu dertli tespit geride kalan 50 sene içerisinde faşizme karşı teyakkuza olan ortalama İbocunun, yapılan kimi reformlar karşısında abandone olmasına, yalpalamasına ya da hakim sınıfların “ılımlı” kanatlarıyla gönülden ittifaklar kurmasının neden olmuştur. Aksi halde yıllarca süren “seçim boykotları”na rağmen ortalama İbocunun sandığa gidip, Ecevit ya da Erdal İnönü’lü CHP için oy atması neyle açıklanabilir? Bu durum AKP’li yıllarla birlikte tavan yapmıştır. Ve bugün ortalama İbocunun CHP, DEM ya da TİP’e oy vermesi sıradan bir hadise haline gelmiştir.

Bob Avakian’ın Yeni Komünizmi’ne göre, “*Bir egemenlik biçimi olarak, faşizm burjuva demokrasisinin özü ile biçimi arasındaki çelişkiyi çözer, burjuva diktatörlüğünü olanca çıplaklığı ile uygulamaya koyar. Faşizm, kapitalist-emperyalist burjuva sınıfının diktatörlüğünün aleni uygulanmasıdır. Açık terör ve şiddete, toplumsal ve yasal hakların çiğnenmesine dayalı bir hâkimiyet biçimidir. Faşizm altında, devlet gücü ve fanatik birtakım serserilerin örgütlenmesi ve seferber edilmesi yoluyla türlü kesimlere, özellikle de ‘düşman,’ ‘istenmedik unsur,’ yahut ‘toplum tehdidi’ olarak nitelendirilen insanlara yönelik korkunç saldırılar gerçekleştirilir. Bununla eşzamanlı olarak –ve bu Nazi Almanyası ile Mussolini İtalyası örnekleri incelendiğinde de görülecektir– faşist bir rejim hâkimiyetini sağlamlaştırma maksadıyla hızlıca birtakım baskıcı uygulamaları pratiğe geçirme eğiliminde olacaksa dahi, nihai programını aşama aşama gerçekleştirmesi de hayli olasıdır. Bu bağlamda, sürecin türlü aşamalarında halkın bazı kesimleri baskı, sınır dışı edilme, ‘devşirme’, hapis ya da idam ile terörize edilirken, halkın diğer bazı kesimleri de eğer yapılanlara boyu eğer, karşı koymaktan ve direnmekten imtina ederlerse bu canavarlıklardan kurtulabilecekleri güvencesinin bulunduğunu düşünmeye sevk edilir.’”*

Bir kenar notu olarak, “Sen Biden’ı destekledin”

Bu uzun yazı aslında burada bitebilirdi. Ama bir husus var ki üzerinde durmamak “yorgun İbocuya” yapılmış bir haksızlık olacaktır.

Devrimci Komünist Parti, ABD 1975 yılında kurulmuştur ve o tarihten beri dünya çapında hayatta kalan ender gerçek komünist partilerden biridir. RCP, ömrü hayatında hiçbir eyalet ve federal seçime katılmamış, bilakis her seçimi sadece boykot etmekle yetinmemiş, her seçim kampanyasında aktif bir şekilde seçimlerin neden boykot edilmesinin gerektiğini aktif bir şekilde kitlelere giderek anlatmış bir partidir. Dahası bu parti, ABD’de bayrak yakmakla, düşmana açıktan meydan okumakla ün salmış bir partidir. Emperyalist ulusa, ulusal değerlere, “kurucu babalara” ihanet etmekte RCP’nin üstüne yoktur. Öyle ki, kurucu kadrolarının kimi ABD askeriyken Vietnam Savaşı’na katılmayı reddedip içeri atılıp, zindanda devrimci olmuş; kimi 1979’da Tahran’daki ABD Büyükelçiliğinin önünde ABD bayrağı yakıp, “burası bizim temsilciliğimiz değildir” diyecek kadar gözü dönmüştür. Kimi, Birinci Irak Savaşı esnasında savaşa katılmıyorum deyip, ABD Anayasa Mahkemesi önünde ABD bayrağını ateşe vermiştir...

Yasal olduğu halde, burjuva demokratik yasallığın “nimetlerini” elinin tersiyle iten bu partinin lideri Bob Avakian’a 1 Ağustos 2020’de ne olmuştur da “yorgun İbocunun” ağzına sakız ettiği, “Biden’e oy verme” çağırısında bulunmuştur?

THE TRUMP/PENCE REGIME MUST GO!

**In The Name of Humanity,
We REFUSE To Accept a Fascist America
A Better World /S Possible
A Talk by Bob Avakian**

İşte bunun cevabını gelin şimdi Bob Avakian'dan okuyalım:

“Trump/Pence rejimii devirmek için sadece oy verilmesine güvenmek neredeyse kesin olarak çok kötü, hatta feci sonuçlara yol açacak bir durumdur.

(...)

Bu faşist rejim tarafından neyin temsil edildiğini görmek gerekiyor, ayrıca Trump'ın sadece ona karşı oy kullanacak kişilerin oylarını bastırmaya çalışmakla kalmayıp aynı zamanda görevde kalmak için güçlü ve şiddetli bir baskı kullanmaya da hazırlandığını görmek gerekiyor. Bu rejimin HEMEN ŞİMDİ! (OUT NOW!) gitmesi gerektiği şeklindeki birleştirici talep etrafında şu an gerçekten büyük ve sürekli bir seferberlik kurmak kritik ve ivedi bir önem taşıyor! – Ve eğer durum gerektiriyorsa, seçimden sonra bile buna devam etmeye hazır olma yönelimi ile bunun yapılması gerekiyor.

Bu kritik zamanda bu rejimi iktidardan uzaklaştırmak için şiddet içermeyen ve uygun olacak her yoldan yararlanılmalıdır. Ve eğer Trump/Pence rejiminin devrilmesini talep eden kitlesel protestolara rağmen bu rejim oy verme zamanı geldiğinde iktidarda kalırsa –temel olarak buna dayanmadan- bu rejimin

gitmesi için gerekli tüm araçlar kullanılmalıdır ve bu süreç Trump aleyhine oy vermeyi de içermek durumundadır (eğer seçimin fiilen yapıldığını varsayarsak). Açık olmak gerekirse, bu durum kazanma şansı olmayan bazı adaylar için 'tepki oyu' vermek demek değildir, Trump'a karşı etkili bir şekilde oy kullanmak Demokrat Parti adayı Biden'e oy vermek anlamına gelir.

Bunun nedeni, Biden'ın (ve genel olarak Demokrat Parti'nin) aniden oldukları şeyden başka bir şey haline gelmesi değildir: bunlar sömürücü, baskıcı ve kelimenin tam anlamıyla ölümcül kapitalizm-emperyalizm sisteminin temsilcileri ve araçlarıdır. Seçim süreci, biz devrimci komünistlerin Burjuva Seçim Saçmalığı (BSS) olarak isyan ettiğimiz şey olmaya devam ediyor. Bu seçim süreci boyunca daha iyiye yönelik hiçbir temel değişikliğin gerçekleşemeyeceği ve genel ve bütün olarak, özellikle de bu sistem altındaki oylamanın bir yol olarak -ve dahası bunun tek yol olarak- görülmesi halinde bunun mevcut sistemi güçlendirmeye hizmet edeceği, anlamlı bir değişim yaratmayacağı bir durum söz konusudur.

Ancak bu seçim farklıdır...

Mesele Biden ve Demokratların 'iyi' bir şeyi temsil edip etmedikleri ya da temel anlamda Demokratların Cumhuriyetçilerden 'daha iyi' olup olmadığı değildir. Bu tarafların ikisi de iktidardaki siyasi partileri yönetiyor ve hiçbir aday en temel ve esas anlamda 'iyi' bir şey temsil etmiyor. Biden anlamlı bir şekilde Trump'tan 'daha iyi' değildir – bununla birlikte Trump da değildir ve faşist düzenin sağlamlaştırılması ve uygulanması açısından gerekli olan hareketin bir parçası olmadığı anlamına gelir.

Bu seçime, hangi adayın 'daha iyi' olduğu şeklindeki bir bakış açısıyla yaklaşmak söz konusu olanın gerçekten derin risklerini ve potansiyel sonuçlarını anlamamak demektir. Gerçek şu ki, bu seçimlerden yalnızca tek bir 'iyi' çıkabilir: Trump'a ve tüm faşist rejime kesin bir yenilgi yaşatmak. Bunu

yapmak, Trump/Pence rejimi tarafından temsil edilen her şeye ve bu sistemin tüm baskı ve adaletsizliklerine karşı mücadeleyi sürdürmeye devam etmek için **çok daha iyi koşullar yaratacaktır** ve dünya halklarına büyük bir hediye olacaktır.” (abç)

1975'ten beri kadrosundan taraftarına kadar devrimde ısrar etme prensibiyle eğitilmiş, donatılmış bir partinin bu kararı alması tabii ki kolay değildir. Dünyanın ve ABD'nin başına Biden'dan çok daha büyük bir felaketi getirmeye namzet Trump tehlikesi 3 Kasım 2020 seçimlerinde atlatılmıştır FAKAT BU TEHLİKE BİTMİŞ DEĞİLDİR. Önümüzdeki ABD seçimlerinde Trump'ın iktidara gelme olasılığı çok yüksektir. Bu işin bir yanıdır ve hep birlikte yaşayıp göreceğiz. Yalnız Trump'ın 2020'de seçimleri kaybetmiş olması felaketler skalasından bakıldığında “dünya halkları için büyük bir hediye” olmuş mudur? Ukrayna Savaşına başında Biden'ın bulunduğu ABD önderliğindeki NATO'nun bodoslama dahil olması ve Gazze Soykırımı'na RAĞMEN yine de EVET. Çünkü ABD içerisinde ve tüm dünyada Trump'ın nükleer silahlarla estireceği terörü anlamak, bilmek ve hayal etmek için insanın bir anda Hitler, Musolini, Mustafa Kemal, Şah Rıza Pehlevi, Humeyni, Saddam, İdi Amin, Marcos, Bolsenaro, Mudi ve Nethanyahu gibi faşist diktatörlerin TOPLAMININ suç dosyasını hatırlaması gerekir.

Bu işin bir yanı ve samimi olanlarla hala tartışılacak bir konudur. Öte taraftan şunların da bilinmesinde fayda var. Avakian'ın bu çağrısının ne öncesinde ne de sonrasında, RCP'nin yayınlarında, propagandasında Biden yanlısı bir tezahürat, ABD bayraklı bir propaganda, Demokrat Parti'ye yaranma ve yılışma, Demokrat partiyi ya da Biden'ı eleştirdi diye bir yazının yayınlanıp da sonra yayından kaldırılması gibi rezaletleri görmek hiçbir Avakian karşıtına nasip olmamıştır.

Öte yandan devrimin ve insanlığın sorumluluğunu sırtında taşıma bilincinde olan gerçek önderlerin aralarındaki mesafe uzaklığına rağmen, siyasetin aynı bam teline vuruyor olmaları

şayana dikkattir. İşte burada gelin İbrahim Kaypakkaya'nın Bob Avakian'ı destekleyen şu sözlerine kulak verelim:

*“Komünistler ister parlamenter maskeli olsun, ister bu maskeyi de bir kenara fırlatsın, faşist diktatörlüğün bütün biçimlerine karşı, en geniş burjuva demokrasisini savunurlar. Burjuva anlamda da olsa, en demokratik bir seçim sistemiyle seçilen bir parlamentoyu, proletaryanın serbest örgütlenme hakkını vb. faşist diktatörlüğe karşı savunurlar. Çünkü böyle bir diktatörlük, faşist bir diktatörlüğe kıyasla proletaryanın nihai hedefine ulaşması bakımından **daha elverişli şartlar yaratır**. Fakat burjuva parlamentosu ‘kitleler için vadesini doldurduğunda’, komünistler, en demokratik olanını bile kaldırıp bir kenara fırlatırlar.”* (abç)

Görüleceği üzere burada İbrahim Kaypakkaya'nın da Bob Avakian'ın da derdi: DEVRİM YAPMAKTIR. Her ikisi de sırtında yumurta küfesi taşıdıkları için, İbrahim Kaypakkaya yoldaş açısından mesele devrimin çıkarları açısından, “daha elverişli şartlar” iken Bob Avakian açısından da daha farklı olmadığı için o da “çok daha iyi koşullar” oluşturma derdindedir.

Evet bugün kendisini “İbocu” olarak görenlerin bütünü şüphesiz yukarıda eleştiriye tabi tutulandan oluşmamaktadır. Objektif olarak Maozim ikiye bölünmüş tersine dönmüştür. Ancak bütün çizgi problemleriyle beraber bugün kendisini bu cenahın bir parçası veya devamı olarak görmeye devam edip gerçekten de devrim isteyen azımsanamayacak sayıda insan da vardır. Bunlar yoldaşlarımız, mücadele dostlarımızdır. Onlarla tıpkı Avakian ve RCP’nin yıllar boyunca yaptığı gibi ilkeli bir zeminde tartışma yürütmeyi, bu dinamiğin devrimi ilerletici bir rol

oynamasını sağlamaya çalışmak devrimci bir görevdir. Yine aynı şekilde siyasette tayin edici olan ve buradaki eleştirilerin ana odak noktası olan hareketlerin nderlikleri ve bütün bu durumdan rahatsız olmaya devam eden, hala gerçek bir devrimi arzulayanlar arasında ayrışım izebilmeyi ve onlarla da ilkeli bir temelde devrim için tartışabilmek ve birleşebilmek de devrimci bir görevdir. Önümüzde yakıcı bir şekilde duran esas mesele bugün bir devrimin; zorunlu, mümkün ve arzulanabilir olmasıdır. Bu temel meseleyi unutmadan ve bunun bilinciyle; dedikodular temelinde değil çizgi temelinde tartışmayı derinleştirmekte keza bir başka hakikattir.

Biz Devrimci Komnistleriz

Editörün notu: Aşağıdaki yazı ABD’li devrimci komünistlerin sesi olan revcom.us sitesinde yayınlanan bir ağrı metnidir (<https://revcom.us/en/we-are-revcoms>). Bu ağrının Türkçesini sizlerle paylaşıyoruz.

Bu dünyanın bu haline dayanamayan herkese... bu kadar çok insana, insandan aşağı muamele edilmesinden bıkmış ve usanmış olanlara... “Herkes için özgürlük ve adalet” iddiasının acımasız bir yalan olduğunu bilenlere... iktidardaki (veya g peşinde koşanların) yalan vaatlerine ve tatlı sözlerine rağmen adaletsizliğin ve eşitsizliğin devam etmesinden dolayı haklı olarak fkelenenlere... işlerin nereye gittiği konusunda ve artık genç olmanın düzgün bir gelecekten ya da herhangi bir gelecekten mahrum kalmak anlamına geldiği gerçeğiyle acı çeken herkese... Çok daha iyi bir şeyin hayalini kuran, hatta bunun mümkün olup olmadığını merak eden herkese... baskının, sömürünün, yoksulluğın, çevrenin tahrip edilmediği bir

*dünyanın açlığını çeken herkese... gerçekten uğruna savaşmaya değer bir şey için savaşacak yüreği olan herkese: **SİZİN bu devrimin bir parçası olmanız gerekiyor.***

Devrimci önder Bob Avakian'ın ortaya koyduğu yeni *komünizmin* bilimsel yöntem ve yaklaşımını temel alarak, burada insanların maruz kaldığı tüm zulüm ve çılgınlıkların kaynağının bu *kapitalizm-emperyalizm sistemi* olduğunu ve tüm dünyada bu sistemin dünyadan silinmesinin zamanının çoktan geçtiğini net bir şekilde anlıyoruz. Bu, çevreyi hızla yok eden ve bu ülkeyi yönetenler ile onların Rusya ve Çin'deki rakipleri (hepsi de insan hayatını yok etme kapasitesine sahip nükleer silahlı kapitalist-emperyalist güçler) arasında insanlığı savaşın eşiğine getiren bir sistemdir. Bu aynı zamanda bu ülkede bizi yöneten kapitalist-emperyalistlerin 1860'lardaki İç Savaş'tan bu yana hiç olmadığı kadar derin bir şekilde bölündüğü ve ülkenin parçalandığı, bir kısmın doğrudan faşist bir yönetim biçimine doğru ilerlerken, diğer kısmının işlerin olağan korkunç gidişatı için savaştığı "ender bir zamandır". Bu derin bölünmeleri çözemezler ve bu sistemin işlediği "normal yol" temelinde "ülkeyi bir arada tutamazlar"-ve her halükârda bu "normal yol" baskı, yıkım ve insanlığın yok olma tehlikesi gerçekleriyle doludur. **Bu nedenlerden dolayı uğruna çalıştığımız bu devrim acilen gerekli ve daha da mümkündür.**

Bob Avakian bu derin gerçeği keskin bir şekilde ifade etmiştir: *Artık bu emperyalistlerin dünyaya egemen olmalarına ve insanlığın kaderini belirlemelerine izin veremeyiz. **Ve insanlığın böyle yaşamasına gerek olmadığı** bilimsel bir gerçektir. **Toplumu organize etmenin tamamen farklı bir yolu ve tamamen daha iyi bir dünya mümkündür.***

Şimdi önümüzde temelde iki zıt gelecek şekilleniyor: Korkunç Bir Şey veya Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey. Ve şu gerçek artık her zamankinden daha güçlü bir şekilde kendini ortaya koyuyor: Hangi geleceğe sahip olacağımız büyük ölçüde ne yaptığımıza bağlıdır.

Bu yüzden kararlıyız:

- Bu “nadir zamandan” yararlanarak gerçekten devrim yapmak için gerekli temeli geliştirmek ve bu canavar sistemin şiddet dolu uygulayıcılarını nihayet **yenmek**. Bu, bu devrim için şimdi, en çok ezilenlerden ve toplumun her kesiminden önce binlerde, sonra milyonlarda örgütlenmek ve bunu ülke çapında bir perspektifle tutarlı bir şekilde yapmak anlamına geliyor... siyasi olarak tüm toplumu etkileyerek ve halk kitlelerinin olaylara bakış açısını ve toplumdaki her kurumun nasıl tepki vermesi gerektiğini değiştirmek... bilinçli, örgütlü devrimci güçleri, devrime kazanılan milyonlarca insanla gerçek bir şansa sahip olmanın mümkün olacağı noktaya kadar geliştirip kazanmak.
- Bu sistemi, tüm baskıcı kurumlarıyla ve yürürlükteki ABD anayasasıyla-bu ülkenin kuruluşundan bugüne, köle sahipleri ve kapitalist sömürücüler tarafından yazılan ve temelde onların çıkarlarına hizmet eden, “özgürlük” kavramını bu vahşi sömürü ve öldürücü baskı sisteminin öldürücü sınırları içinde mümkün olanlarla sınırlayan bir belge- **birlikte ortadan kaldırmak**.
- Bob Avakian tarafından yazılan kapsamlı bir vizyon, sağlam bir temel ve somut bir plan sağlayan Kuzey Amerika’daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasası’na dayanan çok daha iyi bir sistem kurmak. Her türlü kölelikten, sınıf, ırk, cinsiyet ve toplumsal cinsiyete dayalı her türlü sömürü ve baskıdan, insanlığın bir kısmının diğerlerine tabi olduğu ve onlar tarafından tahakküm altına alındığı tüm ilişkilerden kurtulmak. Bu sosyalist sistem, bu ülkedeki kapitalist-emperyalist sistemin kökünü kazıyarak ve bir bütün olarak dünyadaki devrimci mücadeleyi destekleyerek, gerçekçi bir olasılık yaratacak ve halihazırda akut ve hızla ivme kazanan ekolojik krize çözüm bulmak için sistematik ve etkili bir şekilde hareket edecektir. Aynı zamanda, insanlar arasındaki savaşların, kapitalist-emperyalist sistemin

ve savaşların temelini oluşturan tüm sömürü ve baskı sistem ve ilişkilerinin ortadan kaldırılması nihai hedefiyle, nükleer silahların ortadan kaldırılması yönünde de harekete geçilmektedir.

Bunu gerçeğe dönüştürecek yöntem, strateji ve planımız mevcut.

Kendimizi yeni komünizmin bilimsel yöntemini esas alarak, **Devrim için İktidara Karşı Savaş ve Halkı Dönüştür**'ün stratejik yaklaşımını aktif olarak uyguluyoruz: kitleleri bu sistemin devam eden suçlarına direnmek için ayaklanmaya dahil etmek ve insanları hükümet içinde ve dışında ırkçı, kadın düşmanı ve LGBTQ karşıtı haydutların haklarına ve yaşamlarına yönelik saldırılara karşı korumayı... insanları, *bu şekilde yaşamak zorunda olmadığımız*, bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin burada ve dünyanın her yerinde kitlelerin maruz kaldığı tüm gereksiz acıların temel nedeni ve temel kaynağı olduğu bilimsel anlayışına kazandırmak ve çevrenin hızla tahrip edilmesi ve nükleer savaş tehlikesinin artmasıyla insanlığın varlığına yönelik büyüyen bir tehdit oluşturduğunu ve devrim yoluyla bambaşka, *çok daha iyi bir sistem ve dünyayı ortaya çıkarmamız gerektiğini ve yaratabileceğimizi gösteriyor*.

Bunu bir araya getiren ve geniş halk kitlelerine ve devrimin örgütlü güçlerine önderlik sağlayan revcom.us web sitesi ve Bob Avakian'ın devam eden stratejik önderliğini öne çıkaran YouTube programı *The RNL–Revolution, Nothing Less! –Show* mevcut.

Bu şekilde üç hazırlığı gerçekleştirmek için çalışıyoruz: *sahayı hazırlamak* (devrim için gerekli koşullar); milyonlarca *halkı* bu devrime *hazırlamak* ve bu devrimin başarıya ulaşması için gerekli olan yeni komünizme dayalı binlerden oluşan *önderliği hazırlamak*.

Ve bu yıl, bu stratejiyi gerçekleştirmenin önemli bir parçası olarak, toplumun her yerindeki insanların bu devrimi ve onun önderliğini bilmesi ve artan sayıda insanın bilgi sahibi olması ve devrimin bir parçası olmaya çekilmesi için “devrimi haritaya koymaya” kararlıyız.

Biz devrimci komünistleriz (Dev-Kom). Burada bahsettiğimiz tüm nedenlerden dolayı, bu gerçek devrim için ciddi bir şekilde çalışıyoruz ve bundan daha azına razı olmayacağız ve SİZİ bu özgürleştirici devrimin bir parçası olmaya çağırıyoruz.

Bob Avakian'ın Sosyal Medyasına Dair Bir Okuyucunun Mektubu: Binlerce Kişinin Şimdi Bunlara Girmesinin Önemli Sonuçları

Editör'ün Notu: Aşağıdaki yazı revcom.us web sitesine Şubat 26 2024 tarihinde girilmiştir. Çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız. Yazının orijinaline [buradan](#) ulaşabilirsiniz.

Sevgili revcom.us,

Devrimin gerekliliğini kabul eden bizler zamana karşı yarış içerisindeyiz. Şu anda binlerce insanı bu devrimin savaşçıları, insanlığın bilinçli kurtarıcıları olarak öne çıkarmamız gerekiyor. Bu binlerce kişi de fırsat ortaya

çıktığında -ki bu çok yakında gerçekleşebilir- bu devrimi mümkün kılacak milyonları öne çıkarmanın anahtarı olacak.

Bunun için mücadelenin bir parçası oldum ve neyle karşı karşıya olduğumuza, özellikle de Bob Avakian'ın liderliğinin karşı karşıya olduğumuz şeyi *değiştirmeye* yardımcı olma etkisi ve potansiyeline ilişkin bazı düşüncelerimi paylaşmak istedim.

İşte bir sorun: Şu anda insanlığın önündeki korkunç gelecek konusunda acı çeken birçok insan var. Bu önemli. Ancak bu dönemde, karşılaştığımız sorunların temelindeki sistemle ya da bu sistemi devirecek devrim ihtiyacı ve potansiyeliyle tek başlarına yüzleşmiyorlar. Bu tür insanların çoğu, herhangi bir tartışmada söylediklerimizi takdir ediyor, ancak dünya hakkında gerçekte ne düşündükleri ve ne yaptıkları konusunda kafaları hâlâ çoğunlukla başka bir yerde kalıyor.

Bununla ilgili bir sorun: İnsanların (bireylerin, bırakın insan gruplarını, hatta büyük insan gruplarının bile) devrimi ve BA'nın liderliğini nasıl ele aldıklarını **temel bir şekilde değiştirmemeleriyle** sonuçlanan iyi tartışmalar yapamayız. Zaman çok dar. Dünyayı radikal yollarla değiştirme sorununu **acil ve ciddi bir sorun** olarak ele alma **ihtiyacını** ve hatta **zorunluluğunu** onlara hissettirecek bir yaklaşım bulmamız gerekiyor.

Bence bu, insanlara çok daha önden- doğrudan- meydan okumak ve onlara hemen ne okumaları/ilgilenmeleri/yapmaları gerektiğini açıklamak anlamına geliyor. Eğer bu tür bir atılım yapmazsak ve işler genel idrakiyla devam ederse, ancak dönüşüm olmazsa, korkarım ki tüm müdahalelerimiz ve tartışmalarımız boşa gidecek. Çünkü şu anda “işlerin nasıl olduğunun” ağırlığı, insanların düşüncelerinde yapmaları gereken kırılmayı gerçekten güçlü bir şekilde ortadan kaldırıyor.

Bu büyük sorunu aklımda tutarak, BA'nın #1-#11 numaralı, şimdi [Gerçek Bir Devrim, Bu Zamanda: İktidar Sahiplerinin Bilmenizi İstemediği Şey](#) başlıklı sosyal medya gönderilerini yeniden

dinledim. Tüm bu insanların anında ve derinlemesine etkileşime geçmesi gereken şey budur!

Daha fazla okumadan önce, şimdi zaman ayırın ve dinleyin. Veya daha önce dinlediyseniz [dönüp hep birlikte tekrar dinleyin](#).

Hepsi birlikte ele alındığında bunlar, insanların duyması, anlaması ve uğruna savaşmanın parçası olması gereken şeylerin en güçlü özetidir! BA, neden bir devrime ihtiyacımız olduğuna ve devrimin gerçekte nasıl mümkün olduğuna dair en temel mesajı basit ve canlı yollarla hayata geçiriyor.

Ayrıca sizi bu liderin kim olduğu ve bu devrimin neyle ilgili olduğu konusunda derinlemesine bilgilendiren [BA Röportajları'nın](#) önemli ve canlı bir refakatçisidirler.

Bunlar, şu anda devrim yapma işinin ve mücadelesinin etrafında dönmesi gereken belli bir temel sağlıyor. Ve bence kitlelerle konuşmamız gereken temel argüman, [bu sosyal medya çalma listesi](#) ve BA Röportajları ile anında ve derin bir etkileşim içinde olmak olmalıdır.

Bu aynı zamanda bunların topluma büyük ölçüde yayılması anlamına da geliyor; duvarlara posterler asmak, trenlerdeki insanlara broşürler dağıtmak ve kitlesel protestolar. Gerçekten insanların bu konuya girmesi gerektiğini ve neden böyle olduğunu her yerde ortaya koyuyoruz.

Açık olmak gerekirse, bunların devrimci komünistlerin (Dev-Kom) yürütmesi gereken tüm ajitasyon ve mücadelenin yerini alacağını, büyük bir etkiye sahip olacağını ve gerçekten toplumun geneline ulaşacağını önermiyorum. Açıkça görülüyor ki, Devrim: Kazanmak İçin Gerçek Bir Şans ile Her Şey İçin Mücadele yazısında ortaya konan bütün bir stratejik yaklaşımın yerini almıyorlar ve BA'nın diğer önemli çalışmalarının yerini almıyorlar.

Ama şu anda, eğer insanları bu çalışmalara ciddi bir şekilde dahil edemezsek, diğer tüm çalışmalarımızın “kaybolacağını”

düşünüyorum. Bu, gelecekle ilgili endişeleri olsa bile, insanların olaylara nasıl uyum sağladığı (ve onlara nasıl uymaları söylendiği) konusunda dağılmayla sonuçlanacaktır.

Bu, sadece bu çalışmalarını “kontrol etmek” değil, hayatlarını değiştirmenin aciliyetini görmek için insanlarla vahşice mücadele etmemiz gerektiği anlamına geliyor. **HAYIR, sanki insanlığın geleceği bunu yapmaya bağlıymış gibi bunu onlara anlatmalıyız. Çünkü öyle!**

Bunu okuyan herkes ve ulaşabileceğiniz herkes, **bunun gerçekleşmesi için sorumluluk almanın bir parçası olmalıdır.**

Bu konudaki fikirlerinizi ve deneyiminizi getorganizedforrevolutiontour@gmail.com (Türkiye’de info@yenikomunizm.com, çn) adresine gönderin, böylece hepimiz birbirimizden öğrenebiliriz. Bu yeni [broşürü](#) geniş çapta kullanın. Arkadaşlarınızla, ailenizle ve ulaşabildiğiniz her yerde toplanan insanlarla tartışın.

Daha fazla materyal için revcom.us’ı (Türkçe kaynaklar için yenikomunizm.com, çn) takip etmeye devam edin ve lütfen bu konudaki düşüncelerinizi ve fikirlerinizi yazın.

Komünizmin Gerçeği: Demokrasi ve İfade Özgürlüğü–Belirleyici Faktör Ekonomik Temeldir!

Editörün notu: Aşağıdaki makale Farsça olarak *Atash/Fire* dergisi #145, Aralık 2023’te cpimlm.org adresinde

yayınlanmıştır. Revcom.us gönüllüleri tarafından tercüme edildi. Parantez içindeki kelimeler/ifadeler çevirmenler tarafından netlik sağlamak amacıyla eklenmiştir. Bölüm 1 ve Bölüm 2 daha önce revcom.us adresinde yayınlanmıştı. Makalenin Türkçe çevirisi Yeni Komünizm gönüllüleri tarafından yapıldı. 1. ve 2. Bölümü yenikomunizm.com adresinde yayımlandı.

Bu yazı dizisinin ana kaynağı Bob Avakian'ın *Democracy: Can't We Do Better Than That?* (Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım Ki?) isimli kitabı ve onun demokrasi/diktatörlük üzerine diğer çalışmalarıdır.

Önceki bölümlerde burjuva demokrasisinin özünde nasıl burjuva diktatörlüğü olduğunu tartıştık. Ayrıca demokrasi ideali ile gerçekliği arasındaki çelişkinin, burjuva demokrasisini reforme etmeye ve genişletmeye yönelik birçok küçük burjuva yanılsamasının ve teorisinin kaynağı olduğunu ve demokrasi de dahil olmak üzere herhangi bir devletin ve genel üstyapısının sınırlarının ekonomik temeli tarafından belirlendiğini inceledik. Bu bölümde, herhangi bir toplumsal sistemin ekonomik temellerinin “hakların” içeriğini ve parametrelerini neden ve nasıl belirlediğini ve özellikle de burjuva demokrasisinin en ünlü ve hayranlık uyandıran özelliklerinden biri olan “ifade özgürlüğünü” nasıl şekillendirdiğini tartışacağız. Son olarak, “burjuva hakkı”nın dar ufkunun ötesine geçmek için egemen sınıfın devrimci bir şekilde alaşağı edilmesinden ve kökten farklı bir diktatörlük/demokrasi inşa edilmesinden başka bir yol olmadığını göstereceğiz.

Bütün toplumsal sistemlerde (kapitalist sistem veya sosyalist sistem) üstyapı, altında yatmakta olan ekonomik altyapıya hizmet etmek zorundadır. Bu sadece bir teorik soyutlama değildir ancak çok somut bir anlamı vardır. Şayet uygulanan siyasalar ve eylemler ekonomik altyapıya karşıysa veya onun altını oyuyorsa bu düzensizliğe, kaosa ve bütün sistemin

bozulmasına neden olur. Şayet yasalar (ki bunlar siyasi üstyapının parçasıdır) temel mülkiyet ilişkileriyle çatışmaya girerse ekonomik altyapı tamamen dezentegre olur ve (kapitalist veya sosyalist olmasından bağımsız olarak) toplum işleyemez.

Örneğin, yaşamın temel ihtiyaçlarının şu anda kapitalist toplumda üretildiği gibi üretilmeye devam ettiğini, yani büyük çoğunluğunun kapitalistlerin sahibi olduğu fabrikalarda [veya tarım arazilerinde] ücret karşılığında emek güçlerini satan işçiler tarafından üretildiğini ve kapitalistlerin [özel olarak] sahip oldukları ve kontrol ettikleri ürünleri sattıklarını düşünün. O zaman, bu koşullarda, kimsenin ihtiyaçları için ödeme yapmak zorunda olmadığını ve herkesin üretilenlerden ihtiyacı kadarını alabileceğini söyleyen bir yasa çıkardığınızı hayal edin! Bunun saçma görünmesi ve kesinlikle uygulanamayacağı gerçeği, temel bir gerçekliğin ifadesidir: toplumun üretim ilişkileri (yani ekonomik altyapısı), yasalar da dahil olmak üzere ideolojik ve siyasi üstyapının [temel koşullarını belirler].

Ancak kapitalizmin ekonomik temeliyle çelişen tüm teoriler bu örnek kadar açık bir şekilde gerçek dışı değildir. Örneğin, servetin adil dağılımını, hatta üretim araçlarının [toprak, makineler, fabrikalar, vs.] eşit dağılımını öngören pek çok burjuva demokrasisi teorisi vardır. Örneğin, herkese çalışması için bir parça tarım arazisi verilebileceğini ve eğer birileri diğerlerinin önüne geçmeye başlarsa, artığın vergilendirilebileceğini ve yine eşit olarak yeniden dağıtılabileceğini söylüyorlar! Ancak sorun şudur ki, meta üretimi ve mübadelesi, bu kapitalist üretim tarzı temelinde, üretim araçlarından eşit pay alarak çalışmaya başlasanız bile, kaçınılmaz olarak eşitsizliğe ve toplumun kutuplaşmasına yol açacaktır. Buna ek olarak, eşit tarım arazilerinin hiçbir zaman kesinlikle eşit olamayacağı gerçeği vardır, çünkü bazı topraklar daha verimlidir, suya daha yakındır ya da daha iyi bir konuma sahiptir, vb. -bu toprakların ürünleri diğer

ürünlerle ve diğer ülkelerin çiftçileriyle rekabet halinde piyasaya sürülmelidir. Bu şekilde, değer yasası tüm bu ayrı üreticileri piyasa aracılığıyla birbirine bağlar ve onlara belirli bir kalite ve verimlilik standardı dayatır. Sonunda, er ya da geç, bu üreticiler arasında eşitsizlik gelişecek ve bu eşitsizlik, [mülkiyet] eşitliğini sağlamak için hükümetin müdahalesiyle, toplumdaki bölünmeleri, bazılarının silahlanıp üretimi genişletmelerini engelleyen hükümete karşı ayaklanacağı noktaya kadar derinleştirecektir!

Eğer bir hükümet bu sürecin eşitsizliğe yol açmasını engellemek istiyorsa, dünya pazarı için üretimi durdurmalıdır ki bu da kapitalist sistem çerçevesinde gerçekçi ve pratik değildir. Dolayısıyla ne kadar iyi olduğunuzun ya da politikalarınızın ve yasalarınızın ne kadar eşitliği teşvik etmek için yapıldığının bir önemi yoktur. Kapitalist meta üretimi ve mübadelesi çerçevesinde işlediğiniz ve emek gücünü metaya dönüştürdüğünüz sürece eşitsizlik üreteceksiniz.

Bu nedenle, “gerçek dünyada”, yani kapitalist toplumda, bir şirketin, işsiz kalan insanların (ve belki de ailelerinin) açlık ve evsizlik çekmesine neden olsa bile, onları istihdam etmenin karlı olmayacağı gerekçesiyle insanları işe almayı reddetmesi tamamen yasalıdır. Bu işsiz ve evsiz insanlar bir yeri işgal ederlerse ya da bir mağazadan para ödmeden yiyecek ve giyecek alırlarsa, devletin [yaptırım] aygıtı tarafından cezalandırılacaklardır – çünkü kapitalizmin ekonomik altyapısının işleyişine aykırı hareket etmişlerdir. İşte bu yüzden kira ya da ipotek ödemelerini yapamayan insanları tahliye etmek yasalıdır. Bir elektrik, su ya da gaz şirketi, faturalarınızı ödemediğiniz takdirde elektriğinizi, suyunuzu ve gazınızı kesebilir ve bu tamamen yasalıdır.

Özel mülkiyet ilkesine ve üretimde meta mübadelesine hizmet eden ve bunlara uygun olan bu yasalar, sadece mali ve ekonomik alanla ilgili yasalar değildir ve doğrudan üretim tarzını yansıtmazlar. Aksine, bazı yasalar; siyasi, kültürel ve askeri üstyapının korunmasıyla ilgilidir ve bunlar da altta yatan

Üretim ilişkilerinin korunmasına ve geliştirilmesine hizmet eder. Örneğin, “demokratik ülkelerde” çok övülen ifade özgürlüğü burjuvazinin diktatrlğyle çelişmez, aksine iki nedenden ötürü bu ereve içinde var olur ve bu ereve tarafından sınırlandırılır. Birincisi, egemen sınıfın kamuoyunun şekillendirilmesine hakim olması ve tekelinde tutmasıdır. Bu nedenle Marx ve Engels’in Komünist Manifesto’da yazdıkları bugün her zamankinden daha doğrudur: “Her ağın ya da her toplumun egemen fikirleri, her zaman egemen sınıfın fikirleridir.” İkinci olarak, egemen sınıf silahlı kuvvetlere hakimdir ve onları kontrol eder ve sistemlerine ciddi tehdit oluşturan fikir ve uygulamaları ezmek için kullanır.

Bu durum bugün gözlerimizin önünde gerçekleşiyor. İsrail’in Filistin’e karşı yürüttüğü savaş dünya çapında keskin bir kutuplaşmaya yol açtı. Milyonlarca insan sadece 40 gün içinde 11.000’den fazla insanın katledilmesine kayıtsız kalamadı ve sokaklar ve niversiteler protesto yerleri haline geldi. Ancak “burjuva demokrasilerinin” tepkisi, Filistin destekçilerinin ifade özgürlüğünü tanımak değil, sloganlardan mitinglere, Filistin bayrağı taşıtmaktan puşı takmaya kadar her şeyi yasaklamak oldu ¹ – medya ve sanal ağlar ise Filistin destekçilerinin haber ve görüşlerini büyük ölçüde çarpıtıyor ya da siliyor. Bunu büyük bir gayretle yapıyorlar çünkü İsrail Batı demokrasileri için önemli bir müttefik ve onu savunmamak sistemlerinin temel çıkarlarına sırt çevirmek anlamına geliyor.

Hamas’ı “terörist” bir grup olarak adlandırıyorlar, ancak ne İsrail ne de ABD ne de diğer emperyalizminin çıkarlarına hizmet edenler “terörist” olarak etiketleniyor. Her ne kadar toplumun Filistin meselesi etrafında kutuplaşması ve egemen sınıftaki bölünmelerin yoğunlaşması nedeniyle medyanın sessizliği azalmış olsa da, medya henüz ABD’nin bu konuda bir hakka sahip olup olmadığı sorusunu kamuya açık bir şekilde ele alamadı. Bu örneklerde gördüğümüz gibi, medyanın egemen sınıf tarafından kontrolü ve yönetimi, kapitalist toplumun üst

yapısında burjuvazinin diktatörlüğünün çok yönlü uygulamasının önemli bir yönüdür. Herkes için özgürlük ve eşitlik ne siyasi düşünce alanında, ne toplumsal ilişkilerde ne de ekonomik ilişkilerin temelinde mevcuttur. Tüm bu alanlarda yalnızca sınıf egemenliği vardır. Bu gibi zamanlar, ifade özgürlüğü hakkı içinde gizlenen burjuva diktatörlüğünü ortaya çıkarır.

Burjuva demokrasisi/diktatörlüğü çerçevesinde, ifade özgürlüğü kavramının kendisi de ekonomik temelden, meta üretiminden ve mübadeleden etkilenir ve “fikir pazarı” kavramı kapitalist mülkiyet ilişkilerinin bir ifadesidir. Burjuva hakları teorisyenlerinden John Stuart Mill, popüler olmayan fikirler de dahil olmak üzere herkes için ifade özgürlüğünü savunmuş ve herhangi bir teorinin argümanlarının sadece karşıtlarından değil, aynı zamanda o fikrin en iyi savunucularından da duyulması gerektiğini söylemiştir. Bu ifade ikiye ayrılabilir: Bir yandan John Stuart Mill’in savunduğu şey, bireylerin fikri mülkiyete sahip olma hakkıdır.² Thomas Jefferson (Amerikan demokrasisinin babası), fikir ve görüşlerin mülkiyetini bir tür özel mülkiyet olarak görmüş ve her türlü mülkiyetin korunmasını bir hükümetin en önemli görevi olarak kabul etmiştir.

Fikirler pazarında ifade özgürlüğü, herkesin kendi fikirlerinin sahibi olduğu anlamına gelir. Eğer yeni bir fikri varsa, “çalınmaması” için bu fikri halka açmadan önce kendilerine fayda sağlayacak bir şekilde (bir buluşun patentini almak gibi) “tescil ettirmeleri” gerekir. Fikir kamuya açıklandıktan sonra da en iyi fiyat için (bu değer doğrudan finansal olmasa bile) diğer fikirlerle “rekabet” etmek zorundadır. Bu süreçte önemli olmayan tek şey, fikrin gerçeğin daha iyi anlaşılmasına, dünyanın daha iyi anlaşılmasına ve insanların çoğunluğunun yararına olacak şekilde değiştirilmesine hizmet edip etmediğidir. Fikirler bu şekilde sahiplerinin mülkünden başka bir şey haline gelmez, böylece nesnel gerçeklikle karşılaştırarak onlara herhangi bir şekilde meydan okumak, fikrin yaratıcısına bir saldırı olarak

kabul edilir, çünkü önemli olan gerçek değil, “benim fikrim
“dir.”³

Öte yandan John Stuart Mill’in ifade özgürlüğü olarak savunduğu şey de komünist bakış açısından çok önemlidir ve hakikatin halk ve bizzat komünistler tarafından daha derinlemesine anlaşılması sürecinin hayati bir parçasıdır. Maddi gerçeklik düzeyiyle (ister toplumda ister doğada olsun) ilgili olan hakikat sürekli olarak hareket eder ve gelişir ve karışık fikirler ve bu fikirlerin en iyi savunucuları ile diyalog ve tartışma olmadan bilinmesi imkansızdır. Karşıt fikirlerin tartışılması, toplumda gerçeğin keşfedilmesi için büyük bir enerji yaratır; bu sayede doğru fikirler kendilerini yeniden kanıtlayabilir ya da kusurlarını düzeltebilir. Evet, herkes fikirlerini ifade edebilmek için -baskıdan ve düşünce ve fikirlerin özel mülkiyetinin esaretinden- özgür olmalıdır. Ancak bu sadece birkaç birey için özgürlük değildir. Her şeyden çok, geniş halk kitleleri bu süreç aracılığıyla, çeşitli ve daha derin yönleriyle olaylar ve dünya hakkındaki hakikate ulaşmakta özgür olmalı ve bilimsel bilgiyi arama ve hakikati keşfetme konusunda güçlendirilmelidir. İnsanlar ancak bu şekilde gerçekten topluma liderlik edebilirler.

Sorunun bir diğer boyutu ise John Stuart Mill’in teorisindeki “sınırsız ifade özgürlüğünün” aslında hiçbir zaman var olmamasıdır. Belirli fikirleri yasaklayan bir politika olmasa bile, zaman ve kaynaklar üzerindeki nesnel kısıtlamalar nedeniyle dünyadaki tüm fikirler ve bakış açıları medya ve yayınlarda eşit şekilde yansıtılamaz. Gerçekte, kapitalist sınıflı toplumda olan şey, egemen sınıfın çıkarlarına uygun fikir kümelerinin rekabet etmesi ve bu süreçte liderliğin olmadığı iddia edilmesidir. Ancak sosyalist toplumdaki program, nesnel sınırlamaları göz önünde bulundurarak, çok çeşitli ve çelişkili fikirleri yansıtmaktır. Bu süreç, herhangi bir noktada devletin ya da hatta komünist partinin menfaatine olacak şekilde değil, mümkün olan en üst düzeyde gerçeğe ulaşmaya hizmet edecek şekilde yönetilir. Doğru olan

her şey sonuçta proletaryanın çıkarınadır.

Söylemeye gerek yok ki, burjuva demokrasilerinde tüm yasalar ve sivil haklar egemen sınıfın diktatörlüğünü sağlamlaştırmak ve istikrara kavuşturmak üzerine kurulu olsa da, aynı yasalar polis, mahkemeler ve genel olarak yetkililer tarafından da yorumlanmakta, değiştirilmekte ve insanlara karşı kullanılmaktadır. Örneğin “toplanma özgürlüğü” anayasada⁴ tanınan ancak pratikte ayaklar altına alınan tek ülke İslam Cumhuriyeti değil. Jina ayaklanması sırasında yüzlerce kişi öldürüldü ya da kör edildi, binlercesi de tutuklandı. ABD’de yasalar bir Siyahın silah taşıma ve kendini savunmak için kullanma hakkını bir beyazınkiyle aynı şekilde tanımaktadır. Ancak, silahlı bir Siyah bir polisle karşı karşıya gelirse, büyük olasılıkla hayatını kaybedecek ve polis tarafından öldürülmesi büyük olasılıkla “haklı cinayet” olarak değerlendirilecektir. Baskı, ister fikirlerin bastırılması biçiminde, ister güvenlik ya da askeri güçler tarafından [fiziksel] baskı şeklinde olsun, sınıf diktatörlüğünün varlığını gösterir ve bu sınıf diktatörlüğünün omurgası, ordusu ve askeri güçleridir. Bu nedenle “barışçıl devrim” diye bir şey olamaz.

Devrim, toplumun ekonomik temelinin ve üstyapısının dönüştürülmesi anlamına gelir; bu da egemen sınıfın yerine başka bir sınıfın geçmesini gerektirir. Tarihte hiçbir dönemde bir egemen sınıfın, kendisini ortadan kaldırmak isteyen sınıfa gönüllü olarak “yerini bıraktığı” görülmemiştir. Devrim, bir egemen sınıfın yerine başka bir sınıfın geçmesi anlamına gelir. Bu çağın devrimi, komünist devrim için de bu gereklidir. Ancak proleter devrimin amacı, 18. yüzyıldaki burjuva devrimlerinin amacının aksine, tüm sömürü ilişkilerini, tüm baskıcı iş bölümlerini ve toplumun sınıflara bölünmesini temsil eden tüm siyasi kurumları ve [geleneksel] fikirleri ortadan kaldırmaktır.⁵

Burjuva demokrasisinin/diktatörlüğünün gerçek mahiyeti

hakkında ortaya çıkan her şeye rağmen, bugün yaşadığımız tüm baskı, sömürü ve savaş ve soykırımın kökeni, “demokratik hakların” maddi/esas temellerinden ve burjuva demokrasisinin ufkundan ayrı değildir. Herkes için demokrasi, herkes için ifade özgürlüğü, sömürenlerle sömürülenler arasında eşitlik hiçbir yerde yoktur ve hiçbir zaman da olmamıştır. Kapitalizm-emperyalizm sistemi içerisinde hiçbir zaman şu anda sahip olduğumuzdan daha iyi bir dünyaya sahip olamayız. Ama artık gerçek bir devrimle bambaşka bir sistemde yaşamak mümkün. Ancak dünyadaki insanların çoğunluğu için devrim hâlâ yabancı bir şey ve birçoğu, iklim değişikliği ve nükleer savaş tehdidi insanlığın varlığını ciddi şekilde tehdit ederken bile, daha fazla ve daha iyi “demokratik haklar” elde etmek için savaşmakla meşgul olmayı tercih ediyor.

Bir sonraki sayıda, sosyalist toplumda çok daha üstün bir demokrasi/diktatörlük türüne ve niteliksel olarak farklı bir özgürlük türüne sahip olsak da, bunun burjuva demokrasisinin/diktatörlüğünün bir genişlemesi ya da iyileştirilmesi olmayacağını tartışacağız.

Çevirmenlerin son notu:

Metinde geçen aşağıdaki bilimsel terimlerin temel bir açıklaması için – 1) üretim araçları 2) meta üretimi 3) değer yasası – lütfen Bob Avakian’ın [“Metalar, Kapitalizm ve Bu Sistemin Korkunç Sonuçları: Basit Bir Açıklama”](#) başlıklı makalesine bakınız.

Komünizmin Gerçeği, Demokrasi Gerçeği ve Demokrasi İdeali (Bölüm 2)

Editörün notu: Aşağıdaki makale Farsça olarak *Atash/Fire* dergisi #144, Kasım 2023'te cpimlm.org adresinde yayımlandı. [Revcom.us](http://revcom.us) gönüllüleri tarafından İngilizceye çevrildi. Çevirmenlerin notları parantez içindedir. Makalenin İngilizce 1. bölümü 2 Ekim 2023'te revcom.us adresinde yayımlandı. Makalenin Türkçe çevirisi Yeni Komünizm gönüllüleri tarafından yapıldı ve 1. Bölümü yenikomunizm.com adresinde yayımlandı.

Bölüm 2

Bu yazı dizisinin ana kaynağı Bob Avakian'ın *Democracy: Can't We Do Better Than That?* (Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?) adlı kitabı ve demokrasi/diktatörlük üzerine diğer çalışmalarıdır.

Bu dizinin 1. Bölümünde, her demokrasinin ve devletin sınıfsal bir içeriğe sahip olduğunu ve sınıfsal içeriğinden bahsetmeden demokrasiden bahsetmenin anlamsız olduğunu tartışmıştık. Ayrıca burjuva demokrasisinin aslında kapitalizm, yani kapitalist baskı ve sömürü (özellikle kapitalizm-emperyalizm) temelinde kurulan burjuva diktatörlüğü olduğunu söylemiştik. Ve demokrasinin aslında sadece egemen sınıf saflarında uygulandığını, diktatörlüğün ise ezilen sınıf ya da sınıflar üzerinde uygulandığını söylemiştik. Askeri güç, bir sınıfın diğeri üzerindeki tahakkümünün yoğunlaşmış ifadesidir; ordu, egemen sınıfın güç kullanma tekeline temsil eder. Parlamento [veya Kongre] ve seçimler de dahil olmak üzere diğer tüm kurumlar şiddetin kullanılması tekeline göre talidir veya ona tabidir ve hatta gerektiğinde vazgeçilebilir. (Buna rağmen insanlar genellikle demokrasiyi [parlamento ve seçimler] ile

özdeşleştirmektedir).

Kısacası, devlet aygıtı -özellikle silahlı kuvvetler, ama aynı zamanda mahkemeler ve hukuk sistemi, idari bürokrasi, vs.- tek bir sınıfın, toplumun ekonomik ilişkilerine hakim olan bir sınıfın elindedir. Bu devletin ürettiği fikirler ve değerler, “eşitlik” gibi fikirler bile bu ekonomik altyapının ihtiyaçlarına karşılık gelir ve tüm bireysel haklar bu sistemin çerçevesi tarafından sınırlandırılır. Dolayısıyla, ne burjuva demokrasisinin devlet aygıtı ne de başka herhangi bir devlet (demokratik devlet/sosyalist diktatörlük dahil) tarafsızdır.

2. Bölüm’de demokrasiye ilişkin mevcut yanılsamaları inceleyeceğiz ve aynı zamanda demokrasi gerçekliğinin keskin çelişkisini demokrasi idealiyle uzlaştırmaya çalışan teorisyenlerin argümanlarına da bakacağız.

Bu yanılsamaların, burjuva demokrasilerinin işlediği, bugün çevrenin tahrip edilmesini de içeren insanlığa karşı suçlara göz yumma pratiğinde önemli bir rolü var. Batılı demokrasilerin tamamı İsrail ordusunun Gazze halkına karşı yürüttüğü soykırım savaşını kayıtsız şartsız savundu. Hamas’ın 7 Ekim 2023’te İsrailli muharip olmayanlara yönelik saldırılarını demokrasinin önünde bir engel olarak görüyorlar; ki bu demokrasi, Auschwitz krematoryumlarından çok daha gelişmiş bir teknoloji kullanılarak Dünya gezegenindeki 2,5 milyon insanın öldürülmesini gerektiriyor!

Demokrasinin yadsınamaz gerçekleriyle karşı karşıya kaldığımızda yanılsamalardan biri, demokrasinin mükemmelleştirilebileceğine, onun henüz başaramadığımız ama ilerlemeye devam etmemiz gereken bir ideal olduğuna olan inançtır. Bu, demokrasi savunucularının, büyük burjuva demokrasilerinin inkar edilemez suçlarıyla karşı karşıya kaldıklarında kullandıkları argümanlardan biridir. Evet, demokrasi adına pek çok korkunç şey yapıldığını söylerler “ama” diye eklerler: “tüm kusurlarına rağmen demokrasi hâlâ

mümkün olan en iyi yönetim şeklidir'''. Bu düşünce biçimi özellikle şiddetli baskıcı otoriter rejimlerin (Şah Pehlevi rejimi ve İslam Cumhuriyeti yönetimindeki İran gibi) yönettiği ülkelerdeki insanlar arasında popülerdir.

[İran'daki] Jina ayaklanması sırasında birçok genç insanın demokrasiyi idealize etme eğilimine tanık olduk. Örneğin, [merhum] Sarina Esmailzadeh'in İran ve Etiyopya'daki durumu ABD'deki Los Angeles ile karşılaştıran ve "Los Angeles "a ulaşmanın ulaşılması gereken ideal olduğu sonucuna varan sözlerini dinleyin.¹ Ancak bu yüzeysel bakış, İran/Etiyopya ve Los Angeles'ın aynı madalyonun iki yüzü olduğunu asla ortaya koyamaz. Burada "Los Angeles "ı tırnak içine alıyoruz, çünkü Los Angeles şehrinin kendisi, efsanevi zenginliğe sahip bir azınlığa ev sahipliği yapan bir avuç kapalı site ile yol kenarlarında kilometrelerce uzanan evsiz kampları arasındaki zıtlıkta görülebileceği gibi, çarpıcı yoksulluk ve zenginlik kutupları içermektedir. Ya da başka bir örnek vermek gerekirse, Belucistan'da [İran'ın bir bölgesi] yükselen slogan, "Ne Monarşi ne de Teokrasi! [Demokrasi ve Eşitlik İstiyoruz!]" sloganı, Şah ve şeyhler [mollalar] tarafından onlarca yıldır sürdürülen baskı ve sömürüye alternatif olarak demokrasiyi öneriyor.]

Bu örnekler, insanların İslam Cumhuriyeti gibi mutlak hukuk dışı güç kullanan otoriter ve faşist/dinci hükümetlerin muazzam baskısı altındayken böyle bir çözüme ulaşma ve kendi baskı ve sömürülerini yüzeysel olarak Avrupa ve ABD'deki "dünyanın öteki tarafı" ile karşılaştırma yönündeki kendiliğinden eğilimlerini göstermektedir.

Ancak, insanları sorunun gerçekliğini anlamaktan alıkoyan bu bilim dışı kendiliğinden eğilime ek olarak, teorileştirmeleri bu ölümcül, bilim dışı tutumu "haklı çıkaran" ve tarihi kendi çıkarları için analiz etmek için araçsalcı mantığı kullanan başkaları da var. Hatta demokrasi mücadelesinin İslam Cumhuriyeti'ni yıkmak için sadece bir "ilk adım" olduğunu ve

buna dayanarak “daha sonra” daha yüksek hedeflere ulaşılabileceğini vaat ediyorlar.

Demokrasinin Kalıcı Olarak Genişletilmesi ve Geliştirilmesi Kavramı

Demokrasinin mükemmel olmasa bile en azından mükemmelleştirilebilir ve genişletilebilir olduğuna dair argümanlardan biri, antik çağlardan günümüze demokrasinin gelişim tarihinin Yunan şehir devletinden günümüzün demokratik devletlerine uzanan düz bir çizgi olarak [yanlış] anlaşılmasına ve [bu süreçte] toplumun daha önce dışlanmış veya ayrımcılığa uğramış kesimlerini – köleler, kadınlar, yoksullar vb. dahil edecek şekilde genişlemesine dayanmaktadır. Buradan da bugün aynı tarihsel yörüngede ilerlememiz, demokrasiyi henüz demokratik olmayan ülkeleri de kapsayacak şekilde genişletmemiz ve demokratik ülkelerde de göçmenlere, queerlere ve diğer dışlanmış nüfuslara demokratik hakları genişletmeye ve onları burjuva toplumuna entegre etmeye çalışmamız gerektiği sonucuna varıyorlar. Ancak ne yazık ki, insan toplumlarının tarihsel evrimine ilişkin bu anlayış diyalektik materyalizme aykırıdır: Başka bir deyişle, bilim dışı ve gerçekliğe aykırıdır.

Bu tür argümanlar yeni değildir. İlk olarak 19. yüzyılda **Fransız demokrat Alexis de Tocqueville** tarafından ortaya atılmıştır. “Sahne artık değişti” diye yazıyor Tocqueville. “Rütbe ayrımları yavaş yavaş ortadan kalkıyor; bir zamanlar insanlığı ayıran engeller yıkılıyor; mülkiyet bölünüyor, iktidar birçok kişi tarafından paylaşılıyor, zekanın ışığı yayılıyor ve tüm sınıfların kapasiteleri eşitliğe doğru yöneliyor. Toplum demokratikleşir ve demokrasi imparatorluğu yavaş ve barışçıl bir şekilde kurumlara ve geleneklere dahil edilir. ” ²

Bu güzel resmin “küçük” bir kusuru var: **Hiç doğru olmaması** – o

zaman da doğru değildi ve şimdi de doğru değil! Burjuva devrimlerinden sonra feodalizmin çözülmesiyle gerçekleşen şey, demokrasinin sınıf ayrımı olmaksızın genişletilmesi değil, feodal sömürü ilişkilerinin yerini alan kapitalist sömürünün temel ilişkilerinin genişletilmesiydi. [Bu, toplumsal statüden bağımsız olarak halkın daha da genişleyen egemenliğinin bir ifadesi değil, temel ekonomik sistem (kapitalizm ve daha sonra kapitalizm-emperyalizm sistemi ya da küresel kapitalizm) üzerindeki egemenliğini sağlamak ve güçlendirmek nihai amacıyla burjuvazinin proletarya ve diğer ezilenler üzerindeki diktatörlüğünün bir ifadesi ve gerekli bir bileşeni olarak demokratik süreçlerdi.]

Bununla birlikte, “sahne değişikliğinin” bir dereceye kadar, burjuva devrimleri yoluyla insanın toplumsal örgütlenmesinde bir sıçramanın sonucu olduğu ve bunun da üretici güçlerin gelişiminin feodal üretim tarzıyla antagonistik bir çelişki içine girmesinin bir sonucu olarak ortaya çıktığı unutulmamalıdır. [Bu sıçrama] siyasi üstyapıyı ve onun ekonomik temellerini kökten değiştirdi ve asla kademeli ve düz bir süreç olmadı.

Peki, “demokrasiyi geliştirme” kavramını demokratik dünya görüşü için bu kadar önemli kılan nedir? Bob Avakian’ın yazdığı gibi, demokrat entelektüel,

...mevcut toplumsal sistemin varolmaya devam etmesini ancak en kötü aşırılıklardan arındırılmasını, reformlara yer açılmasını ve kurulu düzeni havaya uçurma ve mevcut tüm toplumsal ilişkileri altüst etme tehdidinde bulunmadıkları sürece ezilenlerin taleplerinin karşılanmasını ister. ³

Ancak bu [orta] tabakanın arzu ve istekleri ne olursa olsun, gerçek şu ki bu tür bir demokrasi (ve kapitalist sistem altındaki tüm demokrasi çeşitleri) şiddetli “aşırılıklara” gitmeden, acımasız sömürü, kriz, savaş ve çevresel yıkım olmadan var olamaz. Eğer zamanın belirli noktalarında ve bazı emperyalist ülkelerde belirli haklarda bir genişleme

sağlanmışsa – örneğin kadınların konumunda – bu demokrasinin genişleyen doğasından kaynaklanmamıştır, hatta sadece kadınların ve grupların daha fazla hak elde etmek için verdikleri mücadelenin bir sonucu da değildir. Soruna bu bakış açısı, bu “mücadele imkanını” yaratanın demokrasi olduğunu varsaymaktadır. Aynı görüş Küresel Güney ülkelerine uygulandığında, bu ülkelerin demokrasi ve daha fazla hak elde edememelerinin nedeninin yeterince mücadele etmemeleri olduğu gibi şovenist bir sonuca ulaşmaktadır! Belirli haklar genişletilmiş olsa da, bunun başlıca nedeni bu ülkelerin emperyalist kapitalist sistemdeki ayrıcalıklı konumlarıydı ve bu da dünyanın geri kalanının sömürülmesine dayalı bir ekonomik ve siyasi istikrara izin veriyordu; bu, Hindistan’dan Brezilya’ya ve İran’a kadar Küresel Güney demokrasilerinde mümkün olmuş ya da olacak bir şey değildir.

Daha geniş bir bağlama baktığımızda, devrim tehlikesinin ve dünyadaki sosyalist ülkelerin varlığının önemli bir etkisi olduğunu, [büyük] demokrasilerin yönetim organları üzerinde kendi sistemleri çerçevesinde bazı haklar vermeleri için baskı oluşturduğunu görüyoruz – böylece insanlar [gerçek] sosyalizmle karşılaştırıldığında geri kalmışlıklarını görmeyecekler. Bunun olumsuz bir örneği, Black Lives Matter gibi büyük halk protestolarına rağmen, ABD’deki Siyahların durumunda herhangi bir iyileşme olmamasıdır. Aksine, sistemin küresel ölçekte yaşadığı krizlerin baskısı altında, Cumhuriyetçi faşizm güç kazanmış ve daha önce verilen ve yürürlükten kaldırmayı planladıkları haklara karşı sistematik saldırılar başlatmışlardır.

Demokrasi İdeali ile Demokrasi Gerçeği Arasındaki Çelişki

Bu sorunun köklerinden biri, yukarıda belirtilen tüm gerçeklere rağmen, demokrasi idealinin “demokrasilerin” fiili pratiği tarafından çürütülmesine rağmen, çoğu insanın hala “saf demokrasiyi” ideal olarak görmesidir. Bir yandan, hem

evrensel ve ebedi ilkeler sunan demokrasi teorisyenlerinin yazıları hem de demokrasi adına hüküm süren burjuva zalimlerin uğraşları ile dolup taşıyoruz. Öte yandan, bu demokrasilerin egemenliği altında ve onlarca yıldır en üst pozisyonları ellerinde tuttukları dünya altında yaşamının gerçekliğine sahibiz. Bu çelişki, sistemi teşhir etmek ve ona karşı mücadele etmek için önemli bir kaynak olsa da, bizzat [çelişkinin] kendisi, demokratik sistemin “mükemmelleştirilebilirliği” veya henüz gerçekleşmemiş demokratik ideallerin “gerçekleşmesi” konusunda yinelenen bir yanılsama kaynağıdır.

Bunun bir sonucu, burjuva demokrasisinin radikal varyantlarının, sistem muhalifleri ve hatta demokrasinin idealleştirilmesini merkezi bir bileşen olarak içeren sosyalist eğilimler arasında sürekli olarak birbiri ardına ortaya çıkmasıdır. Sosyalist devlet de [proletaryanın] bir demokrasisi/sınıf diktatörlüğüdür. Ancak bu demokrasi devletin ve sınıfların çözülmesine (yani kendisinin çözülmesine) doğru ilerlemezse, komünist bir dünyaya doğru ilerlemezse, sosyalizmi kendinde bir amaç olarak görürse, sosyalist niteliğini kesinlikle kaybedecektir. (Bu konuyu gelecek yazılarımızda tartışacağız).

Bahsettiğimiz gibi, dünyanın çarpıklığı ve dengesizliği (yani dünyanın emperyalist ülkeler ve emperyalizmin egemen olduğu ülkeler olarak bölünmesi) ve kapitalizmin küreselleşmesi sonucu emperyalizm çağının gelişi, güçlü demokrasiyi geliştirme ve onu idealleştirme konusundaki yanılsamaları körükleyen güçlü bir maddi güçtür. Bu çelişkinin dünyadaki siyasi rolü önemlidir ve dünyanın mevcut çarpıklığı içerisinde düşünceleri, hatta karşıtlıkları ve mücadeleleri şekillendirmek gibi bir rolü vardır. Bu durumda emperyalizmin siyasi ve ideolojik sonuçları çok katmanlı ve çok yönlü olmuştur. Bir yandan, emperyalist ülkelerde (on yıllardır var olan) “normal zamanlar”, proletaryanın bir kesiminin “aristokrasisini” doğurmuştur; koşulları umutsuz olmayan,

radikal değişimden ziyade genişletilmiş demokratik haklar için pazarlık yapan bir işçi tabakası. Öte yandan, emperyalizmin egemen olduğu ve koşulların sürekli olarak umutsuz olduğu ülkelerde insanlar genellikle devrimci değişim isterler, [ancak] umutları ve hayalleri birinci grubun konumu ve ayrıcalıkları tarafından şekillendirilir ve renklendirilir. Bu durum emperyalist ülkelerde siyaset ve ideoloji alanında sosyal demokrasiye, tahakküm altındaki ülkelerde ise burjuva-demokratik milliyetçiliğe doğru belirgin bir eğilime yol açmıştır.

Temelde bu siyasi ve ideolojik eğilim, küçük ölçekli kapitalistlerin ve mülk sahiplerinin bakış açısını yansıtmaktadır. Onların demokrasi idealleri servetin ve iktidarın ufak bir azınlık için olmadığı bir devlettir. [Servetin bu şekilde yoğunlaşması] bir tür yolsuzluk ya da bir zamanlar uygulanan ya da en azından denenen demokrasinin ihlali olarak görölmektedir. Küçük burjuva demokrasi ideali, bu görüşü öne sürenlerin hepsinin, hatta çoğunun küçük ölçekli mülk sahibi olduğu ya da yalnızca kendi çıkarlarını gözettileri anlamına gelmez. [Bu bakış açısı] zenginlik ve iktidarın birkaç kişinin elinde toplandığında, bunun kaçınılmaz olarak kötüye kullanılacağını anlayan entelektüellerin düşünceleriyle örtüşmektedir. Bu sınıf emperyalist tekeller döneminden erken kapitalizm dönemine geri dönmek istiyor. Ancak tekellerin gelişmesine yol açanın tam da ilkel kapitalizmin işleyişi ve dinamikleri olduğunu, emperyalizmin bizzat kapitalizmin temellerinden büyüdüğünü anlamaktan yoksunlar.

Bu sorunun bir başka yönü de küçük burjuvazinin kendi deyimiyle “saf demokrasiyi” sınıfların ötesinde görmesidir. Kendi çıkarlarını tüm sınıfların çıkarları olarak görürler. Bu nedenle, her bireyin kendi alanında “doğrudan demokrasiyi” uygulayabildiği düzenlenmiş kapitalizmi herkesin yararına görürler! Bu tür özgürlük, eşitlik ve hak kavramları küçük meta üreticilerinin konumuna tekabül etmektedir.

Bu dünya görüşünün merkezinde ne var? Meta sahibi olarak kimlikleri aynı zamanda sermayenin emirlerine ve sermaye birikiminin itici güçlerine tabi olan insanların atomizasyonunu yansıtan bireysel egemenlik – “kendi alanını kontrol etme”- idealidir. Yani, bu ideal gerçekte dünya insanların çoğunluğu tarafından ulaşılamazdır (her ne kadar çoğunluğun kendisi böyle düşünmese de).

Dolayısıyla sorun “gerçek demokrasi”, “gerçek insan hakları” ya da “gerçek eşitlik”in henüz hiçbir yerde uygulanmamış olması değil, Bob Avakian’ın da işaret ettiği gibi, sınıfsal içeriğinden bahsetmeden demokrasiden bahsetmenin anlamsız ve daha da kötü olmasıdır. Avakian, tüm bu burjuva idealleri ve ilkeleri hayata geçirilse bile [BA’dan alıntılacak olursak]

Sonuç bugünküyle aynı olacaktır. Yani bir azınlık, çoğunluğu sömürebilmek için her fırsatı değerlendirecek ve bu sömürüyü sağlamak için doğrudan zor kullanarak bu ilişkileri sürdürecektir, uygulayıcılar çalıştıracak, böl ve yönet politikalarına başvuracaktır. Yani herkese fırsat eşitliği ilkesi tam ve tutarlı bir şekilde uygulandığı takdirde başka bir sonuç elde edilemeyecektir. Başka bir deyişle, elimizde şu anda sahip olduğumuz, toplumsal eşitsizlikleri ve proletaryanın sömürülmesini içeren burjuva toplumundan başka bir şey olmayacaktır. Sömürüyü ortadan kaldırmanın yanı sıra toplumsal eşitsizliğin de ortadan kaldırılmasını içeren başka bir sonuca ulaşmak için, burjuva toplumunun ideallerinin ve ilkelerinin ve onun ifadesi olan maddi koşulların ötesine geçerek onu devirmek gerekir. Burjuva devletini devirmek ve Marx’ın “burjuva hakkının dar ufku” (herkes için eşit fırsat) dediği şeyin ve onu yansıtan ve mümkün kılan tüm ekonomik ve diğer toplumsal ilişkilerin ötesine geçmek gerekiyor.

Marx’ın dediği gibi, demokrasinin idealleştirilmesi de dahil olmak üzere, ölümlerin ölümlerini gömmesine izin vermenin zamanı çoktan geldi de geçiyor.

DİPNOTLAR:

1. Sarina bir videoda hayallerinden bahsederken “Dünyada bir Etiyopya bir de Los Angeles olduğunu biliyorum ve ben mükemmeliyetçi olduğum için Los Angeles’ı tercih ediyorum” dedi. İslam Cumhuriyeti’nin paralı askerleri tarafından öldürüldüğünde 16 yaşındaydı.
2. Alexis de Tocqueville, “Yazarın Girişi”, Democracy in America (New York: Vintage Books), ed. Phillips Bradley, Cilt 1, s. 9.
3. Bob Avakian, Demokrasi; Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?, s. 85, İngilizce baskı.

Devrim: Kazanmak İçin Gerçek Bir Şans

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı Bob Avakian tarafından yazılmış ve Devrimci Komünist Parti-ABD’nin websitesi olan revcom.us sitesinde 31 Temmuz 2023 tarihinden itibaren 5 ayrı bölüm olarak yayınlanmıştır. Bu çeviri, bütün bölümlerin toplamını içermektedir. Takipçilerimizin dikkatine sunarız.

Birinci Bölüm: Bu İşte Ciddiyiz

Giriş:

Bazıları, bu ülkedeki kapitalizm-emperyalizmin egemen sistemini devirmeye çalışmanın, bu sistemin güçlü silahlı kuvvetlerine karşı gerçek bir devrim yapmanın, intihar

olacağını savundu. Bu, birkaç yıl önce, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?* 'de konuştuğum bir şey:

Toplumda radikal bir değişiklik görmek istediklerini söyleyenler de dahil olmak üzere pek çok kişi, “onlar” çok güçlü ve “insanlar berbat durumda” olduğu için devrimin mümkün olmadığı konusunda ısrar ediyor. Doğrudur, bu sistemin şekillendirdiği insan kitleleri, toplumun hangi kesiminden olursa olsun, meselelerin gerçekte nasıl olduğunu, şeylerin neden böyle olduğunu ve bu konuda neler yapılabileceği ve yapılması gerektiğini anlamak söz konusu olduğunda bir bok bilmezler ve kafalarını kışkırlarındadır. Ancak bu, başka bir önemli gerçeğe -milyonlarca insanın “5 DUR”un bir veya daha fazlasını gerçekten önemseydiği ve birçoğunun hepsini önemseydiği gerçeğiyle keskin bir çelişki içindedir. Bu, üzerinde çalışmamız, insan kitlelerini o “5 DUR”a ve insan kitlelerinin sürekli olarak maruz kaldığı korkunç koşullara nihayet bir son vermek için gerekli olan devrime doğru hareket ettirmemiz gereken bir çelişkidir. [5 DUR, bu kapitalizm-emperyalizm sisteminde yerleşik olan ve ancak bu sistemi devirecek bir devrimle ortadan kaldırılabilecek beş büyük toplumsal çelişkiye ve baskı ve yıkım biçimine atıfta bulunur.] (1)

Bu sistemin yönetici güçlerinin, bu sistemi dayatmak için kullandıkları ölüm ve yıkım makineleriyle gerçekten çok güçlü oldukları da bir gerçektir. Ancak insanların onları gerçekten yenebileceğimizi hayal etmedeki zorluklarının büyük bir kısmı, bu sistemin “normal” işleyişinden kökten farklı bir durumu tasavvur edememelerinden kaynaklanmaktadır; bahsi geçen bu durum toplumun geniş kesimleri için, yönetici sınıfın insanlar üzerindeki “etkisi” -onları kontrol etme, manipüle etme ve sindirme yeteneğinin- kırıldığı veya büyük ölçüde zayıfladığı bir durumdur. *Temelde insanlar bunları hayal edemezler çünkü şeylere bilimsel bir yöntem ve yaklaşım ile yaklaşmazlar.* (Vurgu eklendi.) (2)

Beş makaleden oluşan bu seri, sadece böyle bir devrimin neden şu anda acilen gerekli olduğunu değil, aynı zamanda doğru bilimsel yaklaşımla böyle bir devrimin neden gerçekten başarılı olma şansına sahip olabileceğini ve **gerçekten bu kapitalizm-emperyalizm sistemi tarafından sürekli olarak üretilen tüm dehşetlerin ve insanlık için daha da büyük korkuların olmadığı kökten farklı bir dünya için yorulmadan bu devrim için bilimsel temelli bir kararlılıkla çalışmaya aktif olarak dahil edilmesi gerektiği** hakkında etraflıca tartışıyor.

Aşağıdakiler, bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin şiddetli uygulayıcılarını fiilen yenmek amacıyla milyonlarca insanı harekete geçirerek bu ülkede bir devrimi nasıl gerçekleştireceğimize, bu sistemi tamamen ortadan kaldırmak ve Kuzey Amerika'daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasasına (3) dayalı, kökten farklı, özgürleştirici bir sistemi hayata geçirmeye dair konuşmalarımdan ve yazılarımdan bir dizi serinin ilkidir.

Birinci bölüm, [“Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey”](#) eserinden bir alıntı ve ardından 2022’de devrimci komünistler toplantısında yapılan sunumdan bir alıntı içerir.

Her şey, en acı şekilde ezilenlerden ve toplumun tüm kesimlerinden, önce binler, sonra milyonlar halinde, güçlü bir devrimci güç olarak, baştan beri ve tutarlı geniş bir perspektifle, tüm toplumu etkilemek ve halk kitlelerinin olayları nasıl gördüğünü ve her kurumun nasıl yanıt vermesi gerektiğini değiştirmek için ülke çapında örgütlenmiş bir devrimci halk ortaya çıkarmaya bağlıdır. Şimdi her şey bu devrimci gücü fiilen öne çıkarmaya ve örgütlemeye odaklanmalıdır.

Ardından bu devrimci güç meydana geldiğinde, her şey gerçekten kazanmak için nasıl savaşılabacağı meselesine odaklanacaktır.

Bu noktada, bu milyonlarca gücün eksiksiz, devrimci bir değişime gidildiğini açıkça ortaya koyacak şekilde seferber

edilmesi ve bu hedeften geri adım atmayacak ve daha azını kabul etmeyecek şekilde yönlendirilmesi gerekecektir. Bu şekilde, toplumun her kesiminden çok daha fazla sayıda insanı kendine çeken ve öne çıkaran güçlü bir kutup oluşacaktır ve bu sistemin mevcut tüm kurumları da dahil olmak üzere toplumun her yerinden insanları devrimin tarafına geçmeye kesin bir meydan okuma ile çağrıda bulunacaktır.

Cornel West ile diyalogda söylediğim gibi: Doğru ve meşru olmamız önemlidir- Yeryüzünün lanetlilerinin yanında durmamız ve uğradıkları zulmün karşısında durmamız önemlidir- ama kazanmak zorundayız. (4)

Bu canavarca sistemin hükmünü gerçekten yıkmalı ve kökten farklı ve çok daha iyi bir şeyi hayata geçirmeliyiz. Şayet bu olmazsa en iyi ihtimalle “iyilik için savaşacağız” ama dehşet devam edecek ve daha da kötüleşecek.

[Devrim İçin Dikkat Edilmesi Gereken Noktalar](#)’ın altıncı maddesi şunu söyler: “Bu sistemi fiilen devirmek ve bugünün insanlar arasındaki yıkıcı, kısır çatışmalarının çok daha ötesine geçmek için gidiyoruz. Çünkü bizler ciddiyiz, bu aşamada şiddeti başlatmıyoruz ve halka karşı ve halk arasındaki her türlü şiddete karşı çıkıyoruz.” (5)

Bu, Dikkat Edilmesi Gereken Noktaların, bu sisteme karşı mücadelenin her zaman şiddetsiz kalabileceği ve kalması gerektiğine dair bazı idealist pasifist fikirlerin beyanı *olmadığını* vurgulamak için “çünkü bizler ciddiyiz” sözcüklerinin altını çizdim. Öncelikle halka karşı ve halk arasındaki her türlü şiddete karşı olmakla birlikte bu aşamada şiddeti başlatmıyoruz (ve başkalarını da başlatmaya teşvik etmiyoruz), aynı zamanda insanların haksız saldırılara karşı öz savunma hakkını güçlü bir şekilde tanıyor ve destekliyoruz. Ve daha stratejik olarak, bilimsel olarak şunu anlıyoruz: **dünyadaki şiddetin temel kaynağı, bu kapitalizm-emperyalizm sistemidir; haksız şiddetin en büyük failleri, başta bu ülke olmak üzere kapitalist-emperyalist güçlerin**

yönetici sınıflarıdır- ve bu sistemin lağvedilmesinin barışçıl yollarla gerçekleştirilememesinin temel nedeni yine bu sistemin kendi doğası ve onu yönetenlerin şiddete teşebbüs etmeden sistemlerinin ortadan kaldırılmasına ve bu tür girişimlere asla izin vermemeleri gerçeğidir.

Bütün bunlar bizim *ciddi* olduğumuz anlamına geliyor.

Bu anlayışla ve bu yönelimle, gerçekten nasıl kazanılacağı sorusuna çok ciddi bir şekilde yaklaşmalıyız -tarihsel olarak konuşursak, iktidarı ele geçirmek, daha acil bir mücadelede kazanmak- ve en geniş anlamda, tüm dünyadaki tüm baskı ve sömürüyü kökünden söküp atmak, insanların insanlıklarını tam anlamıyla ifade ederek gerçekten gelişebilecekleri komünist bir dünya yaratmak amacıyla bunun temelini oluşturacak şekilde kazanmak.

İkinci Bölüm: Bilimsel Temelli Bir Strateji

Neden Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Bu Devrimi Gerçekten Nasıl Yapabiliriz? adlı konuşmamdaki kesit; Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasasına dayanan toplumu kurmak için kapitalizm-emperyalizm sisteminin şiddet dolu uygulayıcılarını gerçekten yenmenin hedefiyle bu ülkede bir devrim yapmanın, milyonlarca insanı bunun için mobilize etmenin nasıl olacağına ilişkin konuşmalarım, yazılarımdan oluşan beş parçalık serinin ikinci makalesidir.

NASIL KAZANABİLİRİZ Bölümünde vurgulanan bir noktayla başlayalım: Yaptığımız her şey “çok kati bir şeye yöneliktir- **devrimci bir durum**: Sistemin ve onun yönetici güçlerinin ciddi bir krizin içerisinde olduğu ve milyonlarca insanın eski biçimiyle yönetilmeyi reddettiği, bu sistemi yıkarak yerine yeni bir toplumu ve Yeni Sosyalist Anayasaya dayanan bir

devleti hayata geçirme konusunda her Şeylerini vermek için kararlı oldukları bir durum. **İŞte bu nokta, kazanmak için her Őeyimizi verme zamanıdır. Şimdiden başlayarak hazırlanmamız ve aktif olarak çalışmamız gereken Şey budur.** Devrimci bir krizin kritik bileŐenleri ve belirtileri; bu sistemin uygulanabilmesi için kullanılan Şiddetin toplumun geniş bölümlerince olduğu gibi gözükmesidir -canıyane ve gayrimeŐru- ve yönetici gler arasındaki çatışma gerçekten çok keskin ve derinleŐmiŐ olmalı, halk kitleleri bu baskıcı yöneticilerin Şu ya da bu kanadının altında hizalanmak yerine bu durumu avantaja çevirerek devrimin güçlerini inşa etmelidir. Bu durum insanları, bu sistemin siyasi manipülatörleri ve medya lafazanlarının “zaptından” çekebilmek için verilmekte olan ve devam eden zorlu mücadelenin öneminin altını çizer.

Devrimci bir durum için *Şimdiden aktif olarak* nasıl hazırlanmamız gerektiğine dair konuŐacaėım. Ancak öncelikle bu tartıŐmadan tam bir anlam çıkarılabilmesi için bu durumdan öncesi ve bu durum sırasında bu sistemin Şiddet dolu canı ve güçlü uygulayıcılarını yenmek için topyekn mücadeleyi vermede nelerin gerekli olacağına ilişkin çalıŐmalısınız Burada bir kere daha Şeylere ciddi ve bilimsel bir Şekilde yaklaşmak kritik önemdedir. “Devrimin Mümkünlüğü zerine” adlı yazıda izlenen yöntem budur ki burada koşullar var edildiğinde gerçekten kazanma Őansımızın olacağı biçimde nasıl savaŐacaėımızın stratejik kavrayıŐı ve doktrini mevcuttur. “Devrimin Mümkünlüğü zerine”, üzerinde ciddi çalıŐmayı hak eden önemli bir dokümandır. Şimdi burada “Devrimin Mümkünlüğü zerine”de derinlemesine ele alınan ve NASIL KAZANABİLİRİZ içerisinde daha konsantre olarak özetlenen bazı kilit noktaları inceleyeceğim.²

Devrim için büyük bir sorun, toplumun en temelindeki insanların “kuŐatılması ve bastırılması” olarak isimlendirebileceğimiz durumdur ki bahsettiğimiz insanlar bu sistem altında darbe üzerine darbe almakta hakaret üzerine hakarete maruz kalmaktadırlar ve bütün bu deliliğin bitmesinin

hasretini duymaktadırlar, ancak en temeldeki halk her gün aynı haksızlıklara maruz kalmayan geniş bir katman tarafından tabiri caizse “kuşatılmıştır.” Daha basit bir biçimde söylemek gerekirse, bu ülkede çok sayıda yoksul ve acı bir şekilde ezilen halk kitleleri mevcuttur ancak aynı zamanda büyük de bir orta sınıf vardır. Her ne kadar bu orta sınıf ekonomik olarak geçmişe kıyasla o kadar iyi durumda olmasa da hala orta sınıf ile temel kitleler arasında büyük bir boşluk vardır. Bu büyük bölünme insanların -hatta bir devrim görmek isteyeceğini ancak sadece yüzeye bakan ve durumu bilimsel olarak analiz etmeyen insanlar da dahil- devrimin mümkün olmadığını söylemesindeki temel nedenlerden biridir. Yönetici sınıflar ve yönetici sınıfların baskı ve kontrol kurumları; sistemlerine potansiyel olarak en büyük tehdidi oluşturan ve en acımasız şekilde baskılamaları gerekenleri izole etmeleri ve kontrol altında tutmaları gerekenleri ihtiyaçları olan en acımasız şekilde bastırmaktadırlar. Yönetici güçler şayet bütün sistemlerini alaşağı etmek isteyen örgütlü devrimci bir güçle karşı karşıya gelirlerse bu yaptıklarını çok daha sistematik ve çok daha yoğunlaştırılmış bir şekilde yapacaklardır. Bu durum devrimci güçlerin gerçekten kazanma şansları olabilmesi adına üstesinden gelmeleri gereken en temel engellerden biridir. Sadece stratejik yöntem ve temel işleyiş prensipleri değil ancak aynı zamanda devrimci güçlerin belli başlı taktik önlemleri (buna karşı tarafın, devrimci kuvvetin olduğu bölgelere karşı uygulayacağı fiziksel kuşatmanın sürekli olarak yarılması ve kırılması için güçlerin yoğunlaştırılması da dahildir) topyekün mücadele başlatıldığında bu majör çelişkinin ele alınabilmesi için geliştirilmesi ve uygulanabilmesi gerekir. Ancak bu temel problemin ele alınması için topyekün mücadelenin başlatılması beklenemez. Bu durum Yeni Komünizm eserinin içerisinde çok yalın ve sade terimlerle tartıştığım bir meseledir; orada “bu durumu dönüştürebilmemiz gerekir ki vakti geldiğinde gözlerini kırpmadan öldürebilecekleri bu insanlarla devrimi zapt edemesinler.” Aynı zamanda Kuşlar Timsah Doğuramaz Ama İnsanlık Ufkunu Aşabilir eserinin ikinci bölümünde bu meseleye

değınmiştim: “Bu çelişki akılda tutularak siyasi ve ideolojik çalışmanın (topyekün) mücadele için gerekli koşullar ortaya çıkana kadar yapılmaya devam etmesi gerekir.” Bu çalışma şu andan itibaren ne kadar fazla ortaya konulursa devrimci güçlerin askeri “kuşatma ve baskılamaya” karşı koyabilmeleri de o kadar mümkün hale gelir.

Yeni Komünizm (kitabı) içerisinde bahsettiğim gibi bahsi geçen topyekün savaşın belirleyici çelişkisi karşı tarafın başlangıçta “askeri anlamda hala çok daha güçlü olması ancak siyasi anlamda krizde ve güçsüz olmasıyken”, “devrimci tarafın başlangıçta askeri anlamda zayıf ancak siyasi anlamda güçlü ve büyük oranda inisiyatifte sahip olma durumu vardır ki bu inisiyatif daha sonra askeri inisiyatifte dönüştürülmelidir.” NASIL KAZANABİLİRİZ konuşmasının son bölümünde altı çizilen işleyiş ilkeleri ve taktik manevralar spesifik olarak “Onları Nasıl Mağlup Edebiliriz?” üzerine konuşur ve bahsettiğimiz bu çelişkiye nasıl yaklaşılacağının teferruatlı uygulamasını içerir.

Bu çelişkinin içerisinde ortaya çıkan genel bir ilke ise bir kere topyekün savaş başladığında bu savaşın uzatmalı ancak aynı zamanda sonlu olması gerektiği hakikatidir. Burada “uzatmalı” uzatılmış anlamına gelir; bu aşamada devrim adına olumlu bir sonuç kısa bir süre içerisinde alınamaz. “Sonlu” ise kesin sınırlara sahip anlamına gelir yani sonuna kadar bir uzatma durumu yoktur. Bütün bunların yanında savaşın başlangıcında güçler dengesi; askeri örgütlenme ve tecrübe açısında ağır bir şekilde karşı-devrimci güçlerden yana olacaktır (eski yönetici sınıfların ve devrimi mağlup etmek için onlarla savaşanların). Bu noktada devrimci güçlerin savaşı belirli bir periyot boyunca uzatmaları gerekir ki bu şekilde bu stratejik dezavantajların üstesinden gelinebilsin ve dönüştürülebilsinler. Bütün bunlarla beraber, topyekün bir mücadele ancak devrimci güçler tarafından derin ve akut bir devrimci kriz ve sayısı milyonları bulan devrimci halk

tarafından başlatılacağından şayet bu savaş çok uzun bir periyot boyunca uzatılır ve devrim sınırlı bir süre içerisinde üstünlüğü ele geçiremezse bu durumda devrimci durumun avantajları kaybedilmeye başlanır ve genel inisiyatif tekrardan karşı-devrimin eline geçer. Ve bu durumda eski yönetici sınıflar tarafından kaybedilen orta sınıflarda dahil toplumun farklı katmanları eski güçlere devrimi yenilgiyi uğratacak seviyede kaybedilebilir. Bu çok önemli bir stratejik oryantasyon noktasına değinir: İşler o noktaya geldiğinde savaş alanında alınan sonuçlar belirleyici olacaktır ancak devrimci güçler açısından kilit hedeflerden bir tanesi de karşı tarafı demoralize ve dezente etmek için dövüşmektir. Burada hem eski güçlerin gerçekten savaşan güçleri hem de "sivil destekleri" demoralize ve dezente edilmelidir ki bu karşı-devrim saflarında daha fazla inisiyatif ve ittifak kaybına yol açsın. Ve bu hedefin başarılı olması güçlerin devrim lehine yer değiştirmesi açısından temel bir öge olacaktır. Topyekün mücadele sadece eski yönetici sınıfların kurumsallaşmış güçleriyle savaşmak anlamına gelmez ancak aynı zamanda "iki farklı halk kesimi arasında bir iç savaş" anlamına da gelir. Devrim her ikisini de yenmeli ancak olabildiğince çok biçimde nüfusun içerisindeki karşı tarafta başlayan silahlı güçleri de kendi tarafına çekebilmelidir.

Başlamak gerekirse, devrimin "belkemiği" güçleri-özellikle devrime aktif bir şekilde dahil olan ve kendini adanmış gençlik- "stratejik bölgelerde örgütlü savaşçı güçlerine" dönüştürülmeli, gerekli olan eğitim ve teçhizat sağlanabilmelidir. Bunu yapabilmek devrimci bir durumun bariz bir şekilde ortaya çıktığını fark edebilmeye bağlıdır. Bir tarafta bunu devrimci bir durumun hızla yaklaşmasından önce yapmaya kalkışmak hemen hemen kesin bir biçimde açık hedef haline gelinmesine ve kolaylıkla ezilmeye yol açar. Diğer bir taraftan ise devrimci bir durum başladığında sistemin "normal işleyişi" ve "normal koşullarının" çatırdaması devrimin güçlerinin örgütlenmesi, eğitilmesi ve

teçhizatlandırılmalarını kolay ve pürüzsüz hale getirmekten çok kızıışan durum karşısında bunu yapmanın temelinin hızlı bir şekilde burkulmasına sebebiyet verir. Buradaki nokta, tamamen yok edilmeden bunların yapılabilmesinin çok yoğun bir mücadele süreci olacak olmasıdır ancak dramatik bir şekilde değişen yeni durum bu ilk mücadelenin yapılabilmesinin ve kazanabilmenin mümkünlüğünü sağlar.

Benzer bir biçimde devrimci savaşçı güçlerin temel lojistik ihtiyacının sağlanması ve hemen ezilmeden topyekün savaşı başlatabilmelerini sağlamak; sonra hızlı bir şekilde tekrar gruplaşmalarını ve inisiyatifi bir kez daha ele geçirmeyi sağlarken aynı zamanda “etkisiz hale gelmemek” ve yok edilmemek de çok yoğun bir mücadelenin yanı sıra devrimin müstahkem mevkilerine, devrimin savaşan güçlerinin lojistik kaynağını sağlayanların tespit edilip yok edilmelerine yönelecek düşman birliklerinin saldırılarını ve sızmalarını mağlup etmeyi gerektirir. Bütün bunlar operasyonlarda “hatalı yönlendirme” ve sürpriz faktörlerini gerektirir. Ve bütün bunlar aynı zamanda savaşan belkemiği güçler haricinde milyonların sağlam bir şekilde “rezerv” olarak ve savaşan güçler için ikmal ve destek ağıları olarak örgütlenmesini; bu “rezervlerin” savaşan güçlerle lojistik ikmali ve teçhizatları koruma ve “içerme”, savaşan güçlerin sürekli olarak yeniden gruplanma ve inisiyatife el koymasını sağlama yeteneklerine ve isteklerine de bağlıdır. Bu aynı zamanda savaşan güçlerin ebatlarının ve operasyonlarının sürekli bir biçimde “kalibre” edilmesini de gerektirir ki böylece verili bir zamanda bir görevin tamamlanmasının ardından bu güçler daha geniş devrimci “rezervlerin” içerisinde “eriyebilsinler” ve aynı zamanda bu güçlerin eğitimle aktif tutulabilmeleri ve düşmanla başka temaslara girmeleri sağlanabilsin.

Düşmandan teçhizatı ele geçirme yaklaşımı, yıkıcı güçte ezici bir avantaja ve bir süreliğine bundan daha fazlasını üretme

kapasitesine sahip bir düşmanla yüzleşmeye başlayan herhangi bir devrimci güç için önemlidir. Ancak NASIL KAZANABİLİRİZ, düşmandan ele geçirilen teçhizatı kullanmanın “devrimin savaş stratejisine uygun” şekillerde yapılması gerektiğini de vurgular. Diğer taraftan ele geçirilebilecek tüm teçhizat, devrimci güçler tarafından kullanılamaz; ele geçirilen bazı teçhizatı kullanmaya çalışmak, devrimin lojistik imkanlarınca karşılanamayan veya sürdürülemeyen gereksinimler yaratabilir ve/veya devrimci güçleri, devrimin izlemesi gereken stratejiye ters düşecek ve/veya devrimin uğrunda savaştığı temel ilkeleri ve hedefleri ihlal edecek şekilde savaşa itebilir. NASIL KAZANABİLİRİZ, her şeyden önce devrimin neyle ilgili olduğu ve bunun yanı sıra gerçekten başarılı olma şansının olup olmadığıyla ilgilidir ve devrimci savaşan güçlerin “daima devrimin özgürleştirici bakış açısı ve hedefleriyle uyumlu operasyonlar yürütmesi ve hareket etmesi” gerektiğini vurgular. Yine de, kitleleri devrimci güçlerin yararlanabileceği teçhizat yaratmaya dahil edecek araçlar geliştirmenin yanı sıra, stratejik yönelim, savaşma yöntemleri ve devrimin hedefleriyle tutarlı olan, düşmandan ele geçirilen çok sayıda teçhizatı kullanmanın yolları geliştirilebilir. Bütün bunlar, devrimin ilerlemesi ve nihai başarısı için hayati olacaktır.

NASIL KAZANABİLİRİZ’de vurgulandığı gibi, güçler dengesi ezici bir çoğunlukla devrimin lehine değişene kadar, devrimci güçlerin yalnızca elverişli koşullarda savaşması ve her şeyin sonucunu belirleyecek belirleyici karşılaşmalardan kaçınması gerekecekti. Bu, topyekün mücadelenin başlangıcında karşı-devrimin ezici bir çoğunlukla üstün olan yıkıcı gücüyle ilgili olarak tartışılan şeylerden kaynaklanmaktadır. Altını çizmek için çok önemli olan bir şey de, bunun sadece devrimci güçler açısından bir yönelim ve niyet meselesi olmadığıdır. Ezici güç üstünlüğü göz önüne alındığında, düşman bir süre için sürekli olarak devrimcileri, ya kaybedecekleri belirleyici savaşlara girmek zorunda kalacakları ya da doğrudan teslim olmak zorunda

kalacakları durumlara tam olarak zorlamaya çalışacaktır – bu da devrimin tamamen yenilgiye uğratılması ya da onu yenilgiye giden yola iyice sokmak demek. Mesele şu ki, düşmanla potansiyel olarak felakete yol açabilecek kesin karşılaşmalardan kaçınabilmenin kendisi, devrimci güçlerin, sırf böylesine belirleyici bir karşılaşmayla savaşmak ya da teslim olmak zorunda kalacakları bir duruma hapsolmaktan kaçınmak için kendilerini çoğu zaman kararlı bir mücadele yürütmek zorunda bulabilecekleri de dahil olmak üzere, yoğun bir mücadele meselesi olacaktır. NASIL KAZANABİLİRİZ içerisinde olumsuz belirleyici karşılaşmalardan aktif olarak kaçınmaktan ve yalnızca uygun koşullarda savaşmaktan bahsetmesinin nedeni budur. Bu nedenle, “güçler dengesi” devrim lehine kaymış olsa bile, nihai zafere ulaşmayı amaçlayan operasyonlar yürütürken yine de, bu operasyonları “ayarlamaya” devam edilmesi gerektiğini vurgular: “Böylece, eski düzenin güçleri tam bir yenilginin eşiğine gelene kadar belirleyici karşılaşmalardan hâlâ kaçınılmalıdır” – O zaman “kalan düşman kuvvetlerini tamamen, nihayet bozguna uğratma ve dağıtma” zamanı olacaktır.

NASIL KAZANABİLİRİZ, devrim için siyasi ve lojistik destek üsleri oluşturmanın öneminden bahsederken, aynı zamanda devrimci güçlerin gerekli “güçler dengesi” yaratılana kadar, bölgeyi “açıkça kontrol etmeye ve yönetmeye teşebbüs etmemesi gerektiğini” vurgulaması da aynı endişelerden dolayısıdır. Bunu erken yapmaya kalkışmak, bu bölgeyi, içindeki insanları ve onu savunan ve yöneten devrimci güçleri, yine ezici bir yıkıcı güce sahip olacak bir düşmanın saldırısına karşı oldukça savunmasız hale getirecektir; ve devrimcileri, işleyen bir toplumun ve içindeki insanların temel gereksinimlerini karşılama sorumluluğuna – ve bu koşullar altında dayanılmaz bir yüke – sahip olacak konuma getirecektir. Mesele, amaç, eski düzenin güçlerini tamamen yenmek ve tasfiye etmek için mücadeleyi ilerletmek ve bu temelde, toplumun köklü dönüşümüne girişebilecek, dünyanın her yerindeki tüm sömürü ve baskı

ilişkilerinin üstesinden gelme ve ortadan kaldırma nihai amacı taşıyan devrimci bir yeni devlet yaratmaktır.

Devrimin bu nihai amacı ve enternasyonalist yönelimi, NASIL KAZANABİLİRİZ'in bu ülkedeki devrimci güçlerin zamanı geldiğinde, güneydeki (ve kuzeydeki) ülkelerde -devrimci mücadelenin karakteri ve düzeyi de dahil- topyekün mücadele ile durum arasındaki ilişkiyi doğru bir şekilde ele alma ihtiyacından bahsetmesinin nedenidir. Bildiğimiz gibi, bu ülke savaşın içinden ve ortasında yaratıldı; ve daha önce konuştuğum gibi, silahlı fetih, köleleştirme ve diğer aşırı sömürü biçimleriyle topraklarını ve imparatorluğunun kapsamını sürekli olarak genişletti. Bu sistemin vahşi yönetimini yıkmaya mücadelesini yürütürken, hem yönelim ve ilke meselesi olarak hem de başarıya ulaşmanın temelini güçlendirmek açısından, bu ülkenin egemen kapitalist-emperyalistlerinin cinayet ve yağmalarıyla kurulan sınırlara ve örülen duvarlara bağlı kalmayı reddetmek, bunun yerine, bu kapitalist-emperyalist canavara karşı mücadelede güneydeki ve kuzeydeki halklarla aktif bir şekilde birleşmek ve dünyanın bu bölgesinde ve bir bütün olarak dünyada devrimi ilerletmek çok önemli olacaktır.

Devrimci güçlerin aksine, eski düzenin güçleri, özellikle de kendi baskıcı sistemlerinin gerçekten devrilmesi ve parçalanması ihtimaliyle karşı karşıya kaldıklarında, bu sistemi korumak için her türlü barbarlığa başvururlar. "Devrimin Mümkünlüğü Üzerine"de ifade edildiği gibi:

Emperyalistler devrimcilere ve onları destekleyen halk kitlelerine karşı korkunç bir yıkıcı güç uygulamaktan geri durmayacaklardır – gerici tabiatları itibarıyla, emperyalistlerin böyle yapacağı gerçeğiyle hesaplaşmak gerekecektir. Ancak belirleyici soru şudur: Emperyalistler devrimin örgütlü güçlerini tecrit ve imha mı edebilecekler yoksa tam tersine emperyalistlerin barbarca eylemleri halktan giderek artan sayıda insanın emperyalistlere duyduğu nefreti

derinleştirecek, şimdiden devrimci tarafı destekleyenlerin kararlılığını pekiştirecek ve daha fazla insanı devrim davasına sempati duymaya yöneltecek ve onları aktif bir şekilde desteklemeye mi yönlendirecektir?

Karşı-devrimin başlıca hedeflerinden biri de devrimin önderliğinin “başını kesmek” (dekapitasyon) ve devrimci güçler için koordinasyon ve genel yönlendirme araçlarını yok etmek veya sakatlamak olacaktır. NASIL KAZANABİLİRİZ, “Düşmanın devrimci liderliği ve kilit savaş birimlerini bulma, düzeltme ve yok etme çabalarına karşı koymak için” “kitle desteğine, bunun devrim için sağladığı istihbarata ve düşmana istihbarat verilmemesine güvenmenin” önemini doğru bir şekilde vurgular.” ve “bir bütün olarak mücadele için stratejik yön ve koordinasyonu, yerel birimler ve liderlerin ademi merkeziyetçi eylemleri ve inisiyatifiyle” birleştirmenin önemini” vurgular. Toplumun birçok farklı kesimindeki halk kitleleri arasında devrimi inşa etmek için bundan itibaren yapılacak tüm çalışmaların önemi burada bir kez daha ortaya çıkıyor. Ancak, söz konusu olduğunda, geniş ve derin bir kitle desteğiyle bile, liderliği, özellikle de devrimin en önde gelen çekirdeğini korumak, genel koordinasyonu ve stratejik yönü sürdürmek ve hızla yer değiştirebilmekle yüzleşmek gerekir, kaybedilen liderler ve güçler ciddi bir meydan okumadır ve öyle kalacaktır; ve buna aktif olarak hazırlanmalı ve bunun için mücadele edilmelidir; buna, devrimi inşa etmede aktif olarak yer almanın birleşimiyle eğitilmiş ve köselenmiş devrimci liderliğin artan saflarını öne çıkarmak ve yeni komünizmle birlikte daha da geliştirilmiş olan komünizmin bilimsel bakış açısı ve yöntemiyle yapmak da dahildir.

Bu bizi, zamanı geldiğinde onları nasıl yenebileceğimize dair konuşulan **her şeyin “devrimci bir durumun olgunlaşmasına giden süreçte milyonları devrime kazandırmaya bağlı** olduğu belirleyici noktasına geri getiriyor.

''Burada, böyle bir ülkedeki devrimci süreç ile diğer yandan, koşulların devrimcilerin devrimci sürecin başından itibaren

silahlı mücadele yürütmesine izin verdiği bazı Üçüncü Dünya ülkelerinde yaşananlar- düşman güçlerinin küçük bir kısmına karşı savaşarak başlamak, “güçler dengesinin” kendi lehlerine değiştiği ve eski düzenin güçlerini nihayet yenmek için daha büyük ölçekli savaşlar verebilecekleri bir noktaya ulaşmak amacıyla, düşmanı yıpratmak ve kendi güçlerini oluşturmak için uzun bir süre boyunca savaş yürütmek olmak üzere, arasındaki benzerliklere ve farklılıklara bakmak faydalı olabilir. Bunun, koşulları oluştuğunda böyle bir ülkede topyekûn mücadelenin nasıl yürütüleceğiyle bazı ortak yönleri var. Ancak önemli farklılıklar da var. Bu tür bir ülkede, toplumun genelinde devrimci bir durum ortaya çıkana kadar silahlı mücadele başlatılmayacaktır – başlatılmamalıdır ve daha sonra bu mücadele, belirli bir açıdan uzun süreli olsa da, Üçüncü Dünya ülkelerinde yürütölen uzun süreli devrimci savaşların genel sürecinden önemli ölçüde daha kısa (daha sınırlı) olacaktır. Böyle bir ülkede, bu “3 Hazırlığı” yerine getirmek için siyasi, ideolojik ve örgütsel bir çalışma sürecine ihtiyaç vardır; böylece, biraz uzun süren ama aynı zamanda sonlu bir süreçle, gerçek bir kazanma şansıyla topyekûn bir mücadele başlatmanın mümkün olacağı devrimci duruma doğru gelişmeler hızlandırılabilir. [“3 Hazırlık” şunlardır: sahayı hazırlamak (genel olarak toplumdaki durum), kitleyi hazırlamak ve öncü liderliği/öncüyü devrim için hazırlamak].

Kısaca özetlemek gerekirse: Üçüncü Dünya devrimci savaşları-nihai belirleyici muharebelerin temelini oluşturmak için baştan sona uzun bir dönem boyunca silahlı mücadele gerektirirken böyle bir ülkede devrim- devrimci bir durumun gelişimini hızlandırmak ve buna hazırlanmak için bir siyasi, ideolojik ve örgütsel çalışma süreci, bunun üzerine topyekun mücadele başlatılabilir ve biraz uzun ama aynı zamanda sınırlı bir süre boyunca yürütölebilir.

Her iki durumda da, “hızlandırmanın” yanı sıra “beklemenin” bir yönü vardır. Üçüncü Dünya ülkelerindeki devrimcilerin başından beri savaş yürütebildikleri yerlerde bile, aktif

olarak savaşırken, büyük ölçekli kesin muharebelerde başarılı bir şekilde savaşabilecekleri durumu meydana getirmek için beklemek zorunda kalmışlardır (ve bazı durumlarda işler, herhangi bir başarı beklentisi olmadan, çıkmaza girme noktasına kadar uzamıştır). Her iki durumda da, devrimcilerin yaptığı her şey, eski baskıcı sistemin şiddet yanlısı uygulayıcılarını nihayet yenilgiye uğratmak ve tasfiye etmek için ellerinden geleni yapabilecekleri bir noktaya ulaşmayı amaçlamalıdır; ancak farklı koşullar nedeniyle yollar ve süreçler farklıdır. *Mesele şu ki, yaptığımız her şey, her zaman, devrim yapmanın bir parçasıdır-* stratejik bir yaklaşıma göre aktif olarak çalışmak ve milyonların gerçek bir kazanma şansı ile topyekun savaşmasının mümkün olacağı zamana doğru işleri mümkün olan en hızlı şekilde ilerletmek için plan yapmak.

Peki bu anlayış ve yönelimle beklerken nasıl hızlandıracağız? Bunu yapmanın araçları, formülasyonda yoğunlaştırılmıştır: **“Devrim İçin İktidarla Savaş ve Kitleleri Dönüştür.”** Tüm bunların amacı olan şeyle başlayalım- Devrim. BASics 3:1’de bunu şöyle ifade ettim: *“İşin temeline inelim: Bir devrime ihtiyacımız var. **Son tahlilde bunun dışındaki her şey saçmalıktır.**”* Bu başka bir basit ve temel gerçektir. **Sadece bir iki kişiye değil, sadece az sayıda insana değil, ülkenin her yerine,** sadece “oldukları yerden” insanların şartları belirlemesine izin vermek ve bir şekilde bu sınırlı çerçeve içinde devrim hakkında bir fikir “götürmeye” çalışmak yerine, **toplumun her kesiminden halk kitlelerine- direkt olarak devrimle birlikte- gitmemiz gerekiyor.** BASics 3:1’in dediği gibi: Bu durum, insanları devrim dışındaki mücadelelerde birleştirmeyeceğimiz anlamına gelmez. Kesinlikle bunu da yapmamız gerekir. Fakat dürüştçe söylemek gerekirse, bu devasa ve canavarca sorunlara karşı başka herhangi bir çözüm önermek gülünçtür. Doğrudan devrimle halka gitme temelinde, sonra da o temelde, adaletsizlik ve baskıya karşı mücadelede insanlarla birleşmeli ve giderek daha fazla insanı

devrim ihtiyacını ve olasılığını görmeye ve buna katılmaya kazanmak için mücadele etmemiz gerekir...

Bu, milyonlarca ve milyonlarca insanın bu “5 DUR”dan birini veya birkaçını gerçekten önemseydiği ve birçoğunun tümünü önemseydiği, ancak tüm bu vahşetlerin nereden geldiğini ve bunlara gerçekten bir son vermek için neyin gerekli olduğunu anlamak açısından, aynı insanların çoğunun bir bok bilmediği ve kafalarının kışkırlarında olması durumunun önemli çelişkisine bizi geri döndürüyor. Bu nedenle, bu sistemin zulmünü protesto etmek ve direnmek için daha fazla sayıda insanla birleşip onları öne çıkarmak için çalışırken, onları, temelde tüm bu dehşetlerin kaynağı olan; reforme edemeyeceğimiz, **yıkılması gereken**, bu sistemin acımasız olduğu gerçeğiyle yüzleşmeleri ve bunu kavrayabilmeleri için keskin bir mücadeleye ihtiyaç var.

Bu, devrim saflarında örgütlenen ve ortak bir stratejik yönelim ve plana göre birlikte hareket eden, sürekli artan sayıda insan tarafından gerçekleştirilmesi gereken devrimci bir çalışmadır. Bu, daha “normal” zamanlar (o her ne demekse) dahil olmak üzere tutarlı bir şekilde yapılmalıdır ve “toplumdaki her ‘sarsıntı da’ -her krizde, her yeni öfkede ve pek çok insanın normalde kabul edip yaptıklarını sorguladığı ve direndiği zamanlar da dahil olmak üzere...” artan bir öneme sahip olur.

NASIL KAZANABİLİRİZ şunu vurgular: “Bu devrimin örgütlü güçleri ve önderliği, artan sayıda insanın- bu baskıcı sistemin yalancı politikacıları ve medyası değil- zalimlerin yanında yer alan ve ‘uzlaşma’ vaazları verenlerin değil, bu devrim için birlik olmaları gerekirken insanları birbirine düşürenlerin değil... artan sayıda insanın aradığı ve takip ettiği “otorite” haline gelmelidir.

Devrim mümkündür- ve bunu gerçekleştirmek için çalışmamız gerekiyor. NASIL KAZANABİLİRİZ'in sonuç bölümünde güçlü bir şekilde ifade edilen şeyle bitirmeme izin verin:

Bütün bunlar, devrimci bir durumun olgunlaşmasına giden süreçte milyonları devrime kazandırmaya bağlıdır. Zamanı geldiğinde onları yenme şansı- bu sistemden kurtulma ve çok daha iyi bir şeyi var etme şansı- tamamen şu anda yaptığımız şeyle ilgilidir. Sömürünün ve baskının olmadığı ve bu sistemin yol açtığı tüm gereksiz acıların olmadığı, kökten farklı bir dünyaya aç olan herkesin şimdi bunu gerçekleştirmek için ateşli bir kararlılıkla çalışması gerekiyor, böylece gerçek bir kazanma şansımız olsun.

Üçüncü Bölüm: Devrim ve İç Savaş

Aşağıda yer alan tartışma ''Felaket Bir Şey veya Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey'' içerisinde tartışılmaktadır ve *bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin şiddetli uygulayıcılarını fiilen yenmek amacıyla milyonlarca insanı harekete geçirerek bu ülkede bir devrimi nasıl gerçekleştireceğimize, bu sistemi tamamen ortadan kaldırmak ve Kuzey Amerika'daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasasına dayalı, kökten farklı, özgürleştirici bir sistemi hayata geçirmeye dair konuşmalarımdan ve yazılarımdan bir dizi serinin üçüncüsüdür.*

Bir devrim için gerekli koşullar nelerdir? En temel anlamıyla bunlar:

Toplumda ve hükümette o kadar derin, "olağan gidişatı" o kadar bozan bir kriz olmalı ki, bizleri bu kadar uzun bir süredir yönetenler artık insanların kabul etmeye şartlandıkları "normal" şekillerde bunu yapamaz duruma gelmelidir.

Milyonlardan oluşan devrimci bir halk, bu sisteme "bağlılıkları" kırılmış, bu sistemin şiddetle bastırılmasından duydukları korkudan kopmuş, daha adil bir toplum için savaşma kararlılığı olan bir devrimci halkın varlığı.

Örgütlü bir devrimci güç. Sürekli artan sayıda insandan, en çok ezilenlerden ve aynı zamanda toplumun diğer birçok kesiminden oluşacak devrimi inşa edecek ve daha sonra da devrimi gerçekleştirmek için en bilimsel yaklaşımı temel alacak, sistematik olarak bunu uygulamak için çalışacak ve acilen ihtiyaç duyulan radikal değişimi gerçekleştirmeye yönlendirmek için halk kitleleri tarafından giderek daha fazla aranacak bir güç...

şu an gerçeklik hakim sınıfların faşist kanadı olan ve Cumhuriyetçi Parti içerisinde yoğunlaşan/onun temsil ettiği hakim sınıfların aktif ve agresif bir şekilde ''iki yönlü'' bir hamleyle faşist hakimiyetlerini gerçekleştirmek ve konsolide etmek istemeleridir. Bu ''iki yön'' şunlardır: Seçim sürecini ve kilit devlet kurumlarını kontrol edip yozlaştırmak ve örgütlü çeteler de dahil şiddet tehdidi ve bu şiddetin kullanılması. Bu faşistler şimdilik temelde ilkine yaslanıyorlar ancak bu yöntemlerine ''refakat'' eden şiddet şayet buna ihtiyaç duyarlarsa temel araçları haline de gelebilir. Her ne şekilde olursa olsun şayet başarılı olurlar da devletin bütün gücü-başkanlık makamının yürütme yetkisi, mahkemeler ve yargı aygıtı, hapishaneler, polis ve ordu- bu faşist yönetime karşı oluşacak bütün etkili muhalefeti bastırmak ve agresif beyaz üstünlenmeciliği, azgın ve vahşi erkek üstünlenmeciliği, LGBT'lerin bastırılması, yabancı düşmanlığı (özellikle Trump'ın ''bok çukuru'' dediği ülkelerden gelenlerin kovuşturulması), Amerikan tahakkümü ve ''batı medeniyetinin üstünlüğünün'' şoveniste ilanı ve zorla kabul ettirilmesi yanı sıra bilim ve bilimsel yöntemin özellikle de doğayı ve insanı yağmalamaya tezat düştüğü yerlerde kasıtlı inkarı temelinde Amerika'nın mitolojik ''üstünlüğünü'' ''restore'' edecek programını uygulamak için

yönlendirilecektir.

Faşistlerin doğası, hedefleri ve eylemleri göz önüne alındığında gerçek bir iç savaşın hakiki anlamda bir mümkünlüğü vardır. Ancak aynı zamanda hakim sınıfların ''anaakım'' kanadının (Demokrat Parti ve MSNBC, New York Times, CNN gibi medya organları) doğası, hedefleri ve eylemleri göz önünde bulundurulduğunda ve toplumun farklı katmanlarından gelen insanların hakim sınıfların bu kanadını destekleme eğilimi ve siyasi olarak onlara kuyrukçuluk etmeleri nedeniyle faşistlerin iktidara gelmeleri ve iktidarlarını konsolide etmelerini bir iç savaş olmaksızın gerçekleştirebilmesi de mümkündür ancak bu iktidarın konsolide olması durumunda yaşanacak korkunç sonuçlar bakıdır. Veya ''Bir Deklarasyon ve Çağrı'' içerisinde ele aldığım gibi bu tek taraflı bir iç savaş olacak: Faşistler nefret ettikleri herkesi -Siyahi halk, beyaz olmayan diğer halklar, ''illegal göçmenler'', ''hadsiz kadınlar'' ve ''geleneksel'' cinsiyet rolleriyle ''normlara'' uymayanlar- katledecekler.

Her ne şekilde olursa olsun bu faşistlerin korkunç hedeflerini uygulamak noktasında önlerinde duran herkesi ve her şeyi -gerektiği ölçüde şiddet ile- ezmeye kararlı oldukları ciddi derecede kritik bir gerçektir.

Bu durum tam da ''Bir Deklarasyon ve Çağrı'' içerisinde söylenen şu sözün ardından bir ünlem işareti koyar:

Bu durumun radikal olarak değişmesi için, bu faşistleri yenmeye ve bu faşistleri yetiştiren tüm bu sistemden ve sürekli olarak işlenen diğer dehşetlerden kurtulmanın bir parçası olarak yapmaya kitleleri hazırlamak gerekiyor...

Bu 1860'lardaki İç Savaş ile aynı zamanlar değil. Köleliği lağvetmenin haksızlıklarla mücadele edenlerin tek amacı olduğu zamanlarda ortaya çıkabilecek tek pozitif sonuç Kuzeyde yükselen kapitalist sınıfın iktidarını konsolide edip güçlendirmesiydi. Bu zamanlar çok eskide kaldı. Ve bu

kapitalizm sistemi dünya çapında bir sömürü ve baskı sistemi olan, artık miadını doldurmuş kapitalizm-emperyalizme dönüştü; bu sistemin son kullanma tarihi geçti ve artık pozitif bir rol oynayabileceği herhangi bir durumu da geçeli çok oldu. Artık amacımız bütün bu kapitalizm-emperyalizm sisteminden kurtulmak olmalıdır.

Yeni bir iç savaşın niteliği 1861-1865 arası yaşanan iç savaştan çok daha farklı olacaktır. O tarihlerde ülkenin coğrafi olarak bir bölümü, Güney Konfederasyonu ayrılmak ve o bölgede yeni bir ülke kurmak istiyordu. Bugün faşizmin güçleri nüfus içerisinde yine Güneyde ve kırsal alanlarda yoğunlaşmaktadır ancak Güneyde ve ülkenin diğer bölgelerinde bu faşizme karşı olan insanlarla coğrafi olarak çok yakından bağlıdırlar. Yeni bir iç savaş birbirlerine yakın konumdaki karşıt güçlerin-kelimenin tam anlamıyla coğrafi olarak birbirine bağlı- ülke boyunca savaşması anlamına gelir. Bu durumun, olası bir iç savaşın pozitif tarafındakiler için hem avantajları hem de dezavantajları vardır ve her ikisinin de bu iç savaşa yaklaşımlarında hesaba katılmaları gerekmektedir.

(Anaakım medyada sürekli görüntülenen ''Kırmızı ve Mavi Eyaletler'' görseli bu ülkenin coğrafi ve siyasi bölünmeleri noktasında bir hayli yanıltıcıdır. Bu görsel nüfus yoğunluğu ve bir eyalette gerçekten kaç kişinin nerede yaşadığı, nerede yoğunlaştıkları noktasında tutarlı bir resim sunamaz. Bu durum özellikle şehirlerde ve şehirlerin ektrafındaki banliyölerde yaşayan nüfusun yoğunluğunu ve şehirlerin iç kısımlarında yoğunlaşan ezilen halk kitlelerinin yoğunluğunu gözardı ediyor. Özellikle de şehirlerde halkın geniş bir kesiminin faşistlere olan güçlü muhalefetini gözardı ediyor. Şeylerin bu biçimde anaakım sunumu temelde tek mümkün olanın kapitalizm-emperyalizm sisteminin devamlılığı olduğu ve tek seçimin bu sistemin hakim sınıfları olan Cumhuriyetçi Parti ''kırmızı'' ve Demokrat Parti ''mavi'' arasında olabileceğini ima ediyor. Bu arada tarihsel olarak komünizmle bağlantılı olan kırmızı rengin faşist Cumhuriyetçi Partiyle bağlantılı olarak iç

edilmesi tiksindir!)

Mevcut kutuplaşma, pozitif tarafta olarak faşizme karşı duranlarda dahi ihtiyaç duyduğumuz şey değildir ve günümüzün acil ve derin sorunlarına bir cevap oluşturmamaktadır. Tam da bu konuşmada tartışılan meselelerden dolayı faşistlerin Demokratların şartlarında, bu ülkedeki kapitalist iktidarın ''demokratik normlarının'' şartlarında gerçek ve temelli bir yenilgiye uğratılmaları mümkün değildir. Temel olarak bu sistem altında bu mesele bu biçimde sadece bu ülkede değil ama bütün dünyadaki halk kitlelerinin çıkarına olacak şekilde çözümlenemez. Bir kere daha söylemek gerekirse acil olarak ihtiyacımız olan bugün var olandan çok daha farklı bir kutuplaşmadır, bugün ihtiyacımız olan devrim için yeniden kutuplaştırmadır.

Ve bir kere daha-burada mutlak olmadan-bu yeniden kutuplaşmanın gerçekleşmesi için sınırlı bir zaman vardır. Şayet şeyler olduğu haliyle devam ederse: Cumhuriyetçi Partinin faşist saldırısı ve temelinin gittikçe daha da agresif ve güçlü olması halinde faşistlerin ''iki yönlü'' saldırısı büyük ihtimalle başarılı olacaktır. Eyalet yönetimleri ve federal devletin kilit parçalarında, özellikle de mahkemelerde zorladıkları değişiklikleri bütün ülkede kontrolü geri almak ve konsolide etmek için kullanacak, faşist programlarını intikam yoluyla uygulayacak ve etkili her türlü muhalefeti zor kullanarak, lüzum gördükleri ölçüde şiddetle bastıracaklardır.

Bu durumun aciliyeti ve devrim için yeniden kutuplaştırmanın acil ihtiyacı açık bir şekilde anlaşılmalı ve halk kitlelerine etkili bir şekilde iletilmelidir. Bu ikna edici bir biçimde yapılmalıdır, aldatıcı bir abartıyla değil (halihazırdaki kritik durum ve nelerin söz konusu olduğunu anlatmada dalavarecilik yapmaya gerek yoktur). Bu sistemin sürekli olarak faili olduğu korkunç haksızlıklar ve zulümler karşısında ayağa kalkan insanlarla birlik olmak kritik öneme sahipken ve radikal olarak farklı ve özgürleştirici bir

alternatifin mmknlgn ortaya koymak önemliyken unun altının çizilmesi gerekiyor: u ya da bu biçimde insanları bu sisteme zincirleyen ve sistemin failliğine katkıda bulunan dn biçimleri ve eylemlerden koparmak için yılmadan amansız bir mücadele yürütmek zorunludur.

Kadercilik ve bozgunculuk- korkunç durumu ve insanlığı bekleyen kasvetli geleceği değiştirecek hiçbir şeyin yapılamayacağı, radikal bir değişikliğin olamayacağı inancı- bu düşünce biçiminin kendisi mağlup edilmelidir. Bunu hem keskin mücadele ile ve radikal şekilde daha iyi bir dünyanın mmknlgn canlı olarak ortaya koyup poplerleştirerek yapabiliriz. Bu dünya devrim yoluyla elde edilebilir ki devrim gerçek dünyanın ve onun radikal dönüşümünün mmknlgnn bilimsel ve materyalist bir yaklaşımla anlaşılmasına dayanır. Genel olarak ve bütün yönleriyle temel kitleler açısından, bu devrimin belkemiği olması gereken en acı biçimde ezilenler açısından bu bozgunculuğun üstesinden gelinmesi ve gerekli yeniden kutuplaştırmanın sağlanması sadece güçlü bir kombinasyonla sağlanabilir: Kitleler arasında amansız ideolojik mücadele ile artan sayıda insanı karşı karşıya olduğumuz durumun ve gerçek çözümün bilimsel kavrayışına kazandırmak ve bu baskıcı sisteme karşı direniş. Bunların her ikisi de devrimin güçlerinin inşası ve devrim için gerekli olan siyasi hizalanmayı yaratmaya katkı sağlamalıdır.

Sonuç olarak yeni bir iç savaş durumunda ve bağlamında yeni komünizm önderliğindeki devrimci güçlerin yaklaşımı gerekli siyasi çalışmayı fiili savaş ile kombine ederek böylesi bir iç savaşı bütün sistemden kurtulmak ve yerine Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasasına dayanan radikal olarak farklı ve özgürleştirici bir sistemi kurmak için devrim yapmak hedefi olacaktır.

Dördüncü Bölüm: Kararlı Temel Gençlik ve Devrim

“Felaket Bir şey Ya Da Gerçekten zgrleştirici Bir şey”den

(7) aşağıdaki bölüm, milyonlarca insanı harekete geçirerek bu ülkede bir devrimin nasıl gerçekleştirilebileceğine, bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin şiddet yanlısı uygulayıcılarını yenilgiye uğratıp, bu sistemi tamamen ortadan kaldırıp ve Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyetin Anayasası'na (8) dayanan kökten farklı, özgürleştirici bir sistemi hayata geçirmeye dair konuşmalarımdan ve yazılarımdan oluşan bu seçki serisinin dördüncüsüdür.

Temel kitleleri ve özellikle gençliği devrime kazanmak aynı zamanda benim "George Jackson meselesi" adını verdiğim meselede daha fazla kritik atılımlar yapmayı gerektirir-1960'lardaki yükseliş sırasında Kara Panter Partisi'yle bağlantılı militan bir devrimciye dönüşen ve yetkililer tarafından suikasta uğramadan önce devrimci olasılık sorunuyla derinden boğuşan bir mahkûm olan George Jackson tarafından keskin bir şekilde ortaya atılan soru. Jackson, yarından sonra yaşamayı beklemeyen bir köle için kademeli değişim ve uzak bir gelecekte gerçekleşecek devrim fikrinin hiçbir anlamı ve çekiciliğı olmadığını söyledi.

Bu mesele bunun gibi ender bir zamanda belirli ve özel bir anlam kazanıyor; devrimin gerçekten mümkün olabileceğı bir zamanda, *tam olarak belirsiz uzak bir gelecekte değil, ama tam da şu anda meydana gelen keskinleşen olayların ve çatışmaların girdabı aracılığıyla.*

Burada yine tayin edici soru devrimin örgütlü güçlerinin ne kadar oluşturulduğı ve acilen ihtiyaç duyulan devrim yönünde tüm bunlara ne kadar etki ettiğı meselesidir.

Halk kitlelerine ve özellikle temel gençliğe hitap etmek için devrim, bilimsel temelli yöntemi, geniş vizyonu, özgürleştirici programı ve hedefleri ve eylemleriyle *büyüyen, örgütlü, disiplinli, cesur ve korkusuz* bir güç, toplumun her kesiminden bu gençleri ve devrimin savaşçılarını kendine çekecek, giderek güçlenen bir kutup haline gelmelidir.

Bu devrim için çalışırken hakiki cesaret ve yürek gerektiren, acilen yapılması gereken pek çok şey var: Bu devrimi güçlü bir şekilde duyurmak, insanları bu devrime katılmaya teşvik etmek, onları bu devrime örgütlemek ve organize etmek – *insanların bulaştığı ve kendi gerçek çıkarlarına aykırı olan tüm saçmalıklara karşı çıkmak ve onları kırmak*– insanların düşüncelerini ve eylemlerini dönüştürmek için yapılması gereken mücadeleyi vermek- halkı ezen güçlere karşı durmak, bu sistemin zulmüne karşı verilmesi gereken mücadeleyi vermek- bütün bunları, gerekli koşullar oluştuğunda, bu sistemi nihayetden devirmek için topyekûn mücadeleye hazırlanmanın temeline sahip olmak için yapmak.

Ve devrim bu şekilde büyüdükçe: Faşistlerin ve diğer baskıcı güçlerin insanları tehdit etme, korkutma, ve hatta öldürme hamlelerine karşı çıkmak için gerçek cesaret ve yürek gerektiren, acilen yapılması gereken pek çok şey var. Hiç kimseye sebepsiz ve haksız saldırılarda bulunulması çağrısında bulunmadığımı açıkça belirteyim; ama bu sistem altında ezilen, gaddarlığa maruz kalan, doğruyu temsil eden ve savunan ve bu yüzden saldırıya uğrayan insanları savunmanın meşruluğu, *ihtiyacı ve sorumluluğu* vardır.

Bu devrimin temel örgütlenme biçimi olan Devrim Kulüplerinin dayandığı ve uğruna mücadele ettiği temel ilkeler olan Devrim İçin Dikkat Edilmesi Gereken Altı Noktanın son noktası şudur:

Bu sistemi fiilen devirmek ve bugünün insanlar arasındaki yıkıcı, kısır çatışmalarının çok daha ötesine geçmek için ilerliyoruz. Ciddi olduğumuz için, bu aşamada şiddeti başlatmıyoruz ve halka karşı ve halk arasındaki her türlü şiddete karşı çıkıyoruz. (9)

Evet, bu çok ciddi bir şey: Bu sistemi gerçekten devirmek ve tamamen daha iyi bir yol için çalışmak. Ve evet, bunun büyük bir kısmı, bu sistem tarafından pek çok açıdan zaten berbat durumda olan insanların, bu sistemin onları altüst ettiği başka bir yola daha kapılmalarının üstesinden gelmektir: Kavga

etmek ve birbirlerini öldürmek. Bunun durması gerekiyor.

Ancak sadece durmasına gerek yok. *Buna kapılmış insanların gerçekten olumlu* bir şeyin parçası olmaları gerekiyor; şimdi acilen ihtiyaç duyulan devrim güçlerinin bir parçası olmaları gerekiyor.

Pek çok kişinin, özellikle de temel kitlelerden gelen pek çok gencin hissettiği hayal kırıklığı ve öfke- çünkü bu sistem altındaki yaşamın kendileri için iyi hiçbir şeyi olmadığını, doğdukları andan itibaren kilit altında tutuldukları ve onları yabancı korku ve nefret nesneleri olarak gören ve davranan güçler tarafından kuşatıldıkları ve iktidara sahip olanların, onlara, kışlarına bir tekme ve beyinlerine bir kurşundan başka bir şeyi hak etmeyen pislikler olarak baktığını hissediyorlar. Bu hayal kırıklığı ve öfkenin, onlara bu şekilde davranan ve onları ve dünya çapında onlar gibi pek çok kişiyi düzgün bir hayattan, düzgün bir gelecekte veya herhangi bir gelecekte mahrum bırakan sistemle mücadeleye yönlendirilmesi gerekiyor.

Bir kez daha, yapılması gerekeni yaparken acilen büyük bir cesaret ve yürek gerektiren pek çok şey var: zamanı geldiğinde bu sisteme karşı başkaldırıp devrim yolunda sonuna kadar gitmeye hazırlanmanın bir parçası olmak ve bunun önemli bir parçası olarak da hakları ve varoluşları konusunda sürekli haksız saldırılara maruz kalan insanları desteklemek ve *savunmak*.

Irkçı baskıya karşı isyan eden kişi ve hareketlere yönelik saldırılar sürüyor...

Okul yönetim kurulu üyelerine yalnızca temel sağlık önlemlerini aldıkları için değil, aynı zamanda bu ülkede her zaman var olan beyaz üstünlüğüne dair bazı gerçeklerin öğretilmesini onaylamak veya trans bireylere hak tanımak gibi konularda da saldırılar var.

Kürtaj isteyen kadınlara, bu kürtajları sağlayan kliniklere ve sağlık personellerine yönelik tehditler, taciz ve saldırıların

yanı sıra Cumhuriyetçi-faşist partinin kürtaj hakkına yönelik saldırıları ve mahkemelerde verdiği saldırılar da artıyor.

LGBT bireylere yönelik acımasız ve sıklıkla öldürücü saldırılar yaşanıyor.

Siyahilerin ve diğer ezilenlerin oy verme gibi temel hakları kullanmasını bile bir kez daha engellemek için şiddet kullanma tehdidi veya şiddet kullanımı da dahil olmak üzere devam eden hamleler var. (Bilimsel bir yöntem ve yaklaşımla, insanların oy kullanma hakkını elinden almaya yönelik girişimlere aktif olarak karşı çıkmak; aynı zamanda insanların, çabalarının kendilerine baskı yapan bu sistemin temsilcilerine oy vermeye harcamaması gerektiğini ve tüm bu sistemi yıkmanın zeminini oluşturmaya çalışmak gerektiğini görmelerini sağlamak hem mümkün hem de önemlidir.)

İnsanlara ve onların haklarına yönelik tüm bu saldırılara güçlü bir şekilde karşı çıkılması, bunun iyi tarafında olan kişilerin ise, tehditlerle ve hatta doğrudan fiziksel saldırılarla saldırıya uğrayanların, aktif olarak korunması ve savunulması gerekiyor.

Polisin insanlara gaddarca davranmasının ve soğukkanlılıkla öldürmesinin önlenmesi gerekiyor. George Floyd'un ağır ağır vahşice infazına tanık olan ve hatta bunu kaydeden bazı kişilerin söylediklerini hatırlayalım: Daha fazlasını yapıp yapmamaları, savunmasız bir Siyahi adama yönelik bu pervasız suikastı durdurmak için harekete geçmeleri gerekip gerekmediği konusunda ızdırap çekiyorlardı. Şimdi, bir kez daha işaret ettiğim şey, Devrimin Dikkat Edilmesi Gereken Altı Noktasının 6. maddesiyle tutarlıdır ve burada söylediklerimde kimseye saldırı çağrısında bulunmuyorum. Ancak polis dahil hiç kimsenin birini katletmeye hakkı yoktur; insanların haklarına ve yaşamlarına yönelik haksız saldırılara karşı savunma ve koruma sorumluluğu vardır ve bu meşrudur.

Bunun gibi farklı bir çok durumda, disiplinli ve örgütlü bir

oluşum içindeki varlıklarıyla insanlara yönelik hiçbir haksız saldırının hoş görülmeceğini açıkça ortaya koyan, temel gençlik de dahil olmak üzere sağlam devrimcilerden oluşan bir gücün var olduğunu hayal edin. Ancak bu sadece hayal edilmemeli, devrime hazırlanma ve devrim için örgütlü güçler inşa etme sürecinin önemli bir parçası olarak geliştirilmelidir.

Bu, ciddi ve bilimsel bir şekilde ele alınmalıdır; herhangi bir noktada, henüz yapılması gereken temel olmayan bir şeyi yapmaya kalkışmak yerine, devrimin örgütlü safları büyümeye ve disiplinli bir güç olarak çelikleşmeye devam ettikçe, daha önce mümkün olmayan bir şeyin mümkün hale geldiği koşulları hayata geçirmek için aktif olarak çalışmak gerekir. Bu şekilde ele alındığında, bu, mevcut durumun çok ötesinde “yankılanır” ve etkiyle giderek daha dinamik bir etkiye sahip olabilir, daha fazla insanı bu devrime çekebilir... ki bu da daha büyük bir etki yaratmayı ve daha büyük güçleri çekmeyi mümkün kılacaktır.

Bütün bunlar, bu konuşma sırasında ortaya koyduğum genel yaklaşımın önemli bir parçası; bu, bugün devrimin küçük örgütlü güçlerinin- sayı, organize güç ve bir bütün olarak toplum üzerindeki etkisi açısından giderek artan bir hızla, gittikçe daha fazla insanın parçası olması için meydan okunması ve etkinleştirilmesi gereken şey budur.

Bu, devrim için çalışmanın ve bunun bir parçası olarak faşistlere karşı çıkmanın bir başka önemli boyutunu gündeme getiriyor: Beyazların üstünlüğünü savunanlar ve genel olarak faşistler için İkinci Değişiklik olan “silah taşıma hakkının” düzenli olarak savunulduğu ve kanunların ve mahkemelerin desteği ile polisin ve devletin diğer kurumlarının desteğinin sağlandığı; siyahiler, diğer ezilen insanlar ve genel olarak bu sistemin baskısına ve adaletsizliğine karşı çıkanlar için ise meşru müdafaada bile “silah taşıma hakkına” aktif olarak *karşı çıkıldığı* ve *bastırıldığı* gerçeğini keskin bir şekilde açığa çıkarmak ve buna karşı çıkmak ve siyasi ve pratik olarak

üstesinden gelmek için mücadele etmek gerekiyor.

Bu, Carol Anderson'ın İkinci Değişiklik'e odaklanan kitabında açıkça ortaya konmuştur- *The Second: Race and Guns in a Fatally Unequal America* (İkinci Madde: Ölümcül Bir Şekilde Eşitsiz Bir Amerika'da Irk ve Silahlar). Bu kitap, bu ülkenin tarihi boyunca Siyahi insanlara uygulanan ahlaksız şiddetin (daha fazlasını!) yakıcı teşhirini içeriyor ve "silah taşıma hakkının" Siyahilere hiçbir zaman uygulanmadığını, bunun yerine iktidar sahipleri ve genel olarak ırkçı beyazlar açısından Siyahileri "öldürme hakkının" olduğu sapkın bir durumun söz konusu olduğunu anlatıyor. Bunun devam etmesine izin verilemez!

Kararlı bir mücadele sadece "İkinci Değişiklik" ile temsil edilen şey etrafında değil, aynı zamanda insanlara garanti edildiği varsayılan haklara yaklaşımın son derece eşitsiz bir şekilde- öyle ki, mazlumların ve bu sistemin baskıcı ilişkilerine karşı hareket edenlerin hakları sürekli olarak saldırıya uğruyor, "kısıtlanıyor" ya da açıkça reddediliyor ve bastırılıyor- uygulandığı birçok şey etrafında da sürdürülmelidir. Bu mücadeleyi yürütürken, bu *çelişkiyi* tanımak ve mümkün olduğu ölçüde bundan yararlanmak önemlidir: Gerçekte bu kapitalizm-emperyalizm sisteminde hak ve özgürlükler, bu sistemin ve onun egemen sınıfının çıkarlarına göre belirlenmekte ve sınırlandırılmaktadır; ancak bize sürekli olarak bu sistemde "herkes için özgürlük ve adaletin" olduğu söyleniyor ve bu sistemi yönetenler ya da en azından bir kısmı bu efsaneyi sürdürmenin önemli olduğunu düşünüyor. Yine bu sistemin uygulayıcılarının, temel hakları ihlal etme girişimlerini boşa çıkarma mücadelesinde, bu sisteme ve onun derin adaletsizliğine karşı ayaklanan insanları bastırma hamlelerinde, bu *çelişkinin* mümkün olduğu ölçüde ele alınması gerekmektedir.

Ancak en temelde, bu mücadele, bu sistemin temel doğasına ilişkin tam bir farkındalıkla, bilimsel temelli bir anlayışla, bu sistemi devirmeye, onun ilişkilerinin, vahşi sömürü ve kana

bulanmış baskı ve zapt etme kurumlarının ortadan kaldırılmasına yönelik çalışma yönelimi ve hedefi ile yürütülmelidir.

Bir kez daha, tüm bunları gerçeğe dönüştürmek için, bu devrim giderek artan sayıda temel gençliğe ve diğerlerine ulaştırılırken ve onlar da buna katılmaya meydan okunurken, onların bu sistemin devamlılığını sağlayan düşünüş ve hareket etme biçimlerinden kurtulması için onlarla çok mücadele edilmesi gerekiyor. İnsanların “kafalarını toparlamaları”, kafalarını kışlarından çıkarmaları ve *yeni komünizmin bilimsel* yöntemini ve yaklaşımını benimsemeleri, gerçeği anlamaları ve devrim yoluyla gerçekliği temelden dönüştürmeleri gerekiyor. Bu, sadece kendiniz ya da dar bir şekilde tanımlayabildiğiniz kişiler (her kim olursa olsun) için yola çıkmak değil, bu devrim için daha azı için değil, tam anlamıyla *devrimci komünistler olmak, tüm insanlığın kurtarıcıları*, örgütlü ve disiplinli güçlerin bir parçası olmak anlamına gelir.

Dediğimiz gibi, “gerçekten uğruna savaşmaya değer bir şey için savaşacak yüreği olan herkese: **Bu devrimin bir parçası olmalısınız.**”

DEVİRİM KAZANMAK İÇİN GERÇEK BİR ŞANS

Beşinci Bölüm: Kazanmak ve Kazanmak

Cornel West ile diyalogda söylediğim gibi: Haklı ve meşru olmamız önemlidir- yeryüzünün lanetlilerinin yanında durmamız ve onların zulmüne karşı durmamız önemlidir- ama kazanmak zorundayız. Bu canavarca sistemin hükmünü gerçekten yıkmalı ve kökten farklı ve çok daha iyi bir şeyi ortaya çıkarmalıyız. Aksi takdirde, en iyi ihtimalle “iyi niyetli bir mücadele vereceğiz” ama dehşet devam edecek ve daha da kötüleşecek.
(10)

Devrim İçin Dikkat Edilmesi Gereken Noktalar'ın altıncı maddesi şunu söyler: "Bu sistemi fiilen devirmek ve bugünün insanlar arasındaki yıkıcı, kısır çatışmalarının çok daha ötesine geçmek için ilerliyoruz. Çünkü bizler ciddiyyiz, bu aşamada şiddeti başlatmıyoruz ve halka karşı ve halk arasındaki her türlü şiddete karşı çıkıyoruz." (11)

Dikkat Edilmesi Gereken Noktanın, bu sisteme karşı mücadelenin her zaman şiddetsiz kalabileceği ve kalması gerektiğine dair bazı idealist pasifist fikirlerin beyanı *olmadığını* vurgulamak için "çünkü bizler ciddiyyiz" sözcüklerinin altını çizdim. Öncelikle halka karşı ve halk arasındaki her türlü şiddete karşı olmakla birlikte bu aşamada şiddeti başlatmıyoruz (ve başkalarını da başlatmaya teşvik etmiyoruz), aynı zamanda insanların haksız saldırılara karşı kendilerini savunma hakkını güçlü bir şekilde tanıyor ve destekliyoruz. Ve daha stratejik olarak, bilimsel olarak şunu anlıyoruz: **dünyadaki şiddetin temel kaynağı, bu kapitalizm-emperyalizm sistemidir; haksız şiddetin en büyük failleri, başta bu ülke olmak üzere kapitalist-emperyalist güçlerin yönetici sınıflarıdır- ve bu sistemin lağvedilmesinin barışçıl yollarla gerçekleştirilememesinin temel nedeni yine bu sistemin kendi doğası ve onu yönetenlerin şiddete teşebbüs etmeden sistemlerinin ortadan kaldırılmasına ve bu tür girişimlere asla izin vermemeleri gerçeğidir.**

Bütün bunlarda *ciddi* olduğumuzdan bahsetmemiz bu anlama geliyor.

Bu anlayışla ve bu yönelimle, gerçekten nasıl kazanılacağı sorusuna çok ciddi bir şekilde yaklaşmalıyız -tarihsel olarak konuşursak, iktidarı ele geçirmek için daha acil bir mücadelede kazanmak- ve en geniş anlamda, tüm dünyadaki tüm baskı ve sömürüyü kökünden söküp atmak, insanların insanlıklarını tam anlamıyla ifade ederek gerçekten gelişebilecekleri komünist bir dünya yaratmak amacıyla bunun temelini oluşturacak şekilde kazanmak.

Bu “kazanmak-ve kazanmak” yaklaşımı şu ilkenin bir uygulamasıdır: “Yeni komünizm, ‘amaçlar araçları meşrulaştırır’ şeklindeki zehirli nosyonu ve pratiği tamamen reddeder ve komünist hareketten kökünü kazımaya kararlıdır.” Bu hareketin ‘araçlarının’ bilimsel temele dayanan devrim yoluyla tüm sömürü ve baskının ortadan kaldırılmasına yönelik temel ‘amaçlardan’ kaynaklanması ve bunlarla tutarlı olması, yeni komünizmin temel ilkesidir.” (12)

Öyleyse, bunun koşulları oluştuğunda kazanmaya nasıl devam edebileceğimize ve kazanmamız gerektiğine bakalım. Buna yönelik gerekli stratejik yaklaşım, devrimci güçlerin mevcut birleşik ve uyumlu bir devlet gücünün, tüm gücünü cepheden karşılarına aldıkları hiçbir mücadeleyi kazanamayacakları şeklindeki bilimsel anlayıştan kaynaklanmaktadır. (İnsanlar bunun hakkında düşünebilsin diye duracağım...)

“Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey” den alınan aşağıdaki ifade şunu anlatıyor:

Toplumun genelindeki durum ne kadar değişirse değişsin ve bu sistemin şiddetle bastırılmasının en güçlü kurumları bile bu sistemden ne kadar etkilenmiş olursa olsun, aralarında önemli bölünmelerin meydana gelmesi çok muhtemeldir. Devrim, resmî kurumların bazı kesimlerinden güçlü karşı-devrimci silahlı kuvvetlerle ve onlarla hizalanmış faşist “sivil güçlerle” karşı karşıya kalacaktır. Devrimci savaşçı güçlerin, özellikle de başlangıç □□aşamasında tam güçlerine yakın herhangi bir şeyi, karşı-devrimin silahlı kuvvetlerine doğrudan ve cepheden karşı koyarak onları yenmeleri pek de olası değildir. Bu nedenle devrimci güçlerin zamanı geldiğinde kazanmak için savaşmalarını sağlamaya yönelik geliştirilen doktrin ve stratejik yönelimde şu vurgulanmaktadır:

“Devrimci güçlerin yalnızca uygun koşullarda savaşması ve kesin çarpışmalardan kaçınması gerekecektir. Bu durum güçler dengesi ezici bir çoğunlukla devrim lehine değişene kadar her şeyin sonucunu belirleyecektir.” (13)

Bu doktrin ve stratejik yönelim *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz* içerisinde biraz daha derinlemesine bahsediliyor ve daha detaylı bir şekilde açıklanıyor- “Gerçek Bir Devrim-Gerçek Bir Kazanma Şansı, Devrim Stratejisinin Geliştirilmesi” adlı makalemde sağlanan ek düşüncelerle beraber (revcom.us adresinde de bulunabilir). Bu, gerekli koşullar oluşturulduğu zaman, halk kitlelerini harekete geçirecek devrimci bir gücün bu sistemin yıkılmasına, iktidarın devrimci yollarla ele geçirilmesi girişimini yenmek ve yok etmek isteyen silahlı kuvvetlerin başta neredeyse keskin gücünü etkili bir şekilde etkisiz hale getirecek ve sonunda üstesinden gelebilecek şekilde nasıl yaklaşabileceğinin temelini oluşturmaktadır. Devrimci durum olgunlaştığında, omurgasını özellikle bu devrimle kazanılmış gençlikten alan devrimci savaş güçlerinin nasıl organize edilebileceğini, eğitilebileceğini ve devrimci güçlerle karşı devrimcilerle karşılaşmalarda devrimci güçlerin lehine olacak şekilde küçük ölçekte başlayarak, çatışma ve onları yenme araçlarının, ve bu temelde bunu yaparken nasıl güçlenip büyüyecekleri, karşı-devrimci güçlerin parçası olanların giderek artan sayıdaki üyelerini nasıl kazanabilecekleri ve sonunda karşı-devrimin geri kalan güçlerini nasıl yenebilecekleri durumun nasıl sağlanabileceğini anlatıyor.

Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz konuşmamda şu önemli ifadeden alıntı yapmıştım:

İngiliz Generali ve strateji uzmanı Rupert Smith, “çatışmanın parametrelerini belirleyen” isyancı bir gücün “gıyaben alternatif bir kuvvet ve iktidar sunduğunu” belirtti. [Durup bunun ne anlama geldiğini düşünelim.] Bu şu anlama geliyor: Eğer bir devrimci güç büyük ölçüde çatışmanın karakterini belirliyorsa, bu bir grup “kanun kaçağı” olarak değil, eski düzene karşı mücadele eden meşru bir güç olarak görülecektir ve bu, devrimci savaş güçlerinin dünyaya yönelik cesur bir

deklarasyon eşliğindeki ilk eylemlerinin, “eski düzenin güçlerini yenmeye ve yeni, devrimci bir sistemi hayata geçirmeye kararlı örgütlü bir gücün var olduğunu açıkça ortaya koymasının” neden bu kadar önemli olduğuyla ilgilidir. Bu, insanların mevcut sisteme karşı beslediği “batıl korkuyu”, bunun işlerin en iyi ya da en azından tek yolu olduğuna ve bu sistemin gücünün meydan okunamayacak olduğuna dair neredeyse dinsel inancı yok etmede çok önemli bir rol oynayacaktır; eski düzenin ve onun egemen sınıfının “meşruiyetini” ve “otoritesini” ve nüfusun geniş kesimlerinin ona olan bağlılığını daha da zayıflatacak ve karşı tarafın kuvvetleri dahil olmak üzere savaş içinden olanlardan daha geniş kesimleri kazanmak için daha fazla temel oluşturacaktır.

Daha sınırlı karşılaşmalarda zafer arama ve kazanma yaklaşımının temel amaçlarından biri, karşı tarafın giderek daha fazla dağılacağı ve karşı tarafın önemli bir kısmının devrimci tarafa geçtiği genel bir durumun yaratılmasıdır. Bu, “güçler dengesinde” devrimcilerin üstünlük elde ettiği, karşı-devrimin nihai yenilgisini gerçekleştirebilecekleri bir pozisyona niteliksel bir değişiklik getirme sürecinin önemli bir parçası olacaktır.

Takip eden kısım (“Gerçek Bir Devrim- Gerçek Bir Kazanma Şansı, Devrim Stratejisinin Geliştirilmesi” makalesinden) şunu vurgulamaktadır:

Devrimin, karşı devrimin “kuşatma ve baskısına” etkin bir şekilde karşı çıkabilmesi için, ve özellikle de karşı devrimin yalnızca kuvvetlerini yoğunlaştırmasından ötürü değil, fakat aynı zamanda devrime destek sağlayacak destek birimlerinin (bu destek birimleri halen açık bir şekilde devrim tarafından kontrol edilmese ve yönetilmese de) **topyekûn mücadelenin ilk evrelerinde** fiilen ele geçirilme tehlikesine karşı; topyekûn devrimci mücadelenin **en başından itibaren veya başlangıçtan hemen sonra, hızla ülke çapında yürütülmesi gerektiğinin;** devrimci güçleri ülkenin çok farklı bölümlerini destekleyecek ve hızla simultane bir şekilde hareket edecek (“patlamış

mısır" fenomeni ile etki edecek ve hızla birbirini takip edecek tekrarlayan eylemlerle hareket edecek) örgütlü destek birimleri kurulması gerekliliğinin ve bunların simultane bir şekilde hareket etmesinin öneminin ve bu önemli ihtiyacın altının çizilmesi gerekiyor.

Düşmanın dengesini bozan bu "patlamış mısır" yaklaşımı aynı zamanda karşı tarafın parçalanmasına ve ondan kopmalara da katkıda bulunabilir.

Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz 'den tekrar alıntı yapmak gerekirse:

Rupert Smith'in vurguladığı bir diğer nokta önemlidir: Önemli olan mutlak kuvvet değil, "gücün kullanılabilirliğidir"; herhangi bir devletin veya başka bir silahlı kuvvetin cephaneliğinde ne olduğu değil, herhangi silahlı bir çatışmada aslında kendi avantajına neyi kullanabildiğidir? Devrimci güçlerin temel operasyonel ilkelerinden biri, mücadeleyi, eski düzen güçlerinin en yıkıcı güçlerini hem askeri hem de siyasi çıkarlarına uygun şekilde kullanmalarını önleyecek şekilde yürütmektir. Aynı zamanda, eski egemen güçlerin hâlâ yürütmekte olduğu barbarca eylemler karşısında, devrimci güçlerin "düşmanın barbarca eylemlerini ona karşı çevirmesi, düşman saflarından gelenler de dahil, devrim için daha büyük güçler kazanmasıdır."

Burada şu önemli noktayı tekrar etmekte fayda var:

Bu sistemin egemen güçlerinin, bu sistemi dayatmak için kullandıkları ölüm ve yıkım makineleriyle gerçekten çok güçlü olduğu da doğrudur. Ancak insanların büyük bir kısmının onları gerçekten yenebileceğimizi hayal etmekte zorlanması, bu sistemin "normal" işleyişinden kökten farklı bir durumu kavrayamamaktır- toplumun büyük kesimleri için, yönetici sınıfın insanlar üzerindeki "tutuşunun" (onları kontrol etme, manipüle etme ve korkutma yeteneğinin) kırıldığı veya büyük ölçüde zayıfladığı bir durum. İnsanlar bunu hayal edemiyorlar

Çünkü temelde olaylara bilimsel bakış açısı ve yöntemle yaklaşmıyorlar.

(Peki bu bilimsel bakış açısını ve yöntemini insanlara ulaştırmamız gerektiğini tekrar söylememe gerek var mı?)

Aynı zamanda, “Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey”, bu topyekûn mücadele için temel doktrinin ve stratejik yaklaşımın geliştirilmesinin devam eden bir süreç olduğunu vurguluyor. Ve şöyle devam ediyor:

Bu sahayı hazırlama, halk kitleleri hazırlama ve öncü güçleri bu devrime hazırlama süreci boyunca topyekûn mücadele için bu temel doktrin ve stratejik yaklaşım sürekli olarak geliştirilmeli ve konsept daha da “işlevsel” hale getirilmelidir. Yani özellikle zafere giden gerçek yolları neyin oluşturacağı açısından daha fazla ayrıntılandırılmalı ve daha fazla somutlaştırılmalıdır. Bundan yola çıkarak ve buna hizmet ederek, özellikle başlangıç aşamalarında ve (mümkün olduğunca) genel olarak diğer tarafla karşılaşmaların özel doğası ve özelliklerinin ne olacağı daha fazla somutlaştırılmalıdır.

Daha önce de belirtildiği gibi, tüm bunlarla ilgili büyük bir faktör, toplumun karşıt kesimleri arasında gerçek bir iç savaş olasılığı ve bu durumun bu sistemin devlet gücünün kilit kurumlarını nasıl etkileyebileceğidir. Eğer böyle bir iç savaş çıkarsa -ya da toplumdaki derinleşen bölünmeler daha doğrudan bir iç savaşa doğru ilerlese de- bu durum bu tür kurumlar üzerinde derin bir etkiye sahip olabilir, aralarında gerçek bir bölünme olasılığı ve hatta bu tür kurumların bazı bölümlerin faşistlerin yanında, diğerlerinin de faşistlerin karşıtı olanlarla birlikte *parçalanması* gündemde olabilir.

Bu olasılık, devrimci savaşçı kuvvetler için temel doktrin ve stratejik yaklaşımın dikkate alması ve kapsaması gereken bir şeydir. Ancak, devrimci güçlerin bu sistemin egemen ve baskıcı kurumları arasından önemli sayıda kişiyi kazanabilmesi ve

saflarına katabilmesi ve bunu devrimci güçlerin özgürleştirici karakterini fiilen sürdürecektir şekilde yapabilmesi için, devrimci safların onları bu temelde güçlendirmesi, insanlığın kurtuluşu için savaşçılar olarak, yalnızca savaşma kapasitesi açısından da değil, temel ideolojik ve politik yönelimleri açısından da sağlamlaştırması ve çelikleştirilmesi gerekli olacaktır.

Aksi taktirde, diğer taraftaki güçleri kazansanız bile, nasıl koşullandıkları ve eğitildikleri göz önüne alındığında, bu durum şartları çok kötü bir temelde oluşturabilir ve farklı şekillerde yenilgiye yol açabilir (ya düşmanın elinde yenilgi ya da askeri zafer elde edilebilmiş olursa bile, bunun yapılış şekli, toplumun ve nihayetinde tüm dünyanın tüm sömürü ve baskıyı kökünden söküp atmak için devam eden dönüşümünün gerçekleştirilebileceği radikal bir şekilde yeni ve daha iyi bir sisteme yol açmayabilir.)

Burada dikkate alınması gereken başka bir şey var: Önemli olan yalnızca topyekûn hesaplaşma yaklaşırken devrimci halkın büyüklüğü (milyonlarca) değil, aynı zamanda *en çok ezilen kitleleri, özellikle de gençleri* ve toplumun diğer kesimlerinden çok sayıda insanı kapsayan “bileşimi”, devrimci halkın bu “bileşiminin” karşıt güçlerin bileşimiyle nasıl bir ilişki içinde olacağı; ve bunun daha geniş toplumdaki büyük sosyal çelişkilerle (örneğin ırksal, cinsel ve cinsiyete dayalı baskı) nasıl ilişkili olduğudur.

Daha somut olmak ve bunu daha da detaylandırmak gerekirse: Bu ülkenin yöneticileri, kendi çıkarları uğruna, ezilenlerin saflarından kadınlar, siyahlar ve Latinler de dahil olmak üzere çok sayıda insanı ordularına çekmek zorunda kaldılar. Bu safların, devrimci halk kitlelerinde “kendileri gibi insanları” görmeleri, devrimci güçlerin kendilerini bastırmaya çalışan güçleri parçalama ve kendi saflarından devrimin saflarına önemli ölçüde kaymalara neden olma potansiyelini güçlendirecektir.

Elbette, “Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey” de işaret edildiği gibi, bu faktör (devrimci halkın karşıt güçlere göre bileşimi) “otomatik olarak” devrim tarafına destek ve hatta saflarından ayrılma anlamına gelmeyecektir; ancak bu, topyekûn mücadele boyunca bilinçli ve somut olarak geliştirilmesi gereken, potansiyel olarak olumlu bir faktördür. Ve gerçek bir iç savaş bağlamında bunun potansiyeli muhtemelen daha da büyük olacaktır; bu sistemin şiddet yoluyla uygulanmasını sağlayan kurumlar arasında bir kez daha “aralarında gerçek bir bölünme olasılığı” ve “hatta bu tür kurumların bazı bölümlerin faşistlerin yanında, diğerlerinin de faşistlerin karşıtı olanlarla birlikte parçalanması gündemde olabilir.”

Bu bağlamda bir başka önemli nokta daha var: Biz, devrimci komünistler (revcoms) ve önderlik ettiğimiz sürekli büyüyen halk kitleleri, faşistlere karşı mücadelede öne çıkmalı ve bunu burjuva-demokratik emperyalizmin savunucuları olarak değil, devrimci bir temelde yapmalıyız. Bunun, gerçek topyekûn mücadele de dahil olmak üzere, devrim için daha elverişli bir yeniden kutuplaşma potansiyeli ile bir hayli ilgisi vardır.

Bütün bunlar olurken yeni komünizmin vazgeçilmez bir parçası olan temel enternasyonalist yönelim ve yaklaşımın sağlam temellere oturtulması, sürekli akılda tutulması ve tutarlı bir şekilde uygulanması büyük önem taşıyacaktır. “Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey” de dikkat çektiğim gibi:

Bu devrim, ABD’nin tarihsel olarak yakından bağlantılı olduğu ve birçok durumda egemen olduğu ve yağmaladığı güneyindeki (ve kuzeyindeki) ülkelerde olup bitenlerden kaçınılmaz olarak etkilenecek ve karşılığında önemli ölçüde bunları etkileyecektir.

(Ve burada Devrimci Komünist Örgütü’nün yayınladığı çok önemli yeni bir kitaptan bahsetmek istiyorum. *Mexico: La Esperanza Revolucionaria [Devrimci Umut]* aynı zamanda İngilizceye

çevrilmiş ve revcom.us adresinde mevcuttur.) (14)

“Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey” şu önemli noktaya vurgu yaparak devam ediyor:

Ve daha da genel olarak, bu devrimin, ülkenin mevcut sınırlarının çok ötesinde yer alan farklı güçler tarafından da görülme ve yanıtlanma biçimleri olacaktır. Bu ülkede ciddi bir devrim mücadelesi bu ülkede ve tüm dünyaya sismik şok dalgaları gönderen güçlü bir siyasi deprem etkisi yaratacaktır. Böylesi bir duruma tepki geleceği, dünyanın her yerindeki baskıcı hükümetlerin ve güçlerin bu durumu kendi konumları ve amaçları için ciddi bir tehdit olarak görecekləri doğrudur. Bu güçlerden bazılarının yardım etmek için harekete geçmeleri ya da katılarak böyle bir devrimi ezme girişimleri konusunda gerçek bir olasılık vardır. Aynı zamanda, böylesi bir devrim sarsılarak uyanacak ve kelimenin tam anlamıyla her yerdeki milyarlarca insanda kuvvetli bir pozitif şok etkisi yaratarak, bu korkunç dünyaya başka bir alternatifin mümkün olmadığı şeklindeki düşünceyi paramparça edecektir. Genel olarak ve neredeyse kesinlikle, çok önemli bir şekilde küresel ölçekte yaşanacak bir yeniden kutuplaşmaya katkıda bulunacaktır. [İslami köktencilik gibi artık çok kötü eğilimlere kapılan insanlar üzerindeki etkisini bir düşünün. Bir anda dünyada her şey tamamen değişti; bu ülkede gerçekten kazanma ihtimali olan gerçek bir devrimci, özgürleştirici mücadele yaşanıyor. Yüz milyonlarca gencin yanı sıra dünya çapındaki diğer kişiler üzerindeki etkisini bir düşünün.]

Bütün bunların, bu devrimin önde gelen güçleri tarafından, stratejik yöneliminin ve hedeflerinin önemli bir parçası olarak dikkate alınması gerekir.

Her Şey Devrimci Bir Halkın Öne Çıkarılmasına Bağlı

(Daha) mümkün olan ve acilen ihtiyaç duyulan devrimin gerekli temellerini ve temel yol haritasını biraz derinlemesine ve geniş bir çerçevede inceledikten sonra, şimdi bir kez daha bu

belirleyici noktaya dönüyoruz:

Her şey, en ağır şekilde ezilenlerden ve toplumun tüm kesimlerinden, önce binler, sonra milyonlar halinde baştan ve tutarlı bir şekilde ülke çapında örgütlenmiş, tüm toplumu etkileyecek, halk kitlelerinin olayları nasıl gördüğü ve her kurumun nasıl yanıt vermesi gerektiğiyle ilgili şartları değiştirecek güçlü bir devrimci güç olacak devrimci bir halk ortaya çıkarmaya bağlıdır. Şimdi her şey bu devrimci gücü fiilen öne çıkarmaya ve örgütlemeye odaklanmalıdır. (15)

1.) 5 Dur: Siyahi ve Kahverengi İnsanlara Yönelik Soykırımcı Zulmü, Kitlesele Hapsedilmeleri, Polis Vahşetini ve Cinayetlerini DURDURUN! Her Yerdeki Bütün Kadınların Ataerkil Aşağılanmasına, İnsanlıktan Çıkarılmasına ve Boyun Eğdirilmesine, Cinsiyete ve Cinsel Yönelime Dayalı Tüm Baskıları DURDURUN! İmparatorluk Savaşlarını, İşgal Ordularını ve İnsanlığa Karşı Suçları DURDURUN! Göçmenlerin Şeytanlaştırılmasını, Kriminalize Edilmesini ve Sürgünlerini ve Sınırın Askerileştirilmesini DURDURUN! Kapitalizm-Emperyalizmin Gezegenimizi Yok Etmesini DURDURUN!

2-) [Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?](#) kitabının bir filmi ve metni [revcom.us/BA'nın Toplu Çalışmalarında](http://revcom.us/BA'nın%20Toplu%20Çalışmalarında) ve yenikomunizm.com web sitesinde [burada](#) ve [burada](#) mevcuttur.

3-) [Kuzey Amerika'daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa](#) revcom.us adresinde [burada](#) mevcuttur.

4-) [DEVİRİM VE DİN: Kurtuluş Mücadelesi ve Dinin Rolü CORNEL WEST ile BOB AVAKIAN Arasında Bir Diyalog](#). Bu diyalog filmi ayrıca revcom.us adresinde [BA'nın Toplu Çalışmalarında](#) mevcuttur.

5-) [Devrim İçin Dikkat Edilmesi Gereken Noktalar](#) revcom.us adresinde de mevcuttur.

6-) [Kuzey Amerika'daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa](#) revcom.us adresinde [burada](#) mevcuttur.

7-) Bob Avakian'ın [Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey: Derin Kriz, Derinleşen Bölünmeler, Yaklaşan İç Savaş Olasılığı – Ve Acilen İhtiyaç Duyulan Devrim, Bu Devrim İçin Gerekli Bir Temel, Temel Bir Yol Haritası](#) yazısına <https://yenikomunizm.com> adresinden ulaşabilirsiniz.

□ [Kuzey Amerika'daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa](#) revcom.us adresinde [burada](#) mevcuttur.

9-) Devrim için Dikkat Edilmesi Gereken Altı Noktaya [revcom.us](#) adresinden de ulaşılabilir.

10-) [DEVİRİM VE DİN: Kurtuluş Mücadelesi ve Dinin Rolü CORNEL WEST ile BOB AVAKIAN Arasında Bir Diyalog](#). Bu diyalog filmi ayrıca [revcom.us](#) adresinde/[BA'nın Toplu Çalışmalarında](#) mevcuttur.

11-) [Devrim İçin Dikkat Edilmesi Gereken Noktalar](#) revcom.us adresinde de mevcuttur.

12-) Bu, [yenikomunizm.com](#) adresinde mevcut olan Bob Avakian'ın *Atılımlar: Marx'ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım* adlı eserinden alınmıştır.

13-) Bob Avakian'ın [Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey: Derin Kriz, Derinleşen Bölünmeler, Yaklaşan İç Savaş Olasılığı – Ve Acilen İhtiyaç Duyulan Devrim](#) adlı makalesi yine [yenikomunizm.com](#) adresinde mevcuttur. “Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var & Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz” alıntılanan açıklamaya [buradan](#) ve [buradan](#) erişebilirsiniz. Bu açıklama ilk olarak ABD Devrimci Komünist Partisi Merkez Komitesinden: [Nasıl Kazanabiliriz–Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?](#)” de kullanılmıştır ve revcom.us adresinde mevcuttur.

14-) [La Esperanza Revolucionaria](http://revcom.us) [Devrimci Umut] revcom.us adresinden ulaşılabilir.

15-) Bu “Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey” makalesindendir.

Sezgin Tanrıkulu, Hakikat ve Ezeli Kürt Düşmanlığı

Sezgin Tanrıkulu bir televizyon kanalında TSK'nın gerçekleştirdiği faşist darbelerden ve darbe girişimlerinden, köy yakmalarından, köylülerin -ki doğrusu Kürtlerin- helikopterden atılmalarından, ve Roboski'den sorumlu olduğunu söyledi ve ardından hakim sınıf cephesinde “fırtınalar koptu”. Sezgin Tanrıkulu başta Kılıçdaroğlu olmak üzere - aslında ilk ateş püsküren CHP oldu- CHP sözcüsü Faik Öztrak tarafından yapılan “TSK gözbebeğimizdir” açıklamalarıyla, hedef tahtasına oturtuldu. Erdoğan tehditler savurarak savcılarını harekete geçirirken, CHP ise “yetkili organlarını” seferber etti.

Temel bir hakikat ile başlayalım, bu ülke Ermeni soykırımını, Rumların ve diğer azınlıkların pogromlara uğratılması ve Kürt ulusunun katliamları üzerine kurulmuştur. **Tüm bunlar olmasaydı, bugünkü bildiğiniz Türkiye Cumhuriyeti'de olmayacaktı!** İster İttihat ve Terraki döneminde ister Kemalist dönemde isterse İslamcı kanat hakim sınıflarının hakimiyeti döneminde olsun, değişmeyen temel hakikat bu ülkenin atardamarlarında güçlü ve zehirli bir Türk şovenizminin olmasıdır. Hakim Türk şovenizmi, ezelden beri başka azınlık halkları ve ulusları -bununla birlikte azınlık inanç olan Alevileri- ve Kürt ulusunu sistematik olarak baskı altına

almak, asimile etmek ve dönem dönem de katliamlardan geçirmekten geri kalmadı. Sezgin Tanrıkulu'nun ifade ettikleri böylesi bir tarihin sadece ufak bir kesitidir.

Daha birkaç ay önce ''demokratik'' siyasetin umudu olarak pazarlanan ya da en azından buna bir ''köprü'' olacağı düşünülen, bir ''nefes alma aracı'' olarak pazarlanan CHP, hiç nefes aldirmeden kendi hakim ulus imtiyazının arkasında olduğunu bir kere daha herkese hatırlattı. TSK, CHP'nin ''Gözbebeği''dir zira bu ülkenin 100 yıllık tarihinde gerçekleştirilen katliamların bizzat yaptırımcılarından ''kritik rol'' oynayan aktörelerinden biri de CHP'dir. Sezgin Tanrıkulu sosyal demokratik vizyonu gereği faşizmin, baskıların ve katliamların bu ülkenin hakim sınıflarından bağımsız, ''ordu eliyle'', ''demokrasinin dışına çıkararak'' yapıldığını düşünse de, hakikat şudur ki, **ordu, aslında hakim ve imtiyazlı Türk egemenlerinin genel çıkarlarına göre bu ceberut sistemin ''başrolünü'' üstlenmiştir.**

Şimdi Sezgin Tanrıkulu'nun sadece bir ''AKP-MHP lincine maruz kaldığını'' düşünmek safça olur. Aslında yüzyıldır olan yine olmuştur. Söz konusu Türk hakim sınıflarının genel çıkarları olduğunda, İslamcı'sından ''liberaline'', oradan da Kemalistine, ''yüzüncü yıl ruhunu'' kuşandığını ve ''hep bir ağızdan'' tehditler yağdırdıklarını görmekteyiz. Kürt düşmanlığı bu ülkenin hakim sınıflarının genetiğindedir. O yüzden Sezgin Tanrıkulunun bazı hakikatleri dile getirmesi, sistemin tüm vücudunda reaksiyona neden olmuştur. **Bu reaksiyon sistemin Kürt alerjisidir.**

Sezgin Tanrıkulu'nun dile getirdiği hakikatten dolayı bastırılması daha büyük bir resmin parçasıdır. Aslında temelde yatan neden, **Kürtlerin baskı ve katliamlarına dair hiçbir hakikatin, tolere edilemeyeceği** ve faşist öfke seliyle **Kürtlerin tekrardan bastırılmasının parçasıdır. Hakim sınıflar ''öfkesinin''** bugünkü öznesi Sezgin Tanrıkulu'dur. Lakin esas sorun, bu sistemin köklerinde Kürt düşmanlığı olduğu ve en ufak ''aykırı'' çıkışı bastırması zorunluluğunda yattığını

tekrar vurgulamak gerekir . Şayet Türk hakim sınıflarının böyle bir zorunlulukları olmasaydı ve bir ‘‘seçenek’’ olsaydı, başka türlü hareket edebilirlerdi.

Toplumda az biraz vicdanı olan herkesin, böylesi saldırıların karşısında durması kritik bir sorumluluktur. **Kürt sorunu bu ülkede bir turnusol kağıdıdır!** Zulümden ve baskıdan şu ya da bu derecede rahatsız olan herkesin, Kürt ulusunun sistematik baskı, asimilasyon ve dönem dönem katliamlardan geçirilmesi karşısında kararlılıkla durmalıdır. Sezgin Tanrıkulu’nun açıklamalarından geri adım atmaması önemlidir ve şimdi korkmadan ve yılmadan bu hakikatin toplumun tüm kesimlerinde tartıştırılarak, imtiyazlı Türk hakim sınıfları ve onun şoven politikaları teşhir edilmelidir. **Ve tüm bunları TSK’nın katliamcı rolünü, TC’nin insanlık suçlarını ve bunların altında yatan sistemik yapısını teşhir ederek yapmak elzemdır.**

LİBERALLER...YALANCI YALANCI

Amerikan imparatorluğunun işlediği suçlar ve dünya halkları ile insanlığın varoluşu için oluşturduğu tehlikeler hakkındaki önemli gerçeklerle yüzleşmeye, bunları dile getirmeye ve başka insanlarla da bunları dile getirmek için mücadele etmekte kararlı olan Daniel Ellsberg’in onuruna.

Bir süredir dürüst liberaller bulmak için bir arayıştayım. Liberalleri (ve ilericileri), bu ülkenin egemen sınıfının tüm tarih boyunca sürekli olarak işlediği büyük ve gerçekten korkunç suçları keskin bir şekilde gün ışığına çıkaran ve bu tür suçları gerektiren kapitalizm-emperyalizm sisteminin doğasını analiz eden, Amerikan Suç Dosyaları serisi de dahil olmak üzere revcom.us’ta yer alan materyallerle ciddi bir şekilde ilgilenmeye davet ettim. Şu zamana kadar sonuçlar bir

hayli hayal kırıklığı yarattı: Bildiğim kadarıyla, çok az sayıda liberal ya da ilerici bu meydan okumayı kabul etti -en azından ciddi bir şekilde edenler. (Elbette, bu meydan okumayı kabul edecek olan dürüst liberaller ve ilericileri öğrenmek çok isterim; fakat şu anda bildiğim kadarı ile bu gerçek olmayacak, en azından olması gerektiği şekilde ve çapta gerçekleşmiyor.)

Bu, bana baş rolde Jim Carrey olan ve karakterinin belli bir süre yalan söyleyemediği *Yalancı Yalancı* filmi hakkında düşünmeme sebep oldu. Bunun sonucunda kendisi ve başkaları hakkında, kendisinin de bildiği ama gizli tuttuğu (belki de kendi bilinçaltından bile gizli tuttuğu) rahatsız edici gerçekler gün yüzüne çıkar. Aynı şey liberallerin ve ilericilerin başına gelseydi ve bu ülkenin işlediği suçları, tarihi ve gerçeği hakkında bildikleriyle (ve bilmedikleriyle) ilgili hakikatler gün yüzüne çıksa ve neler ile bilerek yüzleşmeyi reddettikleri ortaya çıksaydı, neler olacağını görmek çok ilginç olurdu.

Gerçek hayatta liberalleri ve ilericileri yalan söyleyemez hale getirecek (kendilerine de dahil olmak üzere) bir cihaz yok. Dolayısıyla her ne kadar bunun olmasını beklememeyi öğrenmiş olsam da onlara bir kez daha bu ülkenin gerçek tarihi ve doğasıyla ve bu ülkede hüküm süren ve dünyaya egemen olan kapitalizm-emperyalizm sistemiyle ve bunun derin sonuçlarıyla yüzleşmeleri için meydan okuyacağım.

Yazının orijinali için [tıklayınız.](#)

Bill Maher Hakkında: Amerikan Şovenizmi Ve Asalak Bireyselcilik Hakkında Daha Fazla Gözlem

Bill Maher Hakkında: Amerikan Şovenizmi Ve Asalak Bireyselcilik Hakkında Daha Fazla Gözlem

Bu ülkenin gerçek doğası ve tarihiyle, bu ülkede hüküm süren ve dünyaya egemen olan kapitalizm-emperyalizm sistemiyle yüzleşmeleri için insanlara yaptığım genel meydan okumaların bir parçası olarak Bill Maher'e şu meydan okumayı yapmıştım:

HEY BILL MAHER, AL SANA "SİYASETEN YANLIŞ" VE "İPTAL EDİLEMEYECEK" BİR GERÇEK: AMERİKA HARİKA DEĞİLDİR VE HİÇBİR ZAMAN DA HARİKA OLMADI, DÜNYANIN EN BÜYÜK BASKICISI VE DOĞANIN YOK EDİCİSİ OLMA DIŞINDA.

Bunu Çürütmek İçin Meydan Okumaya Cesaretin Var Mı?

Fakat bu meydan okuma yapıldığından beri, işler Bill Maher için kötüden daha da kötüye gitti.

Maher, en azından yakın geçmişinde, "havalı" takılmaya çalışan ve kendine ilerici diyen genel bir kitleye sahip olan birisi. Ancak bu ülkede ve daha da genel olarak dünyada işler gittikçe keskinleşmeye devam ettikçe, Maher gerçekte ne olduğunu ve nereye doğru gittiğini göstermeye başladı. Her ne kadar "iptal kültürü" hakkında eleştirilerini dile getirse de -ki bu giderek artan ve daha da zıvanadan çıkan ve daha da zararlı hale gelen olay hakkında birkaç doğru noktaya değinmeden edemiyor- eleştirilerini, mümkün olan en kısa zamanda "iptal edilmesi" gereken bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin şartlarına sıkı sıkı bağlı bir şekilde yapıyor.

Maher, sadece canavarca suç işleyen ABD emperyalizminin utanmaz ve saldırgan bir destekleyicisi değil, aynı zamanda kendisini artan bir hızda açık faşistler ve diğer kaçıklık savunucuları ile aynı yerde buluyor; örneğin hastalıkların ve pandemilerin önüne geçmek için yapılan ve güvenirliliği, etkisi ve hayati olduğu kanıtlanmış aşılara karşı çıkması (ya da “bu konu hakkında ciddi sorular ortaya koyması”)

Kendini “liberteryen” ilan eden bazı insanlar gibi, Maher de bir tür mutlak “kişisel özgürlük” savunucusu gibi gözükmemektedir -örneğin ciddi hastalıklara karşı aşılannama “özgürlüğü” ki bu da başkalarının hakları ve refahı ile karşı karşıya gelmekte, topluma ve bir bütün olarak insanlığa gerçek anlamda zarar vermektedir.

Bu, özellikle Üçüncü Dünya’da (Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya) yüz milyonlarca kadın ve 150 milyondan fazla çocuk dahil olmak üzere dünya genelinde kelimenin tam anlamıyla milyarlarca insanın korkunç sömürsünden ve süper sömürsünden beslenen ABD emperyalizminin asalaklığına dayanan ve bu asalaklığı “besleyen” aşırı bireyciliğin bir çeşididir.

Bu asalak bireycilik kendini nasıl süslerse süslesin ve bir tür “bireysel ifade” hakkı ve “bireysel özgürlük” -korkunç sömürü ve baskının sürdürölmesine ve ziyafet çekilmesine yardımcı olma “özgürlüğü”- olarak savunursa savunsun, takdir edilecek ya da korunacak hiçbir şey yoktur.

Yazının orijinali için [tıklayınız.](#)